

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS & VILLAINS

EMPIRE OF ASH

a dark romance

JAGGER COLE

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÜL İMPARATORLUĞU

CINDER DUET: KİTAP 2

JAGGER COLE

Empire of Ash
Jagger Cole © 2022

Tüm hakları
saklıdır.

Kapak ve iç tasarım Plan 9 Book Design Düzenleme MJ
Edits | Düzeltme Jessie Stafford, Teshia Elborne

Bu bir edebi kurgu eseridir. Tüm isimler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla benzerlikler veya benzerlikler yalnızca tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Telif hakkıyla korunan bu çalışmanın izinsiz çoğaltılması, iletilmesi veya dağıtılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasının ihlalidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi
Tetikleyici Uyarı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Sonsöz

Savage Heir Önizleme

Ayrıca Jagger Cole

Yazar Hakkında

OYUN LİSTESİ

NFWMB - Hozier
Ready To Let Go - Cage The Elephant
kötü adam - Billie Eilish
Love and War - Fleurie
Wonderland -
CHVRCHES Grace - Jeff
Buckley Collect Call -
Metric
I Still Haven't Found What I'm Looking For - U2
No Hard Feelings - Wolf Alice
başka hiçbir yerde -
EDEN Dark Paradise - Lana
Del Rey
Scorpio - Pour Vous
Second Nature - Bon Iver
Ses - Noah Gundersen
I Don't Wanna Wait - The War On Drugs
Don't Look Back In Anger - Oasis
Sahte İmparatorluk - The National
You've Haunted Me All My Life - Death Cab for Cutie

Bu ve diğer kitap alma listelerini bulmak için Spotify'da "Jagger Cole
Empire of Ash" araması yapın!

TETİKLEYİCİ UYARI

Bu kitap karanlık temalar ve geçmiş travmaların grafik tasvirlerini içermektedir. Bu sahneler daha canlı, derinlemesine bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. Lütfen bunu göz önünde bulundurarak okuyunuz.

Bu bağımsız bir kitap DEĞİLDİR. Bu kitaba başlamadan önce *Burned Cinder* okunmalıdır.

Yedi yıl önce:

Ben ilk lokmayı yavaşça çiğnerken CORA'nın dudakları kocaman bir sırtışıla kıvrılıyor. Kaşları çatıldı.

"Süper iyi, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ağızımdaki -kuşkusuz *süper* lezzetli- brownie lokmasının etrafında biraz gergin bir şekilde gülümsüyorum. Ağızınızda eriyecek kadar güzel, saf çikolatalı bir cennet.

İşte bu yüzden gerginim. Neden diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Çünkü Cora Laurent benim için ya da bana karşı bir kez bile iyi bir şey yapmadı ya da söylemedi ve benimle inanılmayacak kadar güzel kekleri paylaşma ihtimali en düşük kişi.

İlk ısırığı nazikçe çiğnedim, yarı yarıya çiğnenebilir çikolatalı iyiliğin içinde bir raptiye saklı olmasını bekliyordum. Hatta çikolata olup olmadığını anlamak için önce kokladım.

Ama şu ana kadar coşkulu bir lezzetten başka bir şey yok.

Ben ilk lokmayı yutarken Cora ve Padma önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar.

"İyi, değil mi?" Benim için iyi şeyler yapma olasılığı en düşük olan spektrumda Cora ile aynı sırada yer alan Padma sırtıyor.

"Evet, vay canına, çok lezzetli," diye gülümseyerek brownie'yi geri veriyorum. Cora gülüyor.

"Oh, hayır, hepsi senin için. Sadece bitirmelisin."

Kaşlarım çatıldı.

"Hiç istemiyor musun?"

"Oh, bizimkini çoktan yedik," diye rahatça omuz silkiyor. "Üçüncü bir tane daha vardı ve senin evde olduğunu biliyordum, yani... evet."

Dudağım dişlerimin arasında bükülüyor.

"Ne?"

"Yok bir şey," diyorum çabucak. "Ben sadece..." Kaşlarımı çattım.

"Bunda ne var?" Yüzü öfkeyle pembeleşiyor.

"Aman Tanrım, şu anda ciddi misin? Senin için güzel bir şey yapıyorum ve sen benim sürtüklük yapmaya çalıştığımı falan mı düşünüyorsun?"

Muhtemelen bana karşı hep kaltak olduğun içindir.

Ofluyor.

"İyi, bakalım yine çaba gösterecek miyim? Düşündüm de, ailelerimiz evlendiğine göre..." diye omuz silkiyor. "Biliyor musun?"

O ve Padma sinirli bir ifadeyle arkalarını dönmeye başlayınca irkildim.

"Cora, özür dilerim," diye geveledim.

Duraklıyor, ikisi bana dönmeden önce birbirlerine bakıyorlar.

"Özür dilerim," diye gülümsedim. "Haklısın. Sanırım ikimiz de daha iyi bir çaba gösterebiliriz, değil mi?"

"Kesinlikle," diye sırtıyor.

"Ve bu çok güzel," diye gülüyorum, brownie'den büyük bir ısırık daha alırken içimdeki gerginlik eriyor.

Bana gülümsüyor.

"Kokladığınızı gördüğümü biliyorum. Ne sandın, üzerine köpek boku falan koyacağımı mı?"

Gözlerimi devirerek

kızardım. "Yani, sayılır."

O ve Padma kıkırdıyor.

"Aman Tanrım, Ella, iğrenç," diye homurdanıyor, ben bir ısırık daha alırken bana bakıyor. Yutkunuyorum, son lokmayı dudaklarıma götürürken kaşlarım biraz çatılıyor. "Bunun içinde başka ne var?"

Cora önce Padma'ya, sonra bana baktı.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatı. "Bu sadece lanet bir brownie, Ella."

Başımı salladım. "Oh, hayır, hayır. İğrenç ya da kötü bir şey demek istemedim. Sadece çikolatayla birlikte ne olduğunu anlayamadığım başka bir tat var. Gerçekten çok güzel."

Son lokmayı ağzıma attığımda ikisi de sırtıyor. Ben çiğneyip yuttukça sırtışları daha da büyüyor.

Hâlâ bana sırtıyorlar.

Kaşlarım çatılıyor.

"Ne var? Yüzümde bir şey mi var?"

Padma kıkırdar ve kıs kıs gülmeler arasında "*Aman Tanrım*," diyerek arkasını döner. Cora kendini tamamen kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor.

Bir anda gardım tekrar yükselmeye başladı.

"Cora-"

"İyi miydi?"

Sertleştım.

"Eee? Öyle miydi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, öyleydi-"

Bir kahkaha patlatıyor ve nabzım daha hızlı atmaya başlıyor.

"Bekle, anlamıyorum-"

"Şimdiye kadar duyduğum en büyük yenilebilir şeyi yedin!" Benim yüzüm soluklaşırken o ve Padma kahkahalarla gülüyor.

"Bekle, yenilebilir gibi-"

"*Ot* gibi, seni salak." Kıkırdıyor, neredeyse gülmekten iki katına çıkıyor.

"Ciddi misin sen?!" Boğuluyorum, dehşete kapılıyorum.

İkisi de bana neşeyle başlarını sallarken gülmeye devam ediyorlar.

"Nate Littleton'ın ağabeyi geçen hafta sonu bir parti için yaptı bunları," diye feryat ediyor Cora. "İçlerine *çok* fazla ot koymuş. Bir brownie'nin içinde tam sekiz ons ot var" diye kıkırdıyor.

Panik beni boğarken zalim sırtışı içime saplanıyor. Başımı sallayıp geri çekiliyorum.

"Bekle, bu çok mu?!"

Padma homurdanıyor. "Dostum, bu yirmi tane esrar içmek gibi bir şey. Bu gidişle *çok* yüksek."

Saf korkunun beni ele geçirdiğini hissederek bembeyaz kesildim.

Cora gözlerinden akan kahkaha yaşlarını silerken, "Aman Tanrım, bu *destansı* olacak," diye mırıldanıyor.

Dönüp mutfaktan çıkıyorum ve koridordan banyoya doğru ilerliyorum. Tuvaletin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, kendimi destekliyorum ve parmağımı ağzıma sokmadan önce kendime koçluk yapmaya çalışıyorum. Parmağımı geri çekmeden önce öğürerek boğuluyorum.

Derin bir nefes alıyorum, tekrar kendimi kusturmaya ve az önce yediğim ilaçlı çikolatayı dışarı atmaya çalışıyorum. Ama yine tek yapabildiğim korkunç bir öğürme hissi oluyor. Bir kez daha deniyorum, kusmak için çok çabalarken şimdi ağlıyorum.

Ama bu olmayacak. Olmayacağını biliyorum, çünkü kendimi kusturma konusunda yeteneksiz göründüğümü biliyorum.

Bir yıl önce, Julianna ve ben aptalca bir nedenden dolayı bulimia'yı denemeye karar verdik. Jules iki kez denedikten sonra bunun en kötü şey olduğunu söyledi.

Bir kere bile yapamadım. Kelimenin tam anlamıyla kendimi kusturamıyorum.

Şu anda bu ciddi bir sorun.

Tekrar tekrar deniyorum ama on dakika sonra sadece başım ağrıyor, karın kaslarım ağrıyor ve boğazım acıyor. Yerde duvara yaslanıp telefonumu çıkarırken titriyorum. Google'a "Can you die from marijuana" yazarken ellerim titriyor.

Görünüşe göre, yapamazsınız, bu da daha derine inmeden önce bir nefes almamı sağlıyor. Ölemezsin ama çok fazla içip korkunç derecede *uçabilirsin*.

Yüzüm soluklaşırken korku beni sarıyor. Bir an için ambulans çağırmayı düşünüyorum. Demek istediğim, vücudum bunu işlemeye başlamadan önce kendimi kusturamam. Ama bir sağlık görevlisi yapabilir, değil mi?

Banyo kapısına vurulunca sıçradım.

"Orada ne yapıyorsun *Snoop Dogg*?" Cora kıs kıs gülüyor, Padma arka planda kıkırdıyor.

Kalbim hızla çarpıyor, yüzüm solgun ve dehşet içinde.

"Sanırım bir ambulans çağırmam gerek!" Pat diye söyledim. İkisi daha fazla kahkahaya boğuldu.

"Evet, harika fikir!" Cora kapıdan sesleniyor. "Annenin ya da üvey babamın, uyuşturucu kullandığın için evimize gelen ambulansı öğrenmesine kesinlikle imkân yok," diye alaycı bir şekilde kıkırdıyor.

"Ben-! Onu bana sen verdin! Bana söylemedin bile-!"

"Eğer ispiyonlarsan, ikimiz de sana yalancı diyeceğiz."

"Evet," diye alay ediyor Padma. "Ayrıca Noel bizden hoşlanıyor."

Cora kıs kıs güler. "Evet ve senden *nefret* ediyor. Eve geldiğinde seni uçurtma gibi uçarken bulduğunu düşünsene?"

Banyo zemininde kendime sarılırken gözyaşlarım yüzümü çiziyor.

"Kahretsin, o da annen de çok yakında evde olacaklar," diye kıkırdıyor.
"Kafanın iyi olduğunu anlayacaklar!"

Panik neredeyse bunaltıcı. Öyle ki kendimi kusturmak için iki kez daha deniyorum. Cora ve Padma öğürme seslerini duyunca gülmeye başlıyorlar.

"Çok geç Ella," diye sesleniyor Cora kapıdan. "Kesinlikle çoktan sindirildi. Sıkı tutunsan iyi olur!"

Yerden kalktım ve kapıyı çekerek açtım. Yüzüm bembeyaz kesilirken ikisi de bana sırtlıyor.

"Ne yapacağım... nasıl..." Hıçkırıklara boğuluyorum. "Cora, daha önce hiç ot içmedim!" Gülüyor. "Hadi canım."

"Ne yapacağım!?" Ağzımdan kaçtı.

"Belki de banyoda yerde ağlamaya devam etmelisin. Bu herhangi bir şüphe uyandırmaz."

Daha çok ağlamaya başladım.

"Cora, bu ciddi!! Aşırı doz mu alacağım?!"

İkisi de gülmekten kırılır.

"*Otla* aşırı doz alamazsın, seni salak," diye alay ediyor benimle.

Ben korkudan gerilip kıvrılırken o ve Padma kahkahalarla tekrar ulumaya başladılar.

"Bunu bana nasıl yaparsın?!" Boğuluyorum. "Neden zehirledin-?!"

"Aman *Tanrım*, sakin ol psikopat," diye dramatik bir şekilde iç geçiriyor Cora. "Kimse seni zehirlemedi. Ölmeyeceksin. Ama inanılmaz derecede kafan güzel olacak ve Noel-"

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Cora gözlerini deviriyor.

"Tanrı aşkına. *Sakin ol*. Bak, git odana saklan. Annene ya da Noel'e Keith Richards'tan daha yüksek olduğunu söylemem."

Panikliyorum, hava emiyorum. Tenim karıncalanıyor. Dilim ağırlaşıyor. "Bu ne kadar sürecektir?! *Hep* böyle mi olacağım-!?"

İkisi de yine gülmekten kırılır.

"Tanrım, bu sadece lanet olası bir ot, seni ezik," diye inliyor Cora. "Git müzik falan aç. Tadını çıkar, Tanrı aşkına. Ya da yatağına git ve uyu. Uyandığında kendini iyi hissedeceksin."

Üst kata çıkıp yorganın altına girdiğimde, yemin ederim etkilerini hissetmeye başlıyorum. Kendimi ağır hissediyorum ama sanki başım yüzüyor. Ağzım pamuk gibi ve parmaklarımı çarşaflara sürtmeden duramıyorum.

Bir ara annem yatak odasının kapısını çalıyor ve "kramplarımın" - muhtemelen Cora'nın onlara aşağıda söylediği şey- daha iyi olup olmadığını soruyor. Kelimeleri zorlukla oluşturabiliyorum ve kendimi sadece başımı sallayıp uyku hakkında bir şeyler mırıldanırken buluyorum.

Aldığım ilaçların tüm etkileri içime işlerken battanierlerin altında kıvranıp duruyorum. Hiç eğlenceli değil ve bundan hiç zevk almıyorum. Bırakın müzik açmayı, hareket bile edemiyorum. Bu yüzden orada öylece yatıyorum ve kendime Google'ın esrardan ölemeyeceğimi söylediğini tekrar tekrar hatırlatmaya çalışıyorum, her ne kadar ölecekmişim gibi hissetsem de.

Sonunda uykuya daldım. Ama Cora fena halde yanılıyordu. Uyandığımda iyi hissetmiyorum.

Altı saat sonra uyandığımda annem ölmüştü ve ben yanıyordum.

Sokakta on polisle yumruk yumruğa kavga etmek hiçbir şeyi çözmeyecek ve onu almalarını engellemeyecek. Ayrıca, peşlerinden ön kapıdan fırladığımda tek küçük merhamet medyanın olmaması. Onu kelepçeli bir şekilde bekleyen polis minibüsünün arkasına götürdüklerinde, sokakta dikkatini veren neredeyse hiç kimse yok.

Binamın lobisinden sekiz adım ötede bir polis komiserini yumruklamak bunu büyük ölçüde değiştirecektir.

Onunla birlikte uzaklaşmalarını izlerken gözlerim kısılıyor, çenem acıyla gıcırıyor. Ellerim yumruk oluyor, kaslarım takım elbisemin dikişlerini zorluyor. Ama sonra, tek bir hırıltıyla dönüp içeri giriyorum.

Liam sözsüz bir şekilde arkamdan geliyor.

"Prince'in hâlâ binada olup olmadığını öğrenin," diye tıslıyorum karanlık bir sesle. "Eğer içerideyse, hangi katta bulunduğuna bakmaksızın en yakın pencereden dışarı atılmasını sağlayın. Aksi takdirde, bir daha içeri girmesinin yasaklanmasını istiyorum. Kalıcı olarak."

"Ben hallederim."

Telefonunu çıkarıp bina güvenliğine hızlı komutlar vermeye başladı bile. Ve Metro'daki bağlantılarına ulaşacağını biliyorum.

Polis, *Ella*'yı neden suçladıklarını anlamaya çalışıyor.
kendi annesini öldürmekle suçlanıyor.

Ben toplantı odasına geri döndüğümde Lewis gözlerini elindeki belgelerden kaldırdı. Kaşları çatıldı.

"Bunu görmek isteyeceksiniz. Buraya bununla geldi."

Ondan aldığım bir yığın belgeye bakarken gözlerim kısılıyor; Ella toplantı odasına girdiğinde beni görmezden gelerek kolunun altına sıkıştırdığı yasal bir dosyada duran belgelere.

Kahretsin.

Neye baktığımı biliyorum. Ama daha da kötüsü, baktığım sayfaların yanlış bağlamda ele alındığında neye *benzediğini* biliyorum: hepsi bir araya gelirse, Oliver lanet olası Prens de onunla birlikte kulağına küçük imalar fısıldarsa.

Teşkilata yapılan yüksek bağışların listesi. Düzenlenmemiş polis raporu beni o gece o evde gösteriyor. Ben değiştirmeden önce.

Kimyasal bileşiklerle ilgili karalanmış notların ne anlama geldiğini bile biliyorum. Ve tüm bunların bir araya geldiğinde çok özel bir resim çizdiğini biliyorum.

Bakışlarımı elimdeki sayfalara saptırken yavaşça nefes alıyorum.

"Lewis, odaya ihtiyacım var. Ve onu gözaltından çıkarmak için yapman gereken her şeyi yapmaya başlamanı istiyorum. Bunu dün yap."

Avukatım akıllıca başını sallıyor, odadaki diğer birkaç avukata dönüyor ve çenesiyle işaret ediyor. Hepsi dışarı çıktı, Liam ve beni yalnız bıraktılar.

Parmaklarımı toplantı masasının üstünde gezdiriyorum.

"Bu şey biz konuşulan hakkında Daha önce,
ilgili Oliver Cassandra Ashford'un öldüğü gece Prince'in nerede
olduğu."

"Milano," diye homurdanarak cevap verdi. "Şirketi bir İtalyan
telekomünikasyon grubunu satın alıyordu."

Başımı salladım.

Biliyorum. Tıpkı Matilde'nin öldüğü gece Amerika'da olduğunu bildiğim
gibi. Ya da rakibim dediğim adam hakkında beslediğim bu karanlık şüpheyi
Liam dışında kimseyle paylaşmamamın bir nedeni olduğunu bildiğim gibi.

Ve elbette, Oliver'ın imkanlarına sahip bir adam, kendi ellerini kirletmek
yerine bu işi yapmaları için birilerini tutabilirdi. Ama yıllar önce Adrian'a
sormuştum -tabii ki ona tüm teoriyi anlatmadan
-Bunu benim için araştırmanı istiyorum. Yani adam İngiltere'deki bütün
aşağılık herifleri ve Fransa'dakilerin çoğunu tanıyor.

Ama kundakçılık için kiralanmış adamları ararken eli boş döndü. Her
neyse, Matilde ve Cassandra'nın öldürülme şekilleri kiralanmış olamayacak
kadar kişiseldi. Biri bunu yaptı ve bunu yaparken kendini hissetmek istedi.

O her zaman benim rakibim oldu. Ama hiçbir zaman işleri bu kadar ileri
götüreceğini ya da götürebileceğini düşünmek istemedim.

Ve şimdi, karanlık teorim ne olursa olsun, bu güzel küçük hikayeyi
paketledi ve Ella'ya kaşıkla yedirdi - açıkça onu bana karşı zehirlemek ve
lanet oyunu güvence altına almak için. Bu, onunla açık bir savaşa girmem
için yeterli. Ancak şüphelerim Liam'ın Ella'nın nasıl ve neden gözaltına
alındığını araştırmasının aynı adama geri döneceği yönünde.

Çenem sıkılıyor.

"Oliver'ın o geceki mazeretini iki kez kontrol edin."

Liam başını sallar. "Halledeceğim."

"Güzel. O gece Milano'da olduğuna dair kanıtın taşa kazınmasını istiyorum."

Yoksa benim olanı almaya çalıştığı için onu ikiye böleceğim.

Polis merkezinin soğuk, penceresiz sorgu odasında otururken uyuşmuş durumdayım. Uyuşmuş. Ve kesinlikle kaybolmuş.

Karşımda bir erkek ve bir kadın dedektif, önlerindeki evrakları beşinci kez gözden geçirirken kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyorlar. Sanki öz annemi öldürmekle suçlandığımın bir kez daha söylenmesine ihtiyacım varmış gibi.

Ben buradayım. O dışarıda.

Gerçekten yasaların benim gibi biri için bir şey ifade ettiğini düşünüyor musunuz?

Noel Ransom bir kez daha hayatımı yakıp kül etti ve beni küllerin içinde çırılçıplak bıraktı.

Adam iç geçirip kalemi masanın kenarına vururken titriyorum, boğazımda safra birikiyor.

"İyi görünmüyor, Ella."

Gözlerim kadın dedektifin önündeki rapora takılıyor. Gerçi ne yazdığını biliyorum. Aslında, tüm bu görüşme déjà vu sınırında. Bu rapor en son metal bir masanın üzerinde benimle bir yetkili arasında duruyordu.

Şekil Hemlock Estates'teydi. On dört yaşındaydım ve yarım saat önce gelmişim.

"Bu yedi yıl önce sana yapılan bir psikiyatrik muayene, Ella." Kaşları çatıldı. "Bunu aldığını hatırlıyor musun?"

Kalın bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bu, üvey babanı bıçakladıktan sonraydı-" "O benim üvey babam değil."

Ortağına bakıyor ve ben de küçük bir gülümseme yakalıyorum.

"Artık *koca*, değil mi? En azından süpermarket kasasındaki dedikodu gazeteleri öyle diyor."

İkisi de çok kendini beğenmiş, çok neşeli görünüyorlar, sanki bundan zevk alıyorlar. Erkek dedektif arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirirken ıslık çalıyor.

"Yani, annenizin fiziksel saldırıda bulunduğunuz eski erkek arkadaşı şimdi kocanız mı oldu?"

Ben bir şey söylemeyince sırtlıyor.

"İhtiyacın olduğunda lanet olası Jerry Springer nerede, ha Sarah?"

Kadın dedektif iç geçirmeden önce sırtlıyor.

"Ella, yedi yıl önce şimdiki kocanı bıçakladığında, seninle görüşen çocuk psikiyatristi, şiddet ve davranış sorunlarıyla ilgili tekrarlayan problemlerin varmış gibi görüldüğünü yazdı."

Ağzım açık

kaldı. "Bu doğru

değil."

Gerçekten konuştuğumda ikisi de canlanıyor gibi görünüyor.

"Hayır mı?" Kaşlarını çatıyor, kollarını metal masanın üzerinde kavuşturuyor ve bana doğru eğiliyor. "Yani psikiyatrist şimdi her şeyi uydurdu, öyle mi?"

"Hayır, ama onun bakış açısının-" İki de gülüyor.

"Onun *bakış açısı*!" Sırıttıyor. "Duydun mu Dan? Görünüşe göre onun *bakış açısı* kapalıydı!"

"Ah, bu her şeyi değiştirir, değil mi?" Öfkemi geri alıyorum. Benimle taşak geçiyorlar.

"Eğer senin için de aynı şey geçerliyse, Ella," diye iç geçiriyor. "Şimdilik profesyonel adli psikiyatristin yeminli ifadesine güveneceğiz, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum.

"Şimdi, rapor pek iyi görünmüyor. Ama ıslahevinde geçirdiğiniz dört yıl, uyuşturucu geçmişinizle birleşince-"

"Benim *uyuşturucu sorunum* yok," diye

çıkışıyorum öfkeyle. Birbirlerine bakıyorlar.

"Bu da mı bir bakış açısı meselesi şimdi?" Erkek dedektif kuru bir sesle.

"*Hayır*, bu doğru değil."

"İşte burada Ella," diye homurdanarak rapora dokunuyor. "Yani belki benim *bakış açım* yanlış olabilir ama yangının olduğu gece sistemindeki THC seviyesinin çok yüksek olduğu kesin gibi görünüyor."

Boğazım düğümleniyor. Bu çok kötü.

Bunun için ya da herhangi bir şey için açıklama yapmamla ilgilenmiyorlar. Sadece beni gittikçe daha fazla sıkıştırmaktan zevk alıyorlar, ben burada kendi annemi öldürmekle suçlanırken beni kibirli bir şekilde kışkırtıyorlar.

"O gece annene kızgın mıydın, Ella?"

Kelimeler o kadar canımı yakıyor ki gözlerimden yaşlar akıyor. Hafızam, Cora'nın o gün beni kandırarak yedirdiği brownie yüzünden inanılmaz derecede dağılmış olmanın verdiği o korkunç duyguya geri dönüyor. Yorganımın altına saklanıp anneme akşam yemeği için neden aşağıya inemediğime dair zar zor bir şeyler mırıldandığımı.

Hayattaki son gecesinde akşam yemeğini atlamıştım. Ve ona son sözüm taşlanmış ve mırıldanmış bir "uyu" oldu.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan yavaşça süzölmeye başlarken başımı öne eğiyorum.

"Bize söyleyebileceğini biliyorsun Ella," diyor kadın dedektif sessizce, uzanıp elini koluma koyarak.

"Çocuk olduğunu ve kafandan çok şey geçtiğini biliyoruz. Ama bize ne yaptığınla ilgili gerçeği söylersen, tüm bunlar çok daha kolay ve hızlı bir şekilde ortadan kalkabilir."

Siktir git.

Odanın kapısı açılır ve kötü bir takım elbise giymiş, elinde yırtık pırtık bir evrak çantası taşıyan orta yaşlı, iriyarı bir adam sendeleyerek içeri girer.

"Müşterimle bensiz küçük bir sohbet yapm a y a c a k s ı n , değil mi Sarah?"

Dedektiflerin ikisi de gülerek ayağa kalkar ve adamın ellerini sıkırlar.

Erkek dedektif sırtarak, "Oh, sadece birkaç T'nin üstünü çizip birkaç I'nın altını çiziyorum," dedi. "Nasıl yapmayı sevdiğimizi biliyorsun, Henry."

Diğer adam gözlerini devirir.

"Sen bir haylazsın, Dan. Bir gün başını belaya sokacaksın, şüphelileri avukatları olmadan sorguluyorsun."

İki dedektif komik bir şakaymış gibi kıkırdıyor. Sarah bana döndü.

"Ella, bu Henry Trumbull, mahkemenin atadığı avukatın, tabii kendi avukatını tutmayı düşünmüyorsan."

Doğru, tüm o paramla.

"Ella, memnun oldum," diye mırıldandı pasaklı görünümlü avukat, bir sandalyeyi gürültüyle odanın öbür ucuna sürükleyip yanıma oturdu.

"Pekala, bakalım neyle karşı karşıyayız-" "Annesini öldürdü-"

"Siktir git!"

Henry hayal edebileceğimden daha güçlü bir şekilde kolumu tutuyor ve masanın üzerinden atlamak üzereyken beni sandalyeme geri çekiyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor ve parmağını sallarken Dan'e sırttan bir bakış fırlatıyor. "Tam bir baş belasısın!"

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Lanet bir sirk palyaçosu tarafından temsil ediliyorum.

"Henry, geçen gece hepimiz dışarı çıktıktan sonra hanımefendi sana asıldı mı?"

Avukatım kıkırdıyor. Palyaço avukatım, görünüşe göre benim için ayağa kalkması gereken polislerle de içki arkadaşı.

Kalbim sıkışıyor.

Boku yedim.

"Oh, bu hiç iyi değil."

Henry başını sallıyor, masanın üzerindeki raporlara göz gezdiriyor.

"İslahevi mi? Bu artık karaktere giriyor, değil mi?"

"Siz *benim* avukatımsınız, değil mi?" Sorgu odasının kapısı çarparak açıldığında mırıldanıyorum.

"Hayır, değil."

Derin, ağırbaşlı, güçlü ve şu anda sinirli olan sesini duyunca donup kalıyorum.

Ben Noel.

Sanki odanın sahibiymiş gibi adımlarını atıyor, bakışlarıyla dedektiflerin ağızlarını açmalarını, hatta ayakta durmalarını bile engelliyor. Sonra o altın gözlerini odanın öbür ucundaki Henry'ye dikti.

"Çık dışarı."

Yaşlı adam hızla başını sallar, tökezleyerek sandalyesinden kalkar, evrak çantasını alır, sonra da yerinden kıpırdamayan Noel Ransom'ın etrafından dolanmak için garip bir hareket yaparak odadan çıkar.

Dedektif Sarah sesini bulmaya çalışırken kaşlarını çatıyor.

"Affedersiniz, tam olarak ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Emrediyor. Aşırı koşma. Ele geçirmek. Fethetmek.

Noel'i yapıyor, yaptığı şey bu.

Yutkunuyorum, bakışlarımı kapının girişini büyüklüğü ve varlığıyla dolduran canavara dikiyorum. Beni şeytani bir anlaşma için kandıran şeytana.

Noel, "Karıma bu sabah çoraplarını eşleştirmeyi başarmış bir avukat sağlamak," diye mırıldanıyor.

Karım dediğinde vücudumun zonklamasından *nefret* ediyorum.

Noel dönüp odanın dışındaki birine başını sallıyor. Bir saniye sonra, bizi gerçekten evlendiren adam -Lewis, sanırım adı buydu- içeri girdi. Önceki avukatımla her açıdan keskin bir tezat oluşturuyor. Şık giyinmiş, pırıl pırıl deri bir evrak çantası ve bin kiloluk kurumsal saç kesimi.

"Lewis Chatham," dedi sert bir tavırla, Henry'nin sürükleyerek getirdiği sandalyeye otururken. "Şimdi, ben gelmeden önce yirmi dakikadır müvekkilimle birlikte, temsilci olmadan tek başınızaydınız. Lütfen ikiniz hakkındaki şikâyet ve şikâyet dilekçelerini ilgili yerlere bizzat verdiğimi unutmayın."

İki dedektif, onlara ince bir gülümsemeyle karşılık veren yeni sert avukatıma bakıyor.

"Ben hukuk davaları açmaya başlamadan önce müvekkilimi buradan çıkarmayı konuşalım, olur mu?"

Gözlerim Noel'e kayıyor. Bana doğru baktığını fark ettiğimde ürperiyorum. Gözleri kısılıyor ve sertçe başını sallayıp odadan çıkmadan önce omurgamdan aşağı bir şeylerin geçtiğini hissediyorum.

On dakika sonra, polis merkezinin ön kapısından çıkarken Lewis bana kartını veriyor.

"Bekle, yani... bu kadar mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, Bayan Ransom."

Kaskatı kesildim, yanaklarım haince kızardı.

İlk defa adımın bu şekilde söylendiğini duyuyorum.

"Hayır, bugün amaç sizi oradan çıkarmaktı. Sırada yasal iddialara meydan okumak var."

"Annemi ben öldürmedim," diyorum sessizce, sıkıca yutkunarak. Lewis sadece başını sallıyor.

"İrtibatta olacağım."

Tek kelime daha etmeden topuklarının üzerinde dönüyor ve kendisini bekleyen siyah Rolls Royce'a doğru yürüyor. Ön yolcu kapısını açıyor ve içeri kayıyor.

Aniden arka kapı açılır. Ve Noel dışarı çıkar.

Nefret, öfke, şehvet ve ihanetin uçucu karışımı damarlarımda tutuşurken dudaklarımı araladım.

"Toplantı odası için özür dilemeyeceğim," diye çıkışıyorum.

Kaşlarını çattı. "Ona da geleceğiz. İlk önce şu işi h a l l e d e l i m . Belli ki anneni sen öldürmemişsin."

"Çünkü *sen yaptın*," diye tıslıyorum sıkıca, öfkem içimi yakarken çenemi sıkıyorum.

Noel'in gözleri biraz kısılıyor, dudakları biraz inceliyor. Bu onun tek tepkisi.

"Sanırım tüm bu olanlar Oliver'ın masada el sıkışmaya çalışması-"

"Yardımlını istemiyorum," diyerek sözünü kestim. "Bunu hiç istemedim ve istemiyorum da, tamam mı?!"

Noel derin bir iç çekti.

"Gururunu bir kenara bırak. İstesen de istemesen de yardımına ihtiyacın var. Ve sen benim karımsın."

Lanet olsun. İşte yine aynı şey; bunu söylediğinde ve bana böyle hitap ettiğinde hissettiğim o korkunç, iğrenç sıcaklık hissi.

Tek yapmam gereken onu bir otobüsün önüne itmekken, hain ihtiyaç duygusu.

"Belli ki biri bana ulaşmak için seni kullanıyor. Prens, belki." Kaşlarını çatıyor. "Düşmanlarım var."

"Vay canına, şok edici."

Bana bakıyor, tek kaşını kaldırmış. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onunla karşı karşıya geliyorum.

"Eve gidiyoruz."

Gülüşüm dudaklarımdan soğuk ve kırılgan bir şekilde havlıyor. "Hayır, değiliz."

Noel iç çekiyor.

"Ella, arabaya bin."

"Polis karakolunun önünde olay çıkarmamı mı istiyorsunuz?"

"Sence bu beni biraz olsun endişelendiriyor mu?" diye tersliyor. "Sen benim karımsın, Ella."

İşte yine.

Dudaklarımı

büzüyorum.

"'Sahip olmak ve tutmak' sözcüklerinin sonunda 'baskı altında' ifadesinin yer aldığını sanmıyorum." Ben arkamı dönmeye başlarken sıkılmış bir bıkkınlıkla iç geçiriyor.

"Ella, bin şu lanet yere-"

"Annemi öldürdün!" Ona doğru vahşice dönüyorum, öfke benimde şarkı söylüyor. "Seninle bir daha konuşacağımı sanıyorsan, hayal görüyorsun demektir!"

Noel'in yüzü kararıyor, gözleri ölümcül altın kıvılcımlara dönüşüyor.

"Sana yakın iki kişi aynı şiddetle öldüğünde," diye geveliyor, sesindeki ağırlık beni kaskatı yapıyor.

"Araştırıyorsunuz. Her ikisini de mikroskop altına alıyorsunuz çünkü hayat acımasız, zor ve rastlantısal olabilir. Ama asla tesadüfi değildir."

Matilde ve annemden bahsediyor.

"Haklısın," diye tıslıyorum buz gibi. "Bu hiç de tesadüf değil. Ortak noktaları sizdiniz-"

"*Prens*'le ortak noktaları vardı," diye tersledi. "Ella, olanlardan benim sorumlu olduğumu kulağına fısıldadığının tamamen farkındayım. Ama eğer annenle Matilde Laurent'ın ortak yönlerini arıyorsan, bu sadece *ben* değilim. *O* da var."

Kalbim güm güm atıyor, boğazım düğümlenirken gözlerim ona dikiliyor.

"Cassandra'yı sevdiğini biliyorum," diye homurdandı Noel sessizce. "Onunla anlaşmamızı resmileştirdiğimiz gün gözlerinde gördüğüm nefreti bildiğim gibi."

Soğukça gülüyorum.

"*Anlaşmanız* mı? Düşmanca ele geçirmeyi mi kastediyorsun?"

Gözlerini deviriyor.

"Ben senin lanet yatağının altındaki canavar *değilim*, Ella-"

"Hayır! *İçinde olan* sensin!" Çığlık atıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı damlamaya başlıyor.

Onunki sertleşiyor.

"Hem anneniz hem de Matilde, kasıtlı ve kötü niyetli olarak bir temizlik maddesiyle, özellikle de CleanWipe markasının tescilli kimyasal yapısıyla hızlandırılan yangınlarda öldüler."

"Kes şunu."

"Şüpheli olarak gösterilmemden hemen sonra-" "*Lütfen kes şunu.*"

"Kendi adamlarımın Matilde ve Cassandra'yı birbirine bağlayan diğer bir vektörü araştırmaya başlamasını sağladım."

"*Lanet olsun, dur-*"

"Evinde CleanWipe marka *kutular* buldular-" "*Kes şunu!*"

Ona o kadar yüksek sesle bağıryorum ki sokağın karşısındaki insanlar dönüp bakıyor.

Titriyorum, omuzlarım çökmüş bir şekilde ona bakıyorum; ona inanmayı çok istiyorum ama bu yanımi kesip atmam gerektiğini de biliyorum.

Bu ihtiyaçları ve arzuları ateşle öldürmem

gerekiyor. Gözleri kısıldı.

"Ella-"

"İşimiz bitti," diye törpülüyorum soğuk bir şekilde. Başım yavaşça iki yana sallanıyor, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ve bu müstehcen anlaşma *sona* erdi."

"Ben bitti dediğimde biter-"

"*Siktir* git," diye hırladım hırçınca. "Sen kanunların üstündesin. Sonuçların ve ahlakın üstündesin."

Gözlerim kısıldı.

"Ama *asla* benden üstün olamayacaksın."

Dönüyorum, yanımdan geçen siyah bir taksiye elimi kaldırıyorum.

"Güneş ışığında mı yoksa karanlıkta mı olduğuna b e n i m gölgem karar verir, ufaklık."

Titreme omurgamda dans ediyor, nefesimi kesiyor ve içimde vahşi ve yasadışı bir şeyi ateşliyor.

Ama taksi önümdeki kaldırıma yanaşırken kendimi nefes almaya zorlayarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Hayır, Noel."

Dönüyorum, bir şekilde mükemmel derecede sakın ve soğuk;

mükemmel derecede kesici. Tıpkı onun gibi.

"Hayır, Noel," diye tısladım. "Burada işimiz bitti."

"BİR ATEŞ DEMİRİ, İŞTE BU."

Harry'nin yüzü ölümcül derecede asık ve kesinlikle

ciddi. "Kırmızı sıcak bir tane. Tam kıcının ortasına."

Mide bulandırıcı çaresizlik, acı ve öfke duygusuna rağmen, oturma odasını adımlarken ona sırtıyorum.

"Orospu çocuğu!" diye bağıyor, bakışlarını bana saplamak için dönerken kızıl saçları yüzüne dağılıyor.

"Şaka yapmıyorum, El. O kendini beğenmiş bok parçasını öldüreceğim."

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken bile sırtışım genişliyor.

"Teşekkür ederim."

"Cesedini bir asit bidonuna doldurduktan sonra bana teşekkür edebilirsin. Breaking Bad tarzı."

Gözyaşlarımı silerken kırık bir kahkaha atıyorum.

"Yani sen olduğun için, ben ortaya çıktığımda bu kadar harika olduğun için-"

Boğazım düğümlenirken kelimelerim boğuklaşıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, yanağımdaki sıcak gözyaşlarını silerken onun bana doğru koştuğunu hissediyorum. Kollarını etrafıma doluyor ve bana sıkıca sarılıyor. Bir dakika sonra geri çekildiğinde, bakışlarını elimdeki çay bardağına bırakıyor; ilk geldiğimde nefesi kesilmiş ve gözleri şişmişti.

"Evet, bu olmaz."

Elimden fıçıyı alıp mutfığa gitti. Bir saniye sonra elinde viskiye benzeyen iki bardakla geri döndü.

Elinden bir tane alıp dudaklarıma götürerek yudumlarken alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Oh hayır-hayır-hayır," diye başını sallıyor. "Hayır, bu viski yudumlamak değil. Bu, hemen şimdi ambarın dibine inmesi gereken bir ilaç."

Elimdeki bardağın altından iki parmağıyla bardağı tekrar yüzüme doğru itiyor. Kıkırdıyorum, sonra bardağı sonuna kadar getirip geriye yatırıyorum.

"Evet, in bakalım."

Boğuluyorum, kadehin tamamını yutarken gözlerim sulanıyor. Harry sırtarak onunkini de geri deviriyor ve boş bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

"Tamam, tamam, peki şimdi neye ihtiyacın var?" Burnumu kırıstırıyorum.

"Onlardan bir tane daha *değil*." Gülüyor.

"Hayır, yani, dertleşmek mi istiyorsun? Seni ülke dışına kaçırma planımı mı? Noel'i yavaşça ve acı çektirerek kısırlaştırma ve öldürme planımı mı?"

Sırıtiyorum.

"Şahsen ben üç numaralı kapıdan yanayım ama seçim senin El."

Bakışlarım ayaklarıma düşerken başımı sallayarak iç geçiriyorum. Harry yanımdaki kanepeye oturuyor, ben başımı onunkine yaslarken bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bunca yıl sonra nasıl olur da sizi bu saçmalıkla suçlayabilirler?"

"Cinayet ya da kundakçılık için zaman aşımı diye bir şey yok," diye mırıldanıyorum.

"Evet ama nasıl oluyor da seni şüpheli olarak görebiliyorlar?"

Belli ki biri bana ulaşmak için seni kullanıyor. Prens, belki.

Titriyorum. Biri benim peşime düşerek Noel'i incitmeye mi çalışıyor? Bunun sadece onun devasa egosunun bu meseleyi yörüngesine çekmesinden kaynaklandığını söyleyip dudak bükme istiyorum ama Harry haklı: Yoksa neden yedi yıl sonra birdenbire bununla suçlanayım ki? Ne değişti ki?

Noel Ransom'la evlendin, olan bu.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum,

dudağımı çiğniyorum. "Noel bunun

olabileceğini düşünüyor-"

"Sikeyim o otuzbirci pisliği," diye tükürüyor ve bana daha sıkı

sarılıyor. Onun öfkesini severek alaycı bir şekilde gülümsüyorum.

"Muhtemelen o lanet toplantıda onun istediği gibi oy kullanmadığın için sana çok kızmıştır."

Gözlerimi kapatıyorum. Bu kolay bir cevap olurdu elbette. Ama öyle olduğunu sanmıyorum. Ondan nefret etsem de, onun bir canavar olduğunu düşünsem de... Tutuklanmamın Noel'in yönlendirmesiyle olduğu hissine hiç kapılmıyorum.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: O zaman neden? Ve kimin yönlendirmesiyle?

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. Beni tutukladıklarında gerçekten şaşırmış görünüyordu ve sorgu odasına beni hemen dışarı atmaya hazır olan avukatıyla birlikte daldı."

Harry yüzünü buruşturarak geri çekilir.

"*Noel'in* avukatının seni temsil etmesine izin vermeyeceksin, değil mi?" Yüzüm buruştu.

"Hayır. Tanrım

hayır."

Omuzlarım çöktü.

"Ama mahkemenin atadığı kişi gerçek bir palyaçoymdu. Suçlamalar *eklenecek*

"Onu mahkemede kullanırsam neyle

karşılaşacağıma dair bir fikrim yok." Harry

kaşlarını çattı. "İyi bir tane biliyorum."

"Ucuzlar mı?"

Bana dönüyor, dudakları bükülüyor.

"Noel'in pahalı şirket avukatı değil ama..." İnledim.

"Örtmene yardım edeceğim."

Başımı salladım. "Hayır, Harry, ben-"

"El?" diye tersliyor. "*Lanet* gururunu bir kenara bırak ve ihtiyacın olduğunda seni seven birinden yardım al, tamam mı?"

Dudaklarım kıvrıldı.

"Ve eğer bu konuda bu kadar sinirliysen, lanet maaş çeklerini falan haczederim. En azından seni onunla görüştürmeme izin ver. Bu olay duyulduğunda basın her yerde olacağını düşünürsek, seni bedavaya bile alabilir."

İnliyorum. Hay sikeyim. Bunu hiç düşünmemiştim

bile. "Sence medya bunu öğrenir mi?" Ellerimi

ellerinin arasına alarak yüzünü buruşturdu.

"El, kraliyet ailesinin bir üyesi sıçtığında manşetlere çıkıyor." Kalbim sıkışıyor.

O yıllardan önce olanların bir kısmı halka açık. İnsanlar -özellikle de bir zamanlar ait olduğum dünyadaki insanlar- annem öldükten sonra ıslahevine gönderildiğimi biliyorlar ki bu yeterince kötü bir şey.

Hiç kimse ya da en azından çok az kişi Noel'i bıçakladığımı bilmiyor. Kimse bana öfke ve kızgınlık sorunlarım olduğunu söyleyen o boktan, açıkça taraflı psikiyatristi ya da Hemlock Estates'te almak zorunda kaldığım zorunlu uyuşturucu rehabilitasyon derslerini bilmiyor, çünkü hepsi bir keresinde bir otlı brownie yemem için kandırıldım.

İlk yıl sadece geceleri çığlık atmadan uyuyabilmek için aldığım anti-psikoz ilaçlarını kimse bilmiyor.

Ama Harry haklı. *Hepsi* şimdi ortaya çıkacak.

"Hey, seni yakaladım. Ve ben buradayım, tamam mı?" Nazikçe bana sarılıyor. "Bunu çözeceğiz.

"Teşekkür ederim."

Bir yumruk Harry'nin dairesinin ön kapısına sertçe vuruyor ve anında donup kalmama neden oluyor.

"Ugh, muhtemelen komşum yine Netflix şifremi istiyor," diye mırıldanıyor. "Ona aboneliğim olmadığını söyleyip durdum ama sonra ev sahibiyle kapımda sohbet ederken beni Bridgerton'ı izlerken yakaladı."

Kanepeden kalktı. Boğazımdaki düğümü çözerek ürperiyorum. "O senin komşun değil."

Duraklıyor, bana bakıyor. Başımı sallıyorum. "Öyle değil."

Bu o.

Evinin kapısında bir kez bile kullanmamış olsa bile, bu emredici, kibirli ve kendinden emin vuruşu her yerde tanırdım.

Harry'nin yüzü kızarır.

"Mutfağa gir," diye fısıldıyor ve dönüp bir dolaba doğru yürüyor. Etrafı karıştırdıktan sonra elinde ağır, kötü görünümlü bir kriket sopasıyla geri dönüyor.

Mutfağa çekilirken yutkunuyorum, buzdolabı ile mini bar arasındaki küçük bir köşeye saklanıyorum, oturma odasının kapısına duyabileceğim kadar yakıным.

Kapı açılır.

"Senin kanunun üstünde olduğunun farkındayım," diye tükürdü Harry. "Bu yüzden onları aramakla tehdit etmeyeceğim. Ama ben bunu savurmaya başlamadan önce bana neden burada olduğunu söylemek için üç saniyen var."

Noel iç çeker, sesi sıkılmış

gibidir. "Onunla konuşmak

için buradayım."

"Çok kötü oldu. O burada değil." "Getir onu."

Harry, "*Sikini ye,*" diye karşılık verince sııttım. "Sana söyledim, o burada değil. O yüzden defol git, amcık."

"Tehditlere tahammül edemem,
Harriet." "O zaman ifadelere
katlan."

Bir kriket sopasının Harry'nin açık avucuna çarpışını duyuyorum.

"Kriket topuna vurma konusunda oldukça kötüyümdür, ama bahse girerim senin o şişirilmiş kafanı ıskalamakta zorlanırım. Ve *eminim* ki taşaklarına iyi bir vuruş yapabilirim, tamam mı? Üç saniyen doldu. Siktir git, yoksa bir yıl boyunca kışından kıymık çıkarırlar."

"Hmm."

Ağır bir şekilde iç çekmeden önce verdiği tek yanıt
bu. "Gölgem adına, ufaklık," diye homurdanıyor.

Gerginim, titriyorum.

Bunu benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söyledi ve asıl mesele de
buydu.

*Güneş ışığında mı yoksa karanlıkta mı olduğunuza karar veren benim
gölgemdir.*

"Bunu ortadan kaldırabilirim, Ella," diye gürlüyor. "Ama benimle çalışmana
ihtiyacım var."

"Üç, iki, bir-"

"O sapı tutuşun tamamen yanlış," diye mırıldandı Noel. "Omuz duruşun
yanlış, ayakların anlamlı bir salınımı desteklemek için yeterince açık değil
ve açıkçası, yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum."

gerçekten canımı yaktı. Aynen öyle," diye homurdanıyor alçak sesle. "Beni bir daha asla tehdit etme, Harriet."

Yemin ederim bakışlarının içime işlediğini, oturma odasını saklandığım mutfaktan ayıran duvarı bile delip geçtiğini hissedebiliyorum.

Sonra ayak seslerinin uzaklaştığını ve Harry'nin kapıyı kapatıp kilitletiğini duyuyorum. Köşeden kafamı uzattım.

"O gitti," diyor sessizce.

Dönüyor, biraz sarsılmış görünüyor. Bunun için onu suçlayamam. Tam savaş şefi modunda Noel ile teke tek mücadele etmek... korkutucu.

"Ne yazık ki gitti," diye mırıldanıyor, kriket sopasını kapının yanındaki duvara yaslamadan önce kaldırıyor.

"Bir saniye daha geçseydi bu şey kışına o kadar girecekti ki tahta takma dişleri olacaktı."

Kıkırdıyorum. Sonra kıkırdamaya devam ediyorum, sanki kahkaha az önceki korku ve felç edici kaygı için yatıştırıcı bir merhemmiş gibi. Harry bile bana katılıyor.

Sonunda bir damla gözyaşımı siliyorum ve gözlerimi onunkilere dikerek gülüyorum.

"Bridgerton'ı izleme olayını gerçekten geçiştirecek miydin?"

Kocaman sırtıyor.

"Yargılayıcı bakışları siktir et. Bu *harika* bir televizyon."

Tekrar kıkırdamaya başlıyorum, tam o sırada kapısı tekrar sertçe çalınıyor. Anında kahkahalar ve gülümsemeler kesiliyor. Harry dönerek kriket sopasını kapıyor ve kapıyı acımasızca açıp ardına kadar sallıyor.

"Birileri taşaklarını ezdirmek için oldukça hevesli, değil mi-!"

İkimiz de sarsılıyor, Harry bir adım geri atıyor. Koridorda duran Noel değildi.

Jacob Prince.

Kaşlarını kaldırıp bakışlarını Harry'nin elindeki sopaya çevirdiğinde ırkiliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bu fikre pek sıcak baktığımı söyleyemem."

Harry kaşlarını çatar, geri çekilir.

"Özür dilerim, sizi başka biri sandım."

"Az önce binanızdan hışımla çıkışını izlediğim Noel Ransom gibi biri mi?"

"Bu o olmalı."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, taşakları için oldukça korkmuş görünüyor." Harry sırtarak kapıdan geri çekildi ve bana doğru baktı.

"Sanırım senin için burada." Jacob

bana gülümsüyor.

"Aslında öyleyim." Kaşları çatıldı. "Ella, haberleri gördüm ve çok üzgünüm." Kalbim sıkışıyor.

"Şimdiden... *Tanrım*," diye inliyorum.

Jacob yüzünü buruşturur. "Kahretsin. Özür dilerim, henüz görmediğinizi fark etmemiştim."

Bütün varlığım sönüyor. Noel'in ihaneti. Oliver'ın kanıt yığını. Tutuklanmak ve öz annemi öldürmekle suçlanmak. Ve şimdi, bir

Yükselebileceğimi bildiğim bir işte bana bir şans vermek istiyor gibi görünen adam, muhtemelen yanımda getirdiğim zehirlilik seviyesiyle bir daha asla ona yaklaşmamamı söylemek için en kötü anımda burada.

"Bak Jacob, anlıyorum," diye mırıldanıyorum sessizce. "Ciddiyim. Yine de teklifin için gerçekten minnettarım ve umarım bulursun."

"Ella, aslında nasıl yardımcı olabileceğimi görmek için buradayım." Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim ona kayıyor.

"Pardon, ne dedin?"

Gülümsüyor. "Sana *yardım* etmek istiyorum, Ella. Açıkçası televizyondaki saçmalıkların tek kelimesine bile inanmıyorum. Ve buraya babamın temsilcisi olarak da gelmedim." Kaşları çatıldı. "Noel ile sürekli sidik yarıştırmaları modası geçmiş ve acınası bir durum aslında."

Boğazını temizliyor, çenesini bana dikeyyor.

"Sizi tanıştırmak istediğim çok iyi bir avukatım var."

"Oh, ben..." Yutkunuyorum. "Bir tane var ama teşekkür ederim."

Çevremdeki Harry'den gelen hançer bakışını görmezden geliyorum.

"Emin misiniz? O benim hizmetim altında ve onu kullanmanızı kesinlikle istihdam paketinizin bir parçası olarak değerlendiririm."

"Minnettarım Jacob, ama benim de kendime ait biri var."

Gülümsüyor. "Yeterince adil. Bir halkla ilişkiler ekibine ne dersiniz?"

Alaycı bir şekilde gülümseyerek inliyorum. "Zaman makineleri var mı?"

Jacob kıkırdar. "Hayır, ama olağanüstüler. İstersen seni temasa

geçirebilirim."

"I..."

"Çok cömertsiniz Bay Prens," diye geveliyor Harry. "Buna bayılırdı."

Ona ters ters baktım. O da bana gözlerini deviriyor.

Jacob boğazını temizliyor.

"Uğramak istememin bir diğer nedeni de Ella, oturup bazı belgeleri imzalayabileceğimiz ve birlikte çalışmaya başlayabileceğimiz gerçek bir şey yapmak. Noel'in ya da babamın saçmalıkları yok. Bahçe partileri yok, kraliyet baloları yok. Sadece sen ve ben bir konferans masasında oturacağız ve bana resmi olarak teklifte bulunacaksın."

Sırıttıyor.

"Yani, muhtemelen işe alınacağın konusunda çoktan spoiler vermişimdir. Ama bana ve ekibimden birkaç kişiye sunum yaparsanız çok sevinirim, sonra da her şeyi orada imzalayabiliriz."

Kalbim uçuyor. *Sonunda*, iyi bir şey.

"Kesin bir tarih olarak bugünden itibaren üç hafta diyebilir miyiz? Bu ayın onunda, Çarşamba günü o l u r ."

Bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Bunu *çok* isterim!" Ağzımdan

kaçırdım.

Kaşlarımı çatıyorum, kendime koçluk yapıyorum.

"Yani, evet, kulağa mükemmel geliyor."

Jacob sırtıyor. "Mükemmel. Onuncu olsun. Sözleşmenin tamamını size önceden e-posta ile göndereceğim ve hukuk müşavirinizle istediğiniz kadar delik açmaktan çekinmeyin."

Hevesle başımı sallıyorum, yine aptalca bir şey gevelemeyeyim diye ağzımı açacak kadar bile kendime güvenemiyorum.

"Harika." Jacob yüzü biraz sertleşmeden önce bana sırtıyor. "Ve lütfen, size atmaya çalıştıkları bu yasal saçmalıklarla ilgili ihtiyacınız olan her şeyi istemekten çekinmeyin. Bana sorarsanız kesinlikle utanç verici."

Elini uzattı. Tutuyorum, sıkıca sallıyorum. "Üç hafta mı?"

"Üç hafta," diye sırtıyorum.

"Mükemmel."

O gidince sessizce kapıyı kapatıyorum ve dönüp kapıya yaslanıyorum.

"Çok heyecanlı bir hayat yaşıyorsun, biliyorsun."

Harry'ye sırtıyorum, o da bana inanmayarak başını sallıyor. "Aslında çok ama *çok* daha az heyecanla yetinebilirim."

"Şey, sarhoş olup Bridgerton'ı izlememizi önerecektim ama bu senin için fazla heyecan verici olabilir."

Sırtıyorum. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Üç yıl önce: "Bu

şeyi hemen yatağa yatırmalısın."

Bentley'imın arka koltuğunda, renkli camın arkasından geçen gri kırlara bakıyorum.

"Şu anda suçluların iade edilmediği bir ülkeye giden bir uçakta olmanız gerekmiyor mu?"

Bu alçak, dikenli bir karşılık. Ve Braddock'un kesik sessizliğinden, o anda amaçlandığı kadar acımasızca vurulduğunu biliyorum.

Kaşlarımı çattım. "Uçaktasınız,

değil mi?" Bir saniye daha

duraklıyor.

"Evet."

"Güzel."

Bakışlarım pencereden yanımdaki arabanın koltuğuna kayıyor. Eski dostumun adı, Bernie Madoff'a rakip olacak kadar büyük mali suçlarla itham edildiği *Londra Financial Times*'ın ön sayfasında yer alıyor.

Müşterilerinin yarım milyar poundluk parasının ortadan kaybolmasının ardından, hedge fonu aracılığıyla yönettiği devasa serveti kişisel kumbarası olarak kullandığını söylüyorlar.

Hepsi saçmalık.

Bu Braddock ya da benim gibi adamların onun yapmakla suçlandığı şeyi yapamayacakları anlamına gelmiyor. Thomas'ın söylemeyi sevdiği gibi, hepimizin içinde hem kral hem de kötü adam vardır.

Braddock kesinlikle bir serveti cebe indirip çekip gidebilecek *kapasitede* biri. Sadece beş yüz milyon pound çalacak kadar aptal olmadığını biliyorum. Ama yine, yasalara aykırı olduğu için değil.

Çünkü hedge fonunu soyup soğana çevirmeden, olduğu gibi işletmesi bile çok daha fazla eder. Adamın değeri dört milyara yakın. Bunun bir kısmını çalması ve bunu hemen fark edilecek kadar bariz bir şekilde yapması kesinlikle mantıklı değil.

Birisi ona kazık atıyor. Ama kim olduğunu ve nasıl olduğunu bulana kadar, bugün tüm hayatını geride bırakıyor. Bu gerçeğin tüm ağırlığı bana tam olarak çarpmıyor bile - eski dostum kelimenin tam anlamıyla ülkeden bilinmeyen yerlere kaçıyor.

Ve yine de burada, kendi bokum hakkında bana ders

veriyor. "Bugün çıkıyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım tekrar pencereye, geçip giden İngiliz kırsalına dönüyor.

"Bugün onun

doğum günü."

Homurdanıyor.

"Onu içeri tıkmaya hiç hakkın yoktu-"

"Her türlü hakkım vardı," diye homurdandım. "Beni bıçakladı, Braddock." "Sen yaşadın."

Çenem gıcırıyor. "Söyle bana, en son ne zaman bıçaklandın?"

"Siktir git Noel," diye tıslıyor. "Yaptığı şeyin kötü olduğunu anlıyorum ama Tanrı aşkına. Annesini daha yeni kaybetmişti ve sen de pek sıcak kanlı bir tip değilsin."

"Onun ağlayacağı omuz olmak benim işim değil ve hiçbir zaman da olmadı-"

"*Thomas'ın ailesini korumak* senin lanet olası görevin!" Telefonda kükrüyor. "Senin için nasıl gidiyor, Ransom?!"

Gözlerim kısıldı.

"*Dikkatli ol.*"

"Ya da ne," diye tıslıyor. "Ben uyurken yatağımın her yerine gazyağı mı dökeceksin-"

"Bu lanet cümleyi bitir ve bir daha asla konuşmayalım."

Telefon sessizleşiyor. Yarım dakika yavaşça geçiyor, sanki ikimiz de bu tehdidi gerçekten yerine getirmenin büyüklüğünü bilinçli olarak tartıyormuşuz gibi.

"O bir çocuktu Noel," diyor sessizce. "Her şeyini yeni kaybetmişti. Öfkeli, duygusal ve mantıksızdı. Ve sen onu dört yıl boyunca hapse tıktın."

Şoförüm arabayı gri çakıllı araba yolundan Hemlock Estates'in ön kapılarına kadar çekiyor. Ana akademik ve idari salonun görüş alanından uzakta, dış binalardan birinin yanından geçmesi gerektiğini zaten biliyor.

"Onu yardım alabileceği, sınırları olan ve gerçek hapishaneye gitmeyeceği bir yere koydum," diye homurdandım.

Onu buraya göndermek için başka sebeplerim de vardı. Ama bunlar kimsenin asla bilemeyeceği nedenler. Eğer hepsi bunun intikam ya da  almak için olduğuna inanmayı seçerse, öyle olsun.

"*Düzelt şunu* Noel," diye mırıldandı Braddock. "Thomas bu dünyada en çok değer verdiği iki şeyi sana emanet etti. şimdi onlardan biri öldü ve sen de diğerini içeri kilitledin-"

"Siktir git ve kendi hayatını düzelt, McCreed."

Öfkeyle telefonu kapatıyorum, telefonu onun adının manşetlerde yer aldığı gazetelerin üzerine fırlatıyorum.

Araba durdu. Avukatlarımdan biri olan Clarence cam bölmeden bana bakarken bölmeyi indiriyorum.

"Lewis burada ne olması gerektiği konusunda netti, değer mi?" abucak başını sallar. "Kesinlikle, Bay Ransom."

"Ona bunun müzakere edilemez olduğunu aıklayacaksın. Yirmi üç yaşından sonrasının *uzun* bir yol olduğunu ve başka seçeneği olmadığını görmesini sağlayacaksın. Bunu imzalarsa, bugün bizimle birlikte eve döner ve bunu gmeriz. Bu konuda ve bunu yapmamasının sonuçları konusunda net olduğundan emin olun."

"Evet efendim, Bay Ransom."

O arabadan indikten sonra bir dakika bekliyorum, sonra ben de dışarı ıkıyorum. Cebimdeki akmağı parmaklıyorum, son dşknlyğmden dört yıl sonra bile bir sigara içmek için can atıyorum. Ama kontrol bana o şeytanlar üzerinde güç veriyor.

Her şey üzerinde kontrol ve g.

Arkasına park ettiğimiz küçük binanın köşesine doğru ilerliyorum. Gri, sarmaşıklarla kaplı duvarın yanından geçerken gözlerim araba yolundan ana binaya doğru ilerliyor. Clarence, heybetli, acımasız görünümlü ön cephenin büyük çift kapısına çıkan basamakların dibinde duruyor.

Bugün onun 18. doğum günü. Dört yıldır konuşmuyoruz ama bugün buradan çıkış yapacağından *hiç* şüphem yok. Ana okul ofisleri dokuzda açılıyor. Okul yönetiminin, onun fikrini değiştiremeyeceklerini anlamadan önce mezuniyete kadar kalması için onu ikna etmeye çalışması yaklaşık beş dakika sürecek.

Gerekli belgeleri imzalaması üç dakika daha sürecek. Toparlanması için yarım saat daha eklerdim ama tahminimce ya sadece taşıyabilecekleriyle gidiyor ya da taşıyamayacaklarını başka bir yere gönderdi.

Yani bundan sonra nereye gitmeyi planladığını ancak Tanrı bilir. Ya da nasıl hayatta kalmayı planladığını. Ama bu bugün sona eriyor. İmzalayacak, lanet arabaya binecek ve yirmi üç yaşına gelene kadar odasında somurtabilir, umurumda değil.

Ama bunu sonuna kadar *götüreceğim*.

Onun için işleri zorlaştırdığım yanılsamasına kapılmıyorum. Sert ve soğuk olduğumu biliyorum. Ama benim işim - Thomas'a karşı yükümlülüğüm - asla sıcak ve sevgi dolu olmak değildi.

Asla onun babası olamayacaktım.

Ama sokaklarda açlıktan ölmemesini sağlayacağım.

Ofisler dokuzda açılıyor. Hesaplarıma göre, imzalaması gerekenleri imzalayıp çıkması sekiz, belki de on dakika sürecek.

Saatime baktım. Saat dokuz.

Bakışlarım ön kapıya yöneldi. Ve *bom*, işte orada. Kapılar sallanarak açılıyor ve neredeyse tanıyamadığım genç ve güzel bir kadın, yüzünde muzaffer, vahşi bir sırıtışla, rüzgârla savrulan sarışın bir fırtınanın içinde dışarı çıkıyor.

Tanrım, Ashford'un her santimi gibi görünüyor.

Ve tahmin edildiği gibi, yanında sadece omzuna asılı bir sırt çantası var. Bakışları Clarence'a takılıyor, orada durmuş ona bir kukla gibi sırıtıyor. Konuşuyorlar ve yüzü anında karararak kaşlarını çatıyor. Etrafına bakıyor ama beni görmüyor. Görmeyecek de.

Konuşmaları daha da hareketleniyor. Adam çantasını açıyor ve sözleşmeyi ona doğru sallıyor. Kadın onu tersliyor ve bir şeyler bağılıyor. Kadın merdivenlerden ona doğru hışımla inerken Clarence siniyor, ki bu neredeyse eğlenceli, ama bu planın gözümün önünde paramparça olması anlamına geliyor.

Bir yanım oraya kendim gidip bunu gerçekleştirmek istiyor. Ama daha büyük bir parçam beni burada görürse kaçacağını ve bir daha arkasına bakmayacağını biliyor.

Bir taksi aniden merdivenlerin yanına

yanaştı. Çenem gıcırıyor.

İmzala şunu. Sadece imzala, seni lanet olası inatçı küçük kız.

Clarences'ın elinden sözleşmeyi kapışını, ona öfkeyle bir şeyler bağırışını ve sonra kanlı şeyi ikiye ayırışını izliyorum.

Siketim.

Neredeyse koşarak gidecektim. Onu omzuma atıp tekmeleyerek ve tırmalayarak Londra'ya geri götürmek anlamına gelse bile neredeyse oraya gideceğim.

Ama benim yok.

Kâğıt parçalarını tekmeleyişini, taksinin kapısını çekip açışını ve içeri süzülüşünü izliyorum.

Sonra o gitti ve ben en iyi arkadaşımı gerçekten hayal kırıklığına uğrattım.

Burada:

Evdeki ofisimin penceresinde durmuş, yaptığım hataları gözden geçirirken bahçeye bakıyorum. Kendim ve başkaları için seçtiğim yolları.

Yapmak zorunda olduğum için yaptığım şeyler.

Nefes veriyorum, viski bardağını dudaklarıma götürüp yavaşça içiyorum. En azından nerede olduğunu biliyorum. Hemlock'tan ayrılıp şirketime saldırarak kendini ifşa etmesi arasında geçen ve kayıp olduğu yıllar gibi değil.

Ve kızıl saçlı arkadaşı kaba, sinir bozucu, küstah küçük bir şey olabilir. Ama çok sert. Ella'yı koruyacaktır.

Şu anda onu sürekli takip eden beş adam da öyle.

Şimdi, inatçılığını ve bana karşı kör nefretini hapse *girmeyecek* kadar uzun süre dizginleyip dizginleyemeyeceğini görmek için bir bekleme oyunu.

Gözlerim kısıldı. Düşmanlarımin listesi uzun. Ama böyle bir şeyi devreye sokabilecek güce sahip olanların listesi çok daha kısa. Aslında, listede sadece bir isim var.

Şimdiye kadar, Prince'in onu tuvalete kadar takip ettiği güvenlik görüntülerini izledim. Adamın yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle çıkarken, Prince'in de onun peşinden, elinde kanlı bir dosya klasörüyle cinayet işlerken çekilmiş görüntülerini gördüm.

Onun en karanlık şüphelerinin her birine uyacak mükemmel bir küçük anlatı oluşturdu. Ve bunu onu harekete geçirmek ve radikalleştirmek için kullandı. Acısını ve öfkesini silah olarak kullandı ve bana yöneltti.

Şimdi, onu tekrar kullanıyor. Bu sefer beni başka şekillerde incitmeye çalışıyor. Dişlerim gıcırdıyor. Ve böylece rakipten ölümcül düşmana dönüştük.

Savaş başlasın, Prens. Kapı

hızlıca çalınır. "Girin."

Liam başını sallayarak içeri giriyor ve sert bakışlarıyla beni sinirlendiriyor. "Kazıyormuşsun."

"Var," diye homurdanıyor, kaşları çatılıyor. "Oliver yangının olduğu günün erken saatlerinde İtalya'ya uçmuş. Uçağın manifestosunun bir kopyasını çıkardım, tüm resmi devlet mühürleriyle damgalanmış."

"Kahretsın."

"*Ama...*" kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Aynı jet o gece saat dokuzda Londra'ya *geri* indi."

Kımıldamadan dururken çenem titriyor.

"Ve sabahın üçünde İtalya'ya dönmek üzere tekrar havalandı."

Her Şey sessizleşiyor. Bu bilginin gerçekliği beni gerçekten etkilediğinde gözlerim kısılıyor.

Cassandra'yı öldüren yangın gece yarısındaydı... Oliver Prince'in Milano'da değil *Londra*'da olduğu zamanın tam yarısıydı.

Vay anasını.

The Slipper'ın arka odasında masanın karşısında oturan kadın kaşlarını çatıyor. Aramızdaki belgeleri tarıyor, yavaşça başını sallıyor ve dişlerini sıkıyor.

"Umarım savaşımaya hazırsınızdır."

Maggie O'Halloran, Noel'in süper avukatı Lewis değil. Ama çok iyi görünüyor. Beni ilk getirdiklerinde sorgu odasına giren o palyaçodan kesinlikle fersah fersah üstün. Kıvrırcık, gümüş rengi lüleleri sert bir topuzla yukarı doğru yığılmış ve mavi kaplumbağa kabuğu boynuz çerçeveli gözlükleri burnunun köprüsünde tehlikeli bir şekilde dengede duruyor.

Bakışlarını benimkilere doğru çekerken iç

geçiriyor. "Çünkü bu bir kavga olacak."

İnledim. "*Nasıl?* Ellerin de beni uzaktan bile olsa işaret eden ne olabilir ki..."

Başımı sallarken öfke ve duygularla boğazım düğümlenerek başka tarafa

bakıyorum. Maggie bana alaycı bir bakış attı.

"Üzgünüm, Ella. Bunun zor olduğunu biliyorum. Yaptıkları şey çok acımasızca. Ama bazen Kraliyet bir davaya -özellikle de yüksek profilli bir davaya- kilitlendiğinde, onu bırakma konusunda son derece inatçı olabiliyorlar."

Okuma gözlüklerini çıkarıyor ve ellerini önünde birleştiriyor.

"Bakın, size karşı dürüst olacağım. Güçlü bir davaları yok. Ama bir tane var. Maalesef bu işin en zor kısmı, Hemlock'ta sana aldıkları uyuşturucu tedavisi dersi."

İnledim, çenem gerildi.

"Mevcut siyasi iklimde, Majestelerinin hükümeti hala inatla uyuşturucuyla ilgili tüm ihlalleri aynı kategoride topluyor; ister esrar olsun ister eroin gibi gerçekten tehlikeli bir şey. Mahkemeye çıktığımızda, evet, neden o dersi almaya zorlandığınızı ve tek uyuşturucu suçunun ne olduğunu gösterebileceğiz. Ve şu üvey kız kardeşinizi de mahkemeye çağırabiliriz-"

"Üvey kardeşim değil."

Maggie, "O h e r neyse, gerçekten de tam bir baş belası gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Keşke o olaydan sonra biri sana avukatlık yaptırsaydı."

"Keşke seni yedi yıl önce tanısaydım."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Yani, uyuşturucu sınıfı kötü, ama buna gelebiliriz. Sorun şu ki, bu durum mahkemede genel bir hava yaratıyor."

İç çekiyor.

"Ve daha da kötüleşiyor, değil mi?"

Mırıldanıyorum. "Evet."

Sandalyesinde oturuyor.

"On dört yaşımdayken Bay Ransom'la yaşadığınız olay."

Dişlerim gıcırıyor.

Televizyonlardan, gazetelerden ve internetin çoğundan kararlılıkla uzak duruyordum. Ancak geçmişimdeki iskeletlerin ortaya çıkmasıyla ilgili tüm korkularım gerçek oldu.

Artık her şey ortada: Sevgili Thomas ve Cassandra Ashford'un asi kızı, üvey babasını bıçakladıktan sonra uyuşturucu ve şiddet için ıslahevine gönderildi.

Aynı asi Ashford kızı şimdi de annesinin ölümüne neden olan yangını başlatmakla suçlanıyor.

Kabus gibiydi. Sokakta tanındım. Bir kamera ekibi beni bir kafenin dışında kovalamaya çalıştı. Ve birisi Naomi ile haftalar önce yaptığım tartışmanın videosunu, onu karikatürize ve pikseli bir şekilde ateşe verdiğim bir gif meme'e dönüştürdü.

Taşlarım, yine de, benim tarafımda kararlı oldular. Mesela Harry, Maggie'nin hizmetlerinin parasını ödememe yardım ediyor. Julianna iyi olduğumdan emin olmak için günde iki kez beni kontrol ediyor ve Bastian'la birlikte şehrin kuzeyindeki kırsalda bulunan malikanelerinde saklanmaktan memnuniyet duyacağımı bildiriyor.

Konu The Slipper olunca Jack ve Gus azizler gibi davranıyorlar. Kimsenin olup bitenler hakkında yorum yapmadığından emin olmak için benim tesis içi güvenliğim olmayı üstlendiler. Geçen gün, bir haber ekibi içeri girip benimle sürpriz bir röportaj yapmaya çalıştığında, Gus pantolonunu indirdi ve kameralarının önüne geçti, böylece görüntülerin hiçbirini yayınlamayadılar.

Jacob Prince bile inanılmazdı. Müstakbel patronumun kişisel halkla ilişkiler ekibini kullanırken kendimi rahat hissedip hissetmediğimi ya da onları *nasıl* kullanacağımı bilmiyorum. Ama geçen gün onlarla telefonda çok hoş bir sohbet gerçekleştirdim.

Yavaşça nefes alıyorum ve masanın karşısındaki Maggie'ye bakıyorum. "Şansım nedir?"

Kaşlarını çattı. "Ben... sayılarla oynamayı sevmiyorum, Ella."

İçimde korku birikiyor. Yüzüm düşüyor.

"Yani... kötü mü?"

Boğazını temizliyor.

"Bu bir kavga olacak. Ama..." diye gülümsüyor. Zayıfça. "Bu iş bizde. Ve savaşağız."

Yutkunuyorum, o eşyalarını toplayıp ayağı kalkarken masaya bakıyorum. Masanın etrafından dolanıyor ve elini omzuma koyuyor.

"Bakın, yüzdelik rakamlar ya da buna benzer şeyler vermekten hoşlanmıyorum çünkü müşteriler bunları farklı şekillerde yorumlayacaktır. Bu arada burada *bir* artı var."

Ona baktım. "Ne?"

"Noel Ransom sen ona saldırdıktan sonra suç duyurusunda

bulunmadı." Dişlerim gıcırıyor. Maggie gülümsüyor ve gitmek için dönüyor.

"Bekle."

Durdu ve bana baktı.

"Savunmamın bir parçası olarak suçlu taraf olarak başka bir kişinin adını vermem şansımı artırır mı?"

Maggie cevap vermeden önce bir süre düşündü. "O yola girmek istemezsin, Ella."

"Ya yaparsam?"

"Noel Ransom'a karşı mı? Milyarder CEO ve yarım düzine mega zengin şirketin sahibi, parlamento üyelerinin ve kraliyet ailesinin dostu ve polis teşkilatına üst düzey bağışçı mı?" Mahkemede parmakla gösterme kavgasına girmek istediğiniz Noel Ransom bu mu?"

Başka tarafa bakıyorum,
çenem sıkılıyor. "Bu hiç
adil değil."

"Haklısın, öyle," diye iç geçiriyor. "Gerçekten de öyle. Gerçek sistemin kendisiyle karşı karşıya gelmeye karar vermeden önce önümüzde duran mücadeleye odaklanalım, olur mu?"

Başımı sallıyorum, o bardan çıkarken bir teşekkür mırıldanıyorum. Sandalyeme yığılıp başımı masanın karşısındaki kollarıma bırakıyorum.

Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.

Sandalyemden kalkıp arka odadan çıkıyorum ve bara gidiyorum. Miles hasta ya da öyle bir şey olduğu için çarşamba geceleri için oldukça yoğun olan bar Harry'deydi. Belli ki Maggie'nin gittiğini görmüş. Ama yüzümü görünce yüzü düştü. Bar boyunca koşarak yanıma gelmeden önce birine bira doldurmayı çabucak bitiriyor.

"Kahretsin, konuş benimle."

"Savaşmaya hazırlanmam gerekiyor," diye homurdandım.

Kaşlarını çatıyor. "Peki, güzel. O zaman dövüşmeye hazırlanalım." "Hey, Harry."

Jack, Gus'ın yanındaki tüneğinden barın üzerine doğru eğilir.

"Bunun bir içkiye ihtiyacı var, ha?"

İnledim. "Bunu

destekliyorum." Harry

sırıttıyor. "Viski?" "Bu işe

yarar."

İkimize de birer bardak doldurdu. Yardımı oluyor ama sinirlerim hâlâ gergin. Endişe ve kâbuslar yüzünden zar zor uyuyabiliyorum ve kendimi sürekli yorgun hissettiğim, körelmiş ya da delirmiş gibi hissettiğim bir durumdayım.

Daha ne olduğunu anlamadan bardağımı bitiriyorum. Harry bana bir tane daha dolduruyor ve sonra diğer müşterileri kontrol etmek için bara yöneliyor.

"Biliyor musun," diye sırtıyor Gus, barın karşısında biraz eğilip sesini komplocu bir şekilde alçaltarak.

"Sen söyle, aşkım, ben ve Jack, Ransom denen o kaltağa haddini bildirmeye gidelim."

"Haksız değil, El," diye mırıldandı Jack. "Sana yaptığı kötülük yüzünden o pisliğin dişlerini boğazına geçirmek isterdim."

Vücudumdaki her sinir zangırdıyormuş gibi hissetsem de gülümsüyorum. Enerjimin her zerresi tükenmiş gibi.

"Eğer şansımı arttıracığını düşünürsem, size haber veririm."

İkisi de gülümsüyor. Gus uzanıp elimi okşuyor, sonra da odanın karşısındaki televizyona dönüyor. Birisi kanalları çeviriyor, bir tür spor karşılaşması arıyor. Birden haberlerde durdular.

Yüzüm soluklaşırken ev sahiplerinden biri diğerine, "Yeni *Bayan* Ransom

için durum pek iyi görünmüyor Peter," diyor.

"Yani annesiyle olan bu iş yüzünden mahkemeye çıkmak üzere ve şimdi de uyuşturucu geçmişini duyuyoruz."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Nefesim kısa, panik patlamalar halinde gelmeye başlıyor. Gözlerim kamaşıyor.

"Hiç iyi değil, Michael. Ve bu onun savunmasında iyi bir rol oynamayacak. Değil-"

"Hey!" diye kükrer Gus. "Kapat şu boku!"

Harry de bunu fark ediyor ve kumandaya doğru koşarken yüzü soluyor.

"-ama belki de bu hükümetin, ebeveynlerinin servetine bakmaksızın, şiddet yanlısı uyuşturucu suçlularını parmaklıklar ardına koymaya başlamasının zamanı gelmiştir-"

Televizyon bir rugby maçına geçiyor.

Bar sessiz. Herkes bana bakıyor ya da umutsuzca ve açıkça benden *başka* her yere bakmaya çalışıyor.

Ellerim titriyor. Panik boğazımı tırmalamaya başladığında doğru düzgün göremiyorum bile. Harry'nin beni tuttuğunu ve iyi olup olmadığımı sorduğunu hayal meyal fark ediyorum.

"Evet... evet, iyi," diye

mırıldanıyorum. Kaşlarını

çatıyor.

"Biraz hava almak

ister misin?" Başımı

salladım.

"Evet... o... Hemen döneceğim."

Gus ve Jack'e zayıfça gülümsemek için

dönüyorum. "Teşekkür ederim."

"Dışarıda bir eskort ister misin?" Sırıtiyorum. "Yok, böyle iyiyim."

Ben iyi değilim.

Arka odaya geri dönerken onlara gülümsemeye devam ediyorum ve sonra ofisi ve buzdolabını geçip arka kapıya giden küçük koridordan aşağı iniyorum. Her tarafım titriyor, kulaklarım panikten çınlıyor, nefes nefese arka sokağa doğru tökezliyorum.

Drenaj musluğunun arkasındaki tuğla duvardaki küçük boşluğu tararken kalbim hızla çarparak dönüyorum.

Miles'ın sigaraları hala orada duruyor. Çakmağı da öyle.

Serbest bırakılma vaadiyle neredeyse ağlayacaktım. Onları yakalamak için acele ederken acının tatlı kaçıışı ve tenime değen sıcaklık.

"Vay, vay, vay, Ella Ashford."

Boğuluyorum, karanlık sokaktaki kelimeler ö d ü m ü koparıyor. Nefesim kesiliyor, kalbim boğazımda dönüp dururken kendimi Leo Argyros'a bakarken buluyorum.

Sinirlerin şıngırtısı bir bomba saldırısı sirenine dönüşür. Sırıtiyor. "Yoksa *Bayan Ransom* mı demeliydim?"

Solgunlaştım. Leo'nun sırıtışı ölümcül bir hal alıyor.

"Biliyor musun, bana borcun olan parayı almak için yaşlı teyzene gitmeyi düşünüyordum. Ama sonra sen gidip Noel Ransom'la evlendin, Bay Para Çuvalı'nın ta kendisiyle!"

Dudakları kıvrılıyor.

"Paramı istiyorum."

"Paranı alıyorsun-"

"Şey, Ella, korkarım şartlarımız değişiyor."

Ona dehşet içinde bakıyorum, kalbim sıkışıyor.

"Sen... sen yapamazsın-"

"Tabii ki yapabilirim."

Nabzım güm güm atıyor.

"Hayır, bir anlaşmamız vardı-"

"Ve ben bu anlaşmayı *değiştiriyorum*," diye tersliyor. "Çünkü anlaşmanın temeli değişti."

Ağzım açılıp kapanıyor, nabzım kulaklarımda çınlarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Anlamıyorum-"

"Borç şimdi üç milyon sterlin oldu, tatlım."

Kusacağım şimdi.

"Ve bunu önümüzdeki aya kadar tamamlamak istiyorum."

İstemsizce nefes alıyorum, tökezlerken sokağın duvarları dönüyor ve destek almak için onlara tırmanıyorum.

Leo kıkırdar.

"Bana fakir numarası yapma tatlım. Evlendiğin adam bunun bin katı değerinde. Ve inan bana, ödemek isteyecektir."

"Ben-Leo-Ben yapamam-"

"Çünkü o ya da siz ödeme *yapmazsanız*, üvey babanızı bıçaklamaktan ve annenizi yakmaktan çok daha fazlasıyla ünlü olacaksınız."

Nefes nefese ona bakarken gözyaşlarım gözlerimi

bulanıklaştırıyor. "Sen ne-"

"Barmen arkadaşının dairesi gerçekten ev gibi görünüyor." Cebinden telefonunu çıkarırken ince ince gülümsüyor. "Ama soyunurken panjurları sonuna kadar kapatmaya başlamalısın, Ella."

Yer ayaklarımın altından kayıp gidiyor.

"Dışarıda ne tür bir sürüngen olabileceğini asla bilemezsiniz, gerçekten gözünüzü alamazsınız."

Telefonu bana doğru çevirdi. Bir çığlıkla boğulurken ellerim ağzıma gidiyor. Ve bu sefer gerçekten kusuyorum.

Başımı yana çekip midemdekileri kaldırıma boşaltırken, giyinirken Harry'nin misafir odasının açık penceresinden çekilmiş dehşet verici görüntüler zihnime kazındı.

Leo karanlık bir şekilde kıkırdar.

"Noel Ransom'ın karısının göğüslerinin fotoğrafını çekmek için ünlülerin çıplak fotoğraf sitelerinden biri ne kadar öder acaba?"

Tekrar kusuyorum, gözyaşlarım ve kusmuğum ayaklarıma damlıyor.

"Oh ve Ella?" Leo homurdanıyor. "Bir ay kesin. Ve bu cömertlik olur. Sen hapse girmeden önce paramı aldığından emin ol, tamam mı?"

Uzaklaşırken güldüğünü duyuyorum. Ama tek yapabildiğim yere düşmek, ellerim kendi kusmuğumda. Sanki içim uyuşmuş gibi hissediyorum.

Pis zeminde yan yatıp top gibi kıvrılırken parça parça kapanıyor.

Zar zor nefes alabiliyorum. Sanki kalbim kaçak bir tren gibi kontrolden çıkmış ve tüm dünya üzerime çökmüş gibi hissediyorum.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, dümdüz önüme bakıyorum ama hâlâ zar zor görebiliyorum. Arka kapı çarparak açıldığında ve Harry dışarı fırladığında, bana doğru koşarken çığlık attığında değil. O, Jack ve Gus beni içeri, arka odaya taşıdıklarında değil. Duvara dayalı küçük kanepeye kıvrıldığımda değil, hala hava emiyorum, hala tüm gezegen beni parçalara ayırırken dümdüz önüme bakıyorum.

Harry bana su içirmeye çalışıyor. Alnımı okşuyor ve saçımı okşuyor. Ama sadece uyuşukluk, baştan sona. Sokağın karşısındaki yerel 700 eski kaynakçı ve AA grubu lideri Sean yanımda diz çökmüş, nabzımı okuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Aklımın bir köşesinde onun eski bir ordu sıhhiyecisi olduğunu hatırlıyorum.

Boğuk kulaklarımın arasından "panik atak" ve "dinlenmeye ihtiyacı var" gibi kelimeler duyuyorum. Gözlerim kapanıyor, ciğerlerim daha fazla hava alabilmek için boğazımı zorluyor. Basınç artıyor, artıyor, artıyor, toz haline geleceğime emin olana kadar beni eziyor.

Sonra birden, daha gözlerimi açmadan onun orada olduğunu biliyorum. Ve onları açtığımda, haklı olduğuma şaşırıyorum.

Noel yanıma çömelmiş, kaşları endişeyle çatılmış ve endişesi acı verici bir şekilde belli oluyor. Harry'ye gerçekten duyamadığım bir şey söylemek için döndüğünde ağzı sıkı.

Sanki sesi kapalı, görüntüsü hafifçe yavaşlatılmış ve kenarları bulanıklaştırılmış bir film izliyormuşum gibi hissediyorum. Arkadaşım Harry'yi oynayan aktrisin Noel'in taşaklarına diz çökmesini ya da üzerinde bir şişe kırmasını bekliyorum.

başını. Ama onun yerine gözyaşlarını siliyor ve *kendisine sarılan* adamın omzuna başını yaslıyor.

Bu film gerçek hayatın hangi versiyonu?

Bana dönüyor ve tek bildiğim, beni kollarının arasına alıp göğsüne yaslariken aniden ağırlıksız kaldığım hissi.

Beni dışarıya, bekleyen Bentley'ine taşıdı. Ve orada, nihayet, beni arabaya bindirmek için eğilmek üzereyken, başımı ona çeviriyorum.

"*Neden... sen...*"

Kaşlarım çatıldı.

"*Neden?*"

Mırıldanıyorum.

Delici altın bakışları beni tamamen esir alıyor.

"Çünkü sen benimsin."

Beni arabaya indirip kemerimi bağlarken nabzım gümbür gümbür atıyor, içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Çünkü sen benimsin ve eve gidiyoruz."

Bütün bir gece ve gün boyunca uyuyor. Sanki yıllardır neredeyse boşa çalışıyormuş ve son yakıt damlası da yeni tükenmiş gibi. Ayak ya da su ihtiyacı var mı diye düzenli olarak kontrol ediyorum. Ama o sadece *dışarıda*.

Belli ki kırılma noktasına gelmiş. Cassandra hakkındaki suçlamalar, özel hayatının bir hafta boyunca haberlere konu olması ve fetişleştirilmesi. Yine de, karanlık bir sokakta hasta ve gözyaşları içinde bulunmayı nasıl başardığı tam olarak bilinmiyor.

Bu da beni çok kızdırıyor.

Barın arka kapısında bir güvenlik kamerası var. Ama Harriet hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kameranın birkaç aydır bozuk olduğunu ve tamirinin bütçesini aştığını söyledi.

Ella'nın oraya geri dönmesine asla izin vermeyeceğim. Ya da o köhne mahallede herhangi bir yere. Ama aynı şekilde, adamlarımdan biri zaten orada, tüm güvenlik sistemini tamir ediyor.

Harriet beni ilk aradığında aklım karanlık yerlere gitti, Ella'nın o halde bulunmasından dolayı hüngür hüngür ağlıyordu. Neyse ki, yere düşerken oluşan bazı sıyrıklar dışında fiziksel olarak zarar görmemiş görünüyor.

Ama bir şey oldu. Bir şey onu kırılma noktasının ötesine itti - uzun zamandır yaptığı gibi kontrolü sürdürme yeteneğinin ötesine.

Ve o şeyin -ya da birinin- ne *olduğunu* bulmam gerekiyor.

Saat akşamın sekizi, The Slipper'daki olaydan sonraki gece ve ben yatağının karşısındaki sandalyede oturuyorum. Üzerinde çalıştığım bir birleşme sözleşmesine göz atıyordum ki aniden kıpırdandı. Yorganın altında yuvarlanıp gözlerini ovuşturarak yavaşça doğrulduğunda telefonumdan başımı kaldırdım.

Uykusu dağılırken bakışları bana takılıyor. Sessizce boşluk

bırakıyor. "Beni korkuttun."

"Nasıl hissediyorsun?"

Telefonu cebime koyarken kaşlarımı çatıyorum ve odayı geçip ona doğru ilerliyorum. Ben yaklaşırken Ella kaskatı kesiliyor, battaniyeyi çenesine kadar çekiyor ve koyu bir kırmızı tona bürünüyor.

"Neden çıplağım?"

Kaşlarım çatıldı. İlginç. Neredeyse katatonik durumda olduğu düşünülürse, evime geldikten sonraki olayları hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum.

"Çünkü kıyafetlerini çıkardım. Üzerlerinde kusmuk ve Tanrı bilir barın arkasında yerde ne varsa o vardı."

Yutkunuyor, gözlerini bana diyor. Yavaşça uzanıyor, saçının bir tutamını çekiştirerek ortaya çıkarıyor. Kaşlarını çatıyor.

"Sen..."

"Seni yıkamak mı? Evet. Kıyafetlerle ilgili konuya geri dönelim." Kalın kalın yutkunuyor.

"Yani benim rızam olmadan soyundun ve bana dokundun."

İçindeki sürekli ateş ve sirke karşısında dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

"Mırıldandığın 'uh-huh'u ve başını sallamanı 'rıza' olarak algıladım," diye iç geçirdim. "Üzerindeki kirli kıyafetleri çıkardım ve saçındaki kusmuğu yıkadım Ella. *Seni becermedim.*"

Bakışları ellerine düşerken yüzü eflatun rengine dönüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor sessizce. "Şey için...

bilirsin işte."

Sessizce başımı sallıyorum.

"Bana ne olduğunu anlat."

Gözleri benimkilere kayıyor. Kısa bir saniyeliğine, korkunun kıvılcımını görüyorum - hayatının baskıları aniden ön plana çıkarken kabaran dehşeti.

"*Burada güvendesin,*" diye homurdanıyorum kalın bir sesle.

Elim çarşafların arasından dizinin üzerine düşüyor. Geriliyor ama sonra kasları gevşiyor. Elimi itmiyor.

"Ne oldu Ella?" Tekrar

başka tarafa bakıyor.

"Hiçbir şey."

"Oh, bundan çok daha iyi bir yalancı olduğunu biliyorum."

Bakışları tekrar benimkine kayıyor ve içindeki mücadele sönmeden önce daralıyor.

"Sadece... baskı. Hepsi bu. Avukatımla o kadar da iyimser olmayan bir görüşme yaptım-"

"Lewis ve ekibinden neden faydalanmadığınızı anlamakta güçlük çekiyorum. Eminim ki kendi gururunuz ve inatçılığınız bile bunun hapisanede bir saniye bile kalmaya değeceğini görebilir."

Ella'nın dudakları büzölür.

"Yapmayacağım, tamam mı? Borçlu

olmayacağım-" "Bana hiçbir şey borçlu

değilsin," diye homurdandım.

Bakışları tekrar bükölen ellerine düşüyor.

"Ben iyiyim."

Derin bir iç çektim.

"Başka ne oldu?" Baş

sallanıyor.

"Hiçbir şey. Toplantı zordu ve gerçekten uyuyamadım. Ve sonra haberler..."

İrkiliyor, titriyor. Dudaklarım hırıltıya dönüşüyor, i ç i m d e k i öfke kabarıyor.

"Lewis bu istasyonlardaki çöpleri kapatmanın yollarını arıyor."

Kaşlarını çatıyor. "Zaten dışarıda. Sonsuza kadar da orada olacak."

Yüzünde gördüğüm kabullenışten nefret ediyorum. Sanki gözlerindeki o mücadele pes ediyormuş gibi.

"Başka ne var?"

Omuz silkiyor. "Hepsi bu kadardı."

Saçmalık.

"Ara sokakta ne oldu, Ella?" Sessizce homurdandım.

Kalın kalın yutkunuyor. Tanrım, berbat bir poker oyuncusu olurdu. "Hiçbir şey."

İnatçı küçük velet.

Bunu bırakmayı düşünmüyorum. Ama şimdilik yolumu değiştiriyorum. "Aç mısın?"

Gözlerini benimkilere kaldırırken kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü sen benim karımsın."

Ağırlaştırmaya ya da düşünmeye gerek kalmadan kolayca açılıyor. Ella kızarıyor, dudağını çiğniyor.

"Ve sen, ne, babama borçlu olduğun için mi?" Bunu görmezden geliyorum.

"Aç mısın?"

Başını iki yana sallar. "Sanırım biraz daha uyumak istiyorum." "Güzel, dinlenmeye ihtiyacın var."

Ellerim çıplak kollarına inip onu yavaşça çarşaflara doğru iterken titriyor. Çarşafları etrafına doluyorum, bunu yaparken yüzündeki şaşkınlık ve kızarıklık onu eğlendiriyor.

Onu öpmeyi çok istiyorum - sadece alnından ya da elinden bile olsa. Ama yapamıyorum. Yüzüme bağırıyor olabilir, ama çok büyük, çok büyük bir

Bu gerçekleşmeden önce yapmamız gereken önemli bir konuşma var. Kolektif geçmişimizi sonsuza dek gömmeliyiz.

Ayağa kalkıyorum, bakışlarım onun üzerinde geziniyor, sanki güvende olup olmadığını iki kez kontrol ediyormuşum gibi. "Uyu, Ella."

Sadece başını sallıyor, ben dönüp odadan çıkarken hala alt dudağını çiğniyor, çıkarken ışıklara vuruyor.

Ne kadar inatçı. Belli ki bu hikayede daha fazlası var. O sokakta onu uçuruma itecek başka bir şey oldu. Ve ben bunun ne olduğunu öğreneceğim.

Evimdeki gayri resmi "ofisine" -eski bilardo odası- girdiğimde Liam dizüstü bilgisayarından güvenlik kamerası görüntülerini izlerken başını kaldırıp bakıyor.

"O lanet barda ne olduğunu bilmem gerek."

Sertçe başını sallıyor ve ayağa kalkarken dizüstü bilgisayarını kenara koyuyor.

"Bölgedeki diğer işletmelerden güvenlik kayıtlarını almaya çalışıyorum. Henüz ulaşamadığım birkaç tane var."

"Ne olduğunu öğrenmek için lanet şehri parçalara ayırın. Peki ya Liam?"

Kaşlarım çatıldı. Ella'nın barda vardiyalı çalışma konusundaki ısrarından beri aklımda olan bir düşünce bu. Ve yine, beni bu yola sokan onun lanet olası poker suratıydı. Yapacak bir şeylere ihtiyacı olduğu ya da Harriet'le vakit geçirmek istediği için -en önemli iş saatlerinde- orada olmaya "ihtiyacı olduğu" fikrine hiçbir zaman tam olarak inanmadım.

Bu gece bu şüphelerin altı çizildi.

Harriet için bu gece Ella'nın telefonundan beni aramanın zor olduğunu biliyorum. Ve benden yardım istemesi de aynı derecede zordu.

"Panik atak gibi bir şey geçiriyor. Ve... bak, bence sen lanet olası kibirli bir pisliksin. Ama onunla iyi anlaşıyorsun. Yardıma ihtiyacı var, Noel."

Teorimi sudaki kan kokusuna dönüştüren şey, Harriet'in bana bir zarf dolusu nakit para -Ella'nın geçen haftaki parası- uzatması ve Ella'nın parayı alacağından emin olmasıydı.

İlk başta gözlerimi devirecektim-sanki benim *çalmamdan* korkuluyormuş gibi

Ella'dan birkaç yüz pound. Ama sonra, tıkladı.

Harriet parayı almam konusunda endişeli değildi. Sadece Ella'nın o paraya sahip olmasının çok ama çok önemli olduğunu biliyordu.

Çenem gıcırıyor.

The Glass Slipper'da çalışması gerekiyor çünkü paraya ihtiyacı *var*. Ve ne için olduğunu bilmem gerek.

"Efendim?"

Liam'a dönerken kaşlarımı çatıyor, başımı iki yana

sallıyorum. "Bir şey için paraya ihtiyacı var. Belki bir

borç için."

Başımı sallıyor. "Ne olduğunu bulacağım."

"Teşekkür ederim."

O gittiğinde kendimi Ella'nın yatak odasının kapısının önünde, benimkinin karşısında buluyorum. Kaşlarımı çatıyorum, sessizce açıyorum.

Yine uyuyor.

Sessizce odanın içinde ilerleyip yatağının kenarına oturuyorum. Gözlerim uyuyan yüzüne takılıyor ve kaşlarım çatılıyor.

Dövüşüyor gibi görünüyor. Tamamen hareketsiz. Ama yüzü titriyor, rüyaları tarafından çarpıtılmış. Alnı kırışıyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Dişleri gıcırıyor, dudakları hırlıyor. Gözleri sımsıkı kapalı. Acı yüzüne kazınmış.

Elim onun elinin üstüne düştü.

Yüzü durgunlaşıyor ve sonra tekrar nötre yakın bir hale geliyor.

İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim. Üç yıl önce o gün teklifimden kaçtığında gitmesine izin verdim, çünkü bu gerekliydi. Kaburgalarım saplanan bir bıçak gibi tekrar hayatıma girdiğinde, içimde bir şeyler kıvılcımlandı

-Belki bir intikam ihtiyacı. Ya da bir şeyi kanıtlama ihtiyacı, belki. Ona. Thomas'a. Belki de kendime.

Ama bu anlatı değişti. O artık kanıtlanması gereken bir nokta değil. Bir amaç ya da bir amaç için bir araç değil. Kullanılacak bir araç değil.

O sadece... benim.

Ve benim olanı koruyacağım.

Dokuz yıl önce:

"BOK GIBI GÖRÜNÜYORSUN."

Thomas kıkırdıyor, gerçek bir neşe bir anlığına yüzünü kaplıyor ve bu günlerde sahip olduğu olağan soluk gri tonu uzaklaştırıyor.

"Buraya kadar beni aşağılamak için mi geldin, Ransom?"

Sırıtiyorum.

"Kısmen."

Sırıtiyor. "Ben ölüyorum. Senin bahanen ne?" Onu

terslediğimde ince, zayıf bir kahkaha atıyor. "Sana

bir şey getirdim."

Gözlerini kırıştırıyor, gözleri hastane yatağında kucağına attığım Lucky Strike sigara paketine takılıyor. Gözlerini benimkilere dikmeden önce kaşlarını çatarak onlara bakıyor.

"Noel, ben bu işleri on yıl önce bıraktım."

Başımı salladım. "Hmm, evet, sizin için kötü olduklarını duymuştum."

Ben dönüp hastane odasının duvarına dayalı tekerlekli sandalyeyi alırken kıkırdıyor. Tekerlekli sandalyeyi yanına götürüyorum ve ikimiz de onun zayıflamış bedenini yataktan kaldırıp sandalyeye oturtma zilletini görmezden geliyoruz.

"Berbat bir etkiniz var, biliyorsunuz."

"Birinin size eğlenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatması gerekiyor."

Nöbetçi hemşireleri atlatıp arkadaşımı hızla asansöre itiyorum. Kapıcılardan birine bin sterlin rüşvet vererek anahtarlarını aldım ve çatıya çıkan asansörün kilidini açmak için kullandım. Kısa bir metal koridordan geçerek dışarı çıkıyoruz ve sonunda bir bakım kapısından geçerek UCH Macmillan Kanser Merkezi'nin çatısına çıkıyoruz.

Çakıllı çatının kenarında, sigaralardan ikisini ağzıma atıp büyükbabamın çakmağıyla bir fiske vurarak yakıyorum. Birini Thomas'a uzatmadan önce içime çekiyorum, ikisinde de birer kiraz yakalıyorum. Sigaraya bakıyor, başını sallıyor ve dudaklarına götürürken iç çekiyor.

"Oh lanet olsun, bu çok iyi."

Yüzündeki coşkulu ifadeye kıkırdıyorum.

"Özledin, değil mi?"

"Her *lanet* gün," diye inliyor, bir ciğer dolusu daha mengene çekiyor.

"Dikkatli ol, kanser yapabiliyormuş diye duydum."

Başını sallayarak sırtıyor.

"Belki iki tür alırsam, birbirleriyle ölesiye dövüşürler."

"Harika bir teori, Thomas."

Kıkırdıyor.

"Biliyor musun, beni bu piçlere en başta bağlayan kişinin sen olduğundan oldukça eminim."

Homurdanıyorum. "Siktir git, o kılıcın üzerine düşmeyeceğim. Sanırım ikimiz de bu özel ahlaksızlık için babamı suçlayabiliriz."

Sırıttıyor. "Tanrım, biz on yaşındayken bize gösterdiği bar numaraları var ya?"

O günleri düşünerek gözlerimi deviriyorum. Babamın hala hayatta olduğu ve Ashford ailesinin kişisel antrenörü olduğu zamanları. O ve ben personel evlerinden birinde yaşıyorduk, şöminenin üzerinde onun değerli şampiyonluk kemerlerinden biri vardı.

Ama hiçbir zaman kendimizi "yardımcı" gibi hissetmedik. Babam Thomas'ın amcasıydı, tıpkı onun da benim amcam olduğu gibi. Her şeyden çok kardeş ya da kuzen gibi büyüdük. Ve Geoffrey Ashford'un cömertliği ve beni kanından biri olarak görmesi sayesinde Thomas'la birlikte Lord's College for Business'a girebildim.

"Bir tane vardı... bekle, bahse girerim hala bende."

Thomas sigara paketini işaret ediyor, ben de veriyorum. Plastik ambalajı yarıya kadar kaydırıp paketin üzerinde küçük, şeffaf bir cep bırakıyor. Sigarasının parlayan ucu plastiğe değiyor ve küçük bir delik açıyor.

Bana sırtıtıyor, dumandan bir nefes çekiyor ve sonra hafifçe hava boşluğuna üflüyor. Uсталıkla, artık dumanla dolu olan ambalajın alt tarafına bir fiske vuruyor. Anında, delikten küçük bir trenden çıkan nefesler gibi küçük duman halkaları fişkırıyor.

O küçük bir çocuk gibi gülerken ben kıs kıs gülüyorum.

"Siktir et, bize bunu gösterdikten sonra sigara içmenin aslında havalı olduğunu düşünüyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Sağ ol baba."

Thomas gülümsüyor ve biz sessizlik içinde sigara içerken önümüzde uzanan gri şehre bakıyor.

"Senden bir şey yapmanı isteyeceğim."

Çenemi geriyorum, sonra silkeleyip ona dönüyorum.

"Hayır, siktir et şu ölüm döşeği ricasını. Hâlâ Çin'den gelen ve söz veren o uzman var-"

"Hayır, Noel."

Bu sözler yüzüme vurulan bir tokat falan değil. Çinli doktor ve onun Thomas'ın beynindeki devasa tümörü onu öldürmeden tedavi etmeye yönelik deneysel fikirleri her zaman ay gibi bir fikirdi. Dürüst olmak gerekirse, fantastik bilim kurgu.

Yine de duymak berbat.

Dişlerimi emiyorum, bakışlarımı Londra'ya dikmek için dönüyorum.

"Bundan geri dönmeyeceğim," diyor eşit bir şekilde, sesinde kendine acıma ya da sefalet yok. "Kafamı tamamen çıkarmaları dışında, bu şey burada kalacak."

"Bu gerçekten de bir gelişme olabilir," diye omuz silkip sırtıyıyorum. "En azından her zaman her şeyi fazla düşünmeyi bırakırsın."

Bana sırtıyıyor.

"Sen bir

pisliksin."

"Biliyorum."

"Yine de senden bir şey yapmanı isteyeceğim."

Kaşlarımı çatmak için sigaramı öfkeyle çekiyorum.

"Ne?"

"Gittiğimde Cassie'yi yok edecek." Ağzım açık kaldı.

"Bak, hadi ama dostum. İkinizin hiç geçinemediğini biliyorum. En iyi arkadaşım ve sevdiğim kadını arkadaş olmaya zorlamaktan uzun zaman önce vazgeçtim. Sorun değil, bunu sana çok görmüyorum."

Keşke Cassandra'yı bir zamanlar sevdiğim gibi sevseydim. Ama bu yıllar önce vazgeçtiğim bir şeydi, en iyi arkadaşımı o acıdan kurtarmak için onun sırrını yuttuğumda.

"Elbette parası var. Ve sahip olduğum her şey ona ve Ella'ya gidecek."

Başka tarafa bakıyorum.

"O güçlü, Noel. İkisi de öyle. Ama bu onu biraz kıracak, bunu biliyorum. Bana bak, lütfen."

Ciğerlerimi keskin bir dumanla doldurup ona dönüyorum.

"Onlar için orada olmana ihtiyacım var. Onlara göz kulak olmana. Ailemi bir arada ve güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum."

Onsuz bir dünya fikri kalbime pençeler gibi batıyor. Bu, katıksız iyiliği beni karanlıktan ve beni çağıran şeytanlardan geri çeken, beni ışıpta tutan adam. Ya da en azından kısmen.

"Cassie..." diye iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Bak, o senin bildiğinden çok daha kırılgan. Ve ben gittiğimde dağılmasından endişe ediyorum. Kendini

birkaç kişinin de hedefinde. Ben öldüğümde, rakiplerim kesinlikle onun peşine düşecek ve onu sabote etmeye çalışacaklar."

"O ve Ella asla para istemeyecek ya da-

"Benim ailem üç ayaklı bir tabure, Noel," diyor sessizce. "Ben gittiğimde üçüncü bir bacağa ihtiyaçları olacak, yoksa düşecekler."

Kaşlarım çatıldı.

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?"

Şehre bakmak için dönüyor ve yavaşça nefes alıyor.

"Senden ailemi bir bütün olarak tutmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum," diye mırıldanıyor. "Senden, sadece iki kişiyle devrilebilecek gibi göründüklerinde üçüncü ayak olmanı istiyorum."

Bana dönerken yutkunuyor.

"Noel, gerekirse Cassandra'yla *evlenmeni* istiyorum."

Yüzüm geriliyor, gözlerim kısılırken çenem gıcırıyor.

"*Tanrım*, Thomas-

"Senden lanet olası karıma aşık olmanı istemiyorum Noel," diye homurdanıyor, bana sırtarak. "Ve aslında, o pis ellerini ondan uzak tutsan iyi edersin."

Kıkırdıyorum, rahatlayarak nefes veriyorum.

"Onun için bir ortak olmanı istiyorum. Tek başına iyi değil. Ve ben gittiğimde bu onu paramparça edecek."

Sessizce

homurdanıyorum

. "Ya Ella?"

Homurdanıyor.

"O bir cehennem

çocuğu."

Sırıtiyorum.

"Cesur ve son derece korkusuz," diye iç geçiriyor. "Ama zaman zaman kendi atılganlığı ve merakı gözünü kör ediyor. Arkasında, en azından kenardan bakmadan atlamadığından emin olacak birine ihtiyacı var."

Gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Karımın ortağı ve kızımın koruyucusu olmana ihtiyacım var."

Gözlerimi kaçırıyorum, isteğinin büyüklüğü ve ağırlığı bir anda omuzlarımdan çekiliyor.

"Bunu yapmasını isteyeceğim tek kişi sensin," diyor sessizce. "Ve benim için her şey demek olmasaydı bunu istemezdim. Bak, senin zaten Naomi ve Cora'n var. Cora da Ella'nın yaşında. Arkadaş falan olmadıklarını biliyorum ama-"

Sesi kesiliyor.

"Boşuna çabalıyorum, Noel," diye boğuluyor. "Kızlarımdan *biraz*

"Ben gittiğimde bir tür aile

olacaksın." Gözlerim kapanıyor.

"Noel, *lütfe*-"

"*Evet*," diye homurdanıyorum ve en iyi arkadaşımın gözlerine bakıyorum.

"Ailen her zaman güvende olacak Thomas. Ben *her zaman* onların yanında olacağım."

Başını sallıyor, tekrar şehre bakmak için dönerken ağzı sıkı sıkıya kapalı. İkimiz de orada sessizce oturup her şeyi sindirmeye çalışıyoruz.

"O sigaralardan bir tane daha alma şansım nedir?" Sırıttıyorum.

"Ölüyorsun."

Ben omuz silerken o kıkırdıyor, paketi alıp dudaklarımın arasına iki tane daha sıkıştırıyor.

"Biraz yaşayalım bari, değil mi?"

Burada:

GEÇ OLDU. Akşamın ilk birkaç saatini Ella'nın yatağının kenarında oturup onu izleyerek geçirdim.

Onun ortaya çıkardığı içimdeki şeyleri izliyor ve onlarla boğuşuyorum. Kendi şeytanlarımla ve geçmişimle, yaptıklarımla, sakladığım sırlarla, verdiğim sözlerle boğuşuyorum.

Kırdıklarım. Bilerek ya da bilmeyerek.

Mutfağa girdiğimde Lewis tezgahdan başını kaldırıp bana bakıyor. "Eee?"

Homurdanıyor, başını sallıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanırken geriniyor. Günün büyük bir bölümünde buradaydı -sanki evimden ofisine gitmek için harcayacağı zaman, işinden çaldığı zamanmış gibi. Bu benim için sorun değil, çünkü şu anda onun işi Ella'ya karşı açılan bu davada açabildiği kadar delik açmak.

"Ellerinde hiçbir şey yok, Noel. Yani, evet, bir dava var. Ama her şey ikinci dereceden kanıtlar üzerine kurulu ve en ufak bir ciddiyet belirtisi olan her şey mahkemede tamamen çöpe atılmasa bile kolayca açıklanacaktır. Temelde yasal bir davanın puf böreği."

Kaşlarım çatıldı.

"Bu da tüm bunların bir suikast olduğu anlamına geliyor." Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor.

"Kesinlikle. Kraliyet Savcılık Servisi'ndeki bazı bağlantılarıma ulaştım ve Liam da beni işin o tarafındaki birkaç kişiyle buluşturacak kadar iyiydi. Tüm bu olanlar en iyi ihtimalle aceleyle oldu. Birisi Hemlock Estates kayıtlarını -ki bu arada mühürlü olması gerekiyordu- polise sızdırmış. Seninle ilgili gömdüğümüz tıbbi raporla birlikte..." kendi göğüs kafesini işaret ediyor.

"Özellikle *hangi* 'biri'?" Hırlıyorum.

Başını sallıyor. "İsimsiz. Ama o gece onu garajda bir kovaya gazyağı dökerken gördüğünü söyleyecek bir tanıkları var."

Gözlerim kısılıyor.

"*Kim*," diye ölümcül

bir şekilde

törpüledim.

Lewis önüne düzenli bir şekilde serilmiş kâğıtlara bakar. "Jon Karzony.

Görünüşe göre-"

"Bir şoför," diye tısladım. "Thomas ve Cassandra için çalıştı ve sonra d a ..."

Thomas öldükten sonra. Ben onun yerini

aldıktan sonra. "Belli ki yalan söylüyor."

"Bir sonraki kısma bayılacaksınız. Yangından sonra işinizden ayrıldı. Ama Bay Karzony'nin daha sonra nerede çalıştığını tahmin edin."

Gözlerim ona kayıyor. Lewis'in ağzı

inceliyor. "Prens'in evi."

Omurgama bir soğukluk yayılıyor, çenem kenetlenirken tüylerim diken diken oluyor.

Mutfak kapısı arkamdan çalınıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Liam'ın bana acımasızca başını salladığını görüyorum.

"Lewis, neden eve gidip biraz uyumuyorsun?"

Başını sallıyor ve evraklarını düzenli bir şekilde toplarken ayağa

kalkıyor. "Bununla ne yapmak istiyorsun?"

"Şimdilik üzerine otur."

"Bak Noel, onun temsilciliği..." diye omuz silkiyor. "Her şey düşünüldüğünde iyi. Ama-"

"Ama sen çok daha

iyisin." Omuz silkiyor.

"Şey, evet."

"Bunu yakında çözeceğiz. Şimdilik, Bayan O'Halloran'ın bana gösterdiğiniz her şeye sahip olduğundan emin olmanızı istiyorum."

"Patron sensin."

Eşyalarını topladıktan sonra elimi sıkıyor ve kapıdan çıkarken Liam'a başıyla selam veriyor. Benim acımasız güvenlik şefim mutfağa girdi.

"Estella Gray ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Kaşlarım çatıldı.

"Evet? Sanırım Cassandra Ashford'un teyzesiydi."

Boğazını temizliyor.

"Öyle."

Ona bakıyorum. "Yaşıyor mu?"

"Son evre bunaması var ama evet. Ve Londra'da, Chiswick Acres adında çok lüks bir evde yaşıyor."

Kaşlarımı çattım. Cassandra'nın çok yakın olmadığını bildiğim ailesini çok iyi tanıdığım söylenemez. Cassandra'dan birkaç ay önce vefat eden babasıyla Thomas'ın cenazesinde kısa bir süre tanışmıştım. Belki bir ya da iki kuzeniyle de. Ama hepsi bu kadar.

Liam buzdolabına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Burası yılda iki yüz bin sterline mal oluyor." Ağzı inceliyor. "Bilin bakalım üç yıl önce orada kaldığı beş yılın parasını kim ödedi?"

Ona bakarken nabzım boynumda zonkluyor.

"Şaka yapıyorsun."

Ama tabii ki değil. Homurdanıyorum, dişlerimi sıkarak dönüyorum ve avuçlarımı mermer tezgahın üzerine düz bir şekilde yerleştiriyorum.

Ella lanet olası bir milyon poundu n e r e d e n bulmuştu? Hem de 18 yaşındayken.

Liam'a yan gözle bakıyorum, gözlerim kısılıyor. Ben sormadan ne istediğimi biliyor.

Cevaplar.

"Hallediyorum patron," diye homurdanıyor ve sertçe başını salladıktan sonra dönüp mutfaktan çıkıyor.

Dönüyorum, tezgâha yaslanıyorum ve kenarını sıkıca kavriyorum. *Bu* onun küçük sırrı - burada yaşarken, her türlü kaprisi ve ihtiyacı karşılanırken bile çalışmaktaki inatçı ısrarının nedeni.

Çünkü büyük teyzesini bir milyon sterlinlik bir eve yerleştirdi. Ve şimdi bunu geri ödemek için çalışıyor.

Gözlerim kısıldı.

O parayı bir yerlerden bulmuş, dünyada hiçbir bankanın ya da kreditorün ıslahevinden yeni çıkmış on sekiz yaşında, beş kuruşu olmayan birine bu kadar para vermeyeceğinden eminim.

Ama o parayı ona biri verdi. Ve ben kim olduğunu bulacağım.

İzolasyonumun ikinci gününün sabahında gözlerimi açtığımda, sonunda geçtiğini biliyorum. Okyanusun ortasında, bir ağırlıkla ya da çenelerin beni altına çekmesiyle yüzüyor olma hissi. Tüm dünyanın beni öğütüp toz haline getirdiği hissi.

Bunun nedeni her şeyin daha iyi ya da "düzeltilmiş" olması değil. Yakınından bile geçmiyor. Aksine, şu anda her şey muhtemelen daha kötü. Ama içimdeki o koruyucu parça beni korumaya aldı, duvarlar ördü.

Nefes almamı ve hayatta kalmamı sağlıyor.

Bu beni yıkmayacak.

Yangın yapamazdı. Kilitli kalmak yapamazdı. Kalbimde intikam ve öfkeden başka bir şey olmadan dünyayla yüzleşmek yapamazdı.

Yapamazdı. Ve

yapmayacak. Yani

bunların hiçbirisi

olmayacak.

Yatakta, yorganın altında yatarken, doğrulup battaniyeleri gözlerimden çekebilecekmişim gibi hissedene kadar bunu kendime tekrarlıyorum.

Ki sonunda yaptım.

Ondan sonra yaptığım ilk şey Harry'yi arayıp iyi olduğumu söylemek oldu.

"Senin için gerçekten endişelendim El," diye mırıldandı. "Ben... onu aradığım için kızma. Ben sadece..." İç geçirdi. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Başımı salladım. "Sorun değil. Geldiğine sevindim. Sanırım ben sadece... Bilmiyorum. Sanırım dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"Ne oldu? Dışarıda yani?"

Leo'nun telefonundaki çıplak bedenimin iğrenç, müdahaleci görüntüleri ruhuma bıçak gibi saplanıyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. "Hiçbir şey, sadece biraz çöktüm sanırım. Sadece her şeyin stresi."

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Dinlendin mi?"

"Güzel." Boğazını temizliyor. "Dürtmek istemedim ama... dinlenmek açısından, onun evinde..."

Yüzüm kızardı.

"Kendi yatağım ve odam var."

"Onunla açıkça sevişiyor olmana rağmen."

Gözlerimi devirirken yüzüm ateş gibi yanıyor.

"Aman *Tanrım*, Harry-"

"Sakin bana gaz vermeye kalkma," diye kıs kıs gülüyor. "Bak, senin için çok endişelendim ve kendini daha iyi hissetmene çok sevindim. Ama hadi ama! Sen benim en iyi arkadaşım gibisin, süper seksi zengin bir baba tipiyle evlisin ve bana hala en ufak bir detay bile vermedin."

Dudağımı ısırıyorum, içim kaynıyor... yani savaşılan duygularla. Birincisi, ne zaman onu düşünsem içimi bastıran bir sıcaklık var. Hain şehvet ve ihtiyaç. Vücudumun onun ellerini asla unutamayacağı anısı.

Ama bir de Noel'in aklıma girmesiyle birlikte gelen başka hisler ve duygular var. Korku. Öfke. Güvensizlik ve inkâr.

"İlginç detaylar yok, Harry."

"Bu saçmalık ve ikimiz de-"

"Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Sesimdeki keskinlik ona ipucu veriyor.

"Tamam, anladım. Sadece takılıyorum, El."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum ve teşekkür ederim. Bazen buna ihtiyacım oluyor. Ben sadece..." dudaklarımdan hava üflüyor. "Birçok şeyi çözmeye çalışıyorum."

"Erkeklerle ve ilişkilere hoş geldiniz," diye iç geçiriyor. "Baksana, bir şeye ihtiyacın var mı? Eğer varsa, onları size getirmek için asma köprüden şatosuna geçmeme izin verilecek mi?"

Sırıtiyorum. "Bir şeye ihtiyacım olursa bunu yapabileceğime eminim." Kaşlarım çatıldı.

"Ben..." dudaklarım belirsiz bir anıyla bükülüyor. "Seni gerçekten *sarılrken* gördüm mü? geçen gece?" Sessizce

gülüyor.

"Evet, sanırım yaptın." İç çekiyor. "Bak, o kibirli bir pislik. Ama senin üzerinde sahip olduğu gücü görüyorum. Senin *üzerinde* değil. Ama...

seninle bir ilişkisi var. Sanki yapabiliyormuş gibi... Bilmiyorum."

İçimi gör. Düşüncelerimi oku. Beni kontrol et, günahkarca ve lezzetli bir şekilde. "Seni sakinleştiriyor, bir bakıma. Sanırım onu bu yüzden aradım, gerçekten." Uyarı ya da kapı çalınmadan yatak odamın kapısı açıldı.

Lanet olası şeytan konuşuyor.

Noel'in takım elbiseli çerçevesi kapı aralığını dolduruyor, gözleri benimkilerle kilitlenene kadar üzerimde geziniyor.

"Harry, gitmem gerek," diye geveliyorum hemen.

"Yakında konuşur muyuz?" "Evet, ihtiyacın olursa beni ara-"

Telefonu yüzüstü kucağıma koyarak aramayı hızla sonlandırıyorum. Noel odaya giriyor, kapıları büyük bir gürültüyle arkasından kapatırken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Birden aslında hala çıplak olduğumu, sadece bir çarşafın altında olduğumu hatırlayarak ürperiyorum.

"Estella nasıl?"

Nabzım atıyor, durduramadan yüzüm soluyor.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Gerçekten bunu öğrenmeyeceğimi düşünmedin, değil mi?"

Dudaklarım büzüldü.

"On sekiz yaşındayken size bir milyon sterlini kimin verdiğini bilmek istiyorum."

Yutkunuyorum, tek kelime etmiyorum. Ama yatakta bana doğru ilerlemeye başladığında titriyorum, çarşafa daha sıkı sarılıyorum.

"Tekrar soruyorum: Bir milyon sterlini nereden buldun, Ella?"

Yatağın hemen yanında duruyor, beni ve sessizliğimi yakan o ateşli bakışlarıyla üzerimde yükseliyor. Sıcaklık, hain şehvet ve ihtiyaç; korku, öfke ve güvensizlikle birlikte sinsice dönerek kalbimi bir savaş alanına çeviriyor.

Noel derin bir iç çekti.

"Sessiz muamele mi? On dört yaşında

mısın sen?" Ona dudak büktüm.

"Eğer on dört yaşında olsaydım, Noel, seni bıçakla-"

Nefesim kesiliyor, nefesim boğazımda düğümleniyor, aniden üzerime düşüyor, yumrukları başımın iki yanındaki yatak başlığına dayanıyor, gözleri benimkilerle aynı hizada. Isı anında ve korkunç bir şekilde merkezimde toplanıyor, onun yakınlığı beni ateşe verirken cildim karıncalanıyor.

Lanet olsun ona.

"Bu delilikten uzaklaşmak konusunda tam bir yetersizlik ya da isteksizlik içinde görünüyorsun," diye homurdanıyor, gözleri kısılıyor.

"Ella, son kez söylüyorum, ben yaptım. Yapmadım. incitmedim. Senin. Anneni. Oliver Prince kulağına ne fısıldarsa fısıldasın."

Dudaklarım kıvrılıyor, dişlerim parlıyor.

"Gördüğümü gördüm Noel," diye tısladım. "Bir şey fısıldamasına gerek yoktu. Kanıt gördüm, kendi gözlerimle-"

"Sizi öfkelenlendirmek ve yararlı bir araca dönüştürmek için özel olarak tasarlanmış, seçilmiş bilgi parçalarını gördünüz."

Ağzı inceliyor.

"Görünüşe göre işe yaradı."

"Aynı yıl polise en çok bağış yapanlardan biriydiniz-"

"*Her yıl* polise en çok bağış yapanlardan biriyim," diye homurdanıyor. "İlk servetimi kazandığımdan beri öyleyim. Büyükbabam İkinci Dünya Savaşı'ndan döndükten sonra polis memuruydu."

Kaskatı kesildim. *Kahretsin.*

Bunu bilmiyordum. "Polis raporu-"

"Aslında daha uzundu."

Gözlerim kısıldı. "Çünkü sen-"

"Çünkü üç polis dedektifine rüşvet verdim." Ona bakıyorum.

"Sen-"

"Seni korumak için değiştirildi."

Gözleri kısıldı.

"Redakte edilmiş versiyonda *beni bıçakladığından* bahsetmiyor ufaklık," diye sessizce homurdanıyor.

Burun deliklerim alevleniyor, gözlerim onunkilerin üzerinde geziniyor.

"Her şey için güzel bir cevabın var, değil mi?" "Hepsi için

inandırıcı bir *açıklamam* var, evet." Ağzım gerildi.

"Peki ya hızlandırıcılar?" Tersliyorum. "Her iki yangında da kullanılan kimyasallar-"

"İkisi de aynıydı, farkındayım," diye homurdandı. "Bu benim bununla bir ilgim olduğu anlamına gelmez."

"Her iki seferde de yangınlardan hemen sonra bulunan arabalarınız vardı-" "Ciddi misin?" diye hırlayarak başını sallıyor.

"Benim gibi bir adamın elinde bir kutu gaz ve temizlik maddesiyle Jason Bourne gibi davranacağına gerçekten inanıyor musunuz? Bunlar iki seferde de görmezden gelindi çünkü açıkça sahte bayraktı. Hiçbir şeyde parmak izim yoktu ve arabalara iki kez girildi. Makul derecede yetkin herhangi bir kolluk görevlisi bunların planlanmış olduğunu görebilirdi."

"Tarafından mı?" Şak diye söyledim.

Ağzı inceliyor.

"Şüphelerim var."

"Kim? Kocaayak mı? Uzaylılar mı?" Kıldandım. "İlluminati mi?" "Oliver Prince, aslında."

Donup kalıyorum, tüylerim diken diken

oluyor. "Hayır," diye başımı sallıyorum.

"Hayır, o-"

"İkisinin de ortak noktası olan tek şey o," diye homurdanıyor Noel. "Ve aradığın canavarın ben olmadığımı görmen için sana her türlü sebebi verdim."

Yere bakarken başımın döndüğünü hissederek

yutkunuyorum. "Borcunuzun tamamı ne

kadar?"

Sertleşiyorum ve ben onu durduramadan gözlerim onunkilere kayıyor.

Çenesi gıcırıyor. "Ve sen kime-"

"Paranı istemiyorum."

Gözlerini deviriyor.

"O zaman bunu yutulması zor bir hap olarak düşün, çünkü içimden bir ses
senin

parama *ihtiyacım*

var." Ona ters

ters baktım.

"Hayır. Bunu konuşmuştuk. Hiçbir koşul altında paranı istemiyorum." "Sen
çok *inatçısın* lanet olası-"

"Evet, öyleyim," diye karşılık veriyorum.

"Ve işte buradasınız, kendi çıkarlarınıza karşı oy kullanıyorsunuz, çünkü
Prince size tam da görmek istediğiniz şeyi gösterdi."

Gözlerimi onunkilerden ayırıp odanın diğer ucundaki boşluğa bakarken
dudağımı çiğniyorum.

Lanet olsun. Haklı olabilir. Aslında, olayı çözmeye devam ettikçe, kabul
etmek istemesem de kesinlikle haklı olduğunu düşünüyorum.

Bir hikaye görmek istiyordum ve Oliver bana bunu sundu. Ve işe yaradı.
Kadınlar tuvaletinden çıkarken Noel'in canını yakmak için ağzım
köpürüyordu ve Oliver beni bunu yapabileceğim silaha yönlendirdi: oyum.

İçimdeki öfke kabarırken gözlerim kısılıyor.

"İlerliyorum," diye homurdanan Noel, bana doğru eğilirken ürpermeme
neden oldu

-O kadar yakın ki ince çarşafın altından vücudunun sıcaklığını çıplak
bedenimde hissedebiliyorum.

"Yapmayacaksınız - ve bir kez daha tekrar etmeme izin verin -
yapmayacaksınız

Oliver Prince'i asla görmeyecek ya da onunla

konuşmayacaksınız. Anlaşıldı mı?" Ağzım açık

kaldı.

"Benimle böyle

konuşamazsın-" "İzle beni."

Elim yüzüne doğru uçuyor, ona tokat atmaya giderken damarlarımda öfke kükrüyor. Vuruş asla yere düşmedi.

Noel homurdanıyor, bileğimi yakalıyor ve başımın üzerine geri itiyor. Diğeriyile saldırdığımda homurdanıyor ve nefesim kesilirken aynısını ona da yapıyor.

Nabzım kulaklarımda güm güm atıyor. Gözlerimiz kilitleniyor, onun altın ateşiyle cızırıyor ve beni alev alev yakıyor. Ve sonra aniden, beynim sonuçlarını uzaktan bile tartmadan bir dürtüyle hareket ediyor.

Yüzüne tükürdüm.

Oda -tüm *dünya*- sessizleşiyor. Yüzüm bembeyaz olurken Noel'in ağzı inceliyor ve sonra alaycı bir ifadeye bürünüyor.

"Ben-ben demek istemedim-"

Bileklerimi aniden daha sıkı kavrayıp beni yatağa yüzüstü çevirdiğinde nefesim kesiliyor. Ağırlığının değiştiğini hissettiğimde nabzım hızlanıyor, kalbim boğazıma tırmanıyor. Üzerimi zar zor örten çarşafı tutuyor ve benden çekip alırken nefesim kesiliyor, arka tarafım bakışlarına maruz kalıyor.

"Noel-!"

Avuç içi kıcımin hassas derisiyle birleştiğinde ısı eriyor. Bunu diğer yanağıma da yapıyor ve ben inlerken yüzümü çarşafıya gömüyorum.

İnliyorum.

Durmadan önce kıcıma iki şaplak daha atarken homurdandığını duyuyorum. Yutkunuyorum, yüzüm kıpkırmızı, yatağa gömülüyorum, onunla yüzleşmek için dönemiyorum.

"İlerliyorum," diye homurdanıyor, üzerime eğilip dudaklarını yanan kulağıma yaklaştıırken beni ürpertiyor.

"Verdiğin zararı *yine* birlikte onaracağız. Benim yöntemimle."

Yutkunuyorum.

"Anladıysan başını

salla." Yapıyorum,

hevesle.

"*Aferin kızıma.*"

Çekirdeğim sıcaklıkla zonkluyor.

"Ve eğer daha önce sana sahip olduğumu düşündüysen..."

Beni bir kez daha tokatlarken iniltimi durdurmak için hemen dudağımı ısırıyorum.

Ağırılığı yataktan kalkıyor.

"İhtiyacınız varsa dinlenmek için bir gününüzü ayırın," diye homurdanıyor.

"Bu gece bir galaya gidiyoruz."

Kaşlarım çatıldı.

Ne?

"Daha sonra senin için elbiseni hazırlayacağım. Olay çıkarmadan giyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyorum, tekrar yatağa doğru başımı sallıyorum, bacaklarım birbirine kenetlenirken çıplak, kızarmış kığım ona açıkça sergileniyor.

"*Aferin kızıma.*"

Dudaklarının kulağıma değdiğini hissedince nefesim kesiliyor. Sonra döndüğünü ve kapı açılıp kapanmadan önce ayak seslerinin odadan geçtiğini duyuyorum.

Beni sersemletiyor. Beni

iki büklüm bırakarak.

Beni *ıslak* ve daha fazlası için ağrıyan bırakıyor.

Günün geri kalanını meditatif bir *inkar* pratiğiyle geçirdim.

Zoraki cehalet. Zihnimi sabahki olaylardan uzaklaştırmak için dikkatimi dağıtan şeylerden oluşan bir ip yürüyüşü. Ve kıcımdaki zonklayan ama muhteşem ağrıdan. Ve kalçalarımın arasındaki zonklayan sıcaklıktan.

Hiçbiri işe yaramıyor.

Dizüstü bilgisayarımın başına oturup Jacob'a ekibiyle yapacağımız toplantı için hazırlayacağımı söylediğim sunum üzerinde çalışmıyorum. Evde ya da bahçede dolaşmak değil. Julianna ile yaklaşan düğünü hakkında telefonda konuşmuyorum.

Ne yaparsam yapayım, o orada... kafamın içinde. Tenimde geziniyor. Sinsice beni daha da tahrik etmek için yoluna koyduğum her duvarı yıkıyor.

Noel Ransom'ı gözüne kestirdiği şeyden hiçbir şey alıkoyamaz. Ne fiziksel dünyada, ne de kafamın içinde.

Bir de bu gece tam olarak ne yapacağımızla ilgili sorular var. Ne galası? Ve *neden*? Etrafımda bu kadar basın varken dışarı adım atma fikri bile midemi bulandırıyor. Seçkinlerle dolu bir galaya gitmek

tipler ve ailemi kesinlikle tanıyan ve akşamı bana bakarak geçirecekleri kesinlikle garanti olan insanlar?

Kulağa kabus gibi geliyor.

Sonunda, panik beni tekrar kapatmadan önce, telefonumu elime alıp Noel'e mesaj atıyorum.

Bu geceki gala ne? Sanırım bunu atlamak istiyorum. Olmaz.

Şimdiye kadarki en Noel Ransom mesajına kaşlarımı çatıyorum.

Ne demek hayır? Her şey olup biterken dışarı çıkmak istemiyorum.

Ben de gitmek istemiyorum ama gideceğiz. Kamboçya'daki yoksullukla mücadele için bir bağış kampanyası ve sosyete ve finans dünyasının en gösterişli palavracılarıyla dolu olacak.

Gözlerimi deviriyorum.

Peki, neden gidiyorsun?

GİDİYORUZ çünkü hala yönetim kuruluma yeni yatırımcılar davet etme gücüne sahibim. Bu akşam orada bunu birlikte yapmayı hedeflediğim biri olacak.

Bir takip mesajı yazarken noktalar belirir.

Bana verdiğin zararı telafi edeceğimizi söylemiştim. Geliyorsun. Beş buçukta düşünu almış ol.

Her zaman olduğu gibi, aşağılama ve sıcaklığın girdaplı karışımı onun emredici tonuna eşlik ediyor. Bir ileri bir geri, ya yüzüne bir tokat atma ya da onun için dört ayak üzerine çöküp lütfen deme arzusu.

Sıcaklık içime işlerken ürperiyorum.

Güzel. Ne giyeyim?

Beş buçukta duş almış ol yeter. Halledildi.

Tabii ki öyle.

Bir yanım bu aptal şeye gitmesi için onunla savaşılmaya devam etmek istiyor. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, dikkat dağıtma ve inkar etme ipindeki yürüyüşüme geri dönüyorum. Ama bu sefer daha da berbatım.

Saat dört buçukta banyoya giriyorum. Duş alıyorum, tıraş oluyorum, saçlarımı kurutmak için zaman ayırıyorum ve sonra dikkatlice makyajımı yapıyorum. Saat beş yirmi olduğunda, banyodan havluya sarınmış bir şekilde çıkıyorum ve "halledildi" derken tam olarak neyi kastettiğini anlıyorum.

Yine biri, ben banyodayken odama girip yatağımın üzerine bir kıyafet bıraktı. Bu kez, dudaklarımı uçuklatan, göz alıcı, gümüş ve pırlantalı bir Oscar de la Renta elbisesi. Yanında, gizemli kıyafet teslimatçısının Kevin değil de Rosemary olduğuna dair ciddi ciddi umutlanmama neden olan, kesinlikle skandal bir çift şeffaf siyah tanga külot var. Sütyen yok.

Ayrıca bir çift yüksek, aynı derecede ışıltılı gümüş topuklu ayakkabı ve siyah kurdeleli küçük siyah bir kutu var - muhtemelen bir kolye ya da başka bir şey.

Sifonu çekiyorum, kıyafete bakıyorum. Telefonum banyoda tekrar çalıyor ve Noel'den gelen bir mesaja bakmak için geri dönüyorum.

On dakika içinde giyinmiş ol. Hepsini giy.

Yüzüm kızardı. Tamam, belki de akşam için üniformamı hazırlayan Kevin ya da Rosemary değildi.

Yatak odasına döndüğümde havluyu bırakıyorum ve cimri, ipeksi tangamı çekiştiriyorum. Sonra topukluları. Elbise başımın üzerinden kayıyor ve soyunma odamdaki aynaya döndüğümde çenem açılıyor.

Vay anasını.

Elbisenin ön kısmı göğsümün arasından göğüs kafesimin yarısına kadar iniyor. Bu da sutyen olmamasını açıklıyor. Kolsuz olan elbise, göğüslerimi örtecek ve kavrayacak şekilde ikiye ayrılıyor, boynumu çevreleyerek arkadan toka oluyor. Tamamen sırtsız olan elbisenin etekleri sırtımın hemen altından geçerek ayak bileklerime kadar iniyor ve bir bacağımda yırtmaç bulunuyor.

Rezil görünüyorum. James Bond'a yatta bir mücevher soygununda eşlik etmeliymişim gibi görünüyorum.

Ama aynı zamanda, eğer

dürüst olursam? *Seksi*

görünüyorum.

Şey, bir yönü hariç. Bakışlarım elbisenin göğüs dekoltemi saran kesimine takılınca kaşlarım çatılıyor.

Yara izimi açıkça görebilirsiniz. Hem kelime hem de ayakkabı.

Kaşlarımı çatıyorum, arkamı dönüyorum. Ama sonra bakışlarım küçük siyah kutuya takılıyor.

Hepsini giy.

Belki kalın bir kolyedir? Bir çeşit kolye ucu ya da bir eşarp? Her ne kadar zorba biri olsa da, bu gece beni yara izimi sergileyerek bu şeye gitmeye zorlayarak beni küçük düşürmeye çalışmayacağını biliyorum.

Değil mi?

Endişeyle kutuya doğru koşuyorum. Kurdeleyi çekip çıkarıyorum ve içinde ne tür bir yara izi gizleme aksesuarı olduğunu görmek için hevesle

açıyorum.

Donup kalıyorum, ağzım açık kalırken gözlerim şişiyor.

Tamam, bu bir aksesuar. Ama bir eşarp ya da kolye değil - her ne kadar gümüş ve mücevherli olsa da.

Bu bir popo tıkacı.

Yutkunuyorum, kutudaki küçük topuzlu, cilalı oyuncağa bakarken yüzüm ateşle zonkluyor. Bana daha önce aldığına benziyor ama bu daha büyük. Daha geniş.

Ve kesinlikle yaramı kapatacak bir şey değil.

Kapağı hızla kapatıp kutuyu yatağa geri koyarken yüzüm kızarıyor.

Bir saniye sonra yatak odasının kapısı arkamdan açıldı. Dönüyorum, yüzüm hala kızarmış, gözlerim aniden önümdeki manzarayı içiyor: Noel, gözleri ıslıl ıslıl, çenesi sabit, dünyanın en iyi oturan, kesinlikle en seksi smokinini giymiş.

Bakışları üzerimde gezinirken dudakları hafifçe

kıvrılıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Kendime rağmen gülümserken yanaklarımın daha da ısındığını

hissediyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Sonra kaşlarım çatıldı.

"Bayıldım, ama... gerçekten görebiliyorsun-"

Arkasında duran ve göğsümdeki izi kapatacak kadar büyük, muhteşem beyaz zambak çiçekleri tutan elini ortaya çıkardı.

Dudağımı ısırarak daha geniş

gülümsüyorum. "Teşekkür

ederim."

Başını sallıyor, bana aç gözlerle bakarken dudakları hâlâ hafifçe sırtıyor.
Bu da içimin titremesine neden oluyor, çünkü orada sıcaklık birikiyor.

"Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Hiç
olamayacağım kadar."

Kaşları çatıldı.

"Her şeyi giydin mi?"

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, içimin derinliklerinde alaycı bir
zonklama hissediyorum. "Ah, evet."

Gözleri içime

saplandı. "*Ella*..."

Bakışlarımı indiriyorum, tekrar

yutkunuyorum. "I..."

"Onu takmıyorsun, değil mi?"

Dudağımı çiğniyorum, başımı sallayarak yana çekiliyorum ve yatağın
üzerinde duran kutuyu görmesine izin veriyorum.

"Talimatlarımda kesin konuştum Ella," diye homurdanıyor sessizce.

Lanet olsun, neden bu karanlık, otoriter, emredici ses tonu dizlerimi
titretiyor?

"Bu..." Yüzüm kızardı. "Bu..."

daha büyük." "Biliyorum."

Yanaklarım sıcaktan yanıyor. Kalçalarımı kayganlık kaplıyor.

"Ben..."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim neredeyse ona yalvarıyor. "Noel, sığabileceğimi bile sanmıyorum-"

"Yapabileceğinden eminim," diye hırlıyor. "Ve bu gece bu evden çıkmadan önce yapacağını biliyorum."

Karanlık ve erotik bir şey tenimde cızırdıyor; bana doğru adım atarken baş döndürücü, uyuşturucu benzeri bir sükûnet hissi. Yatağın kenarına oturmak için hareket ederken kalçama sürtünüyor. Döndüğümde gözleri benimkilerle buluşunca ürperiyorum.

"Al."

İki parmağıyla beni işaret ediyor ve sonra kucağını gösteriyor.

Hay sikeyim.

"Al Ella," diye hırlıyor, gözleri kısılıyor.

Kaçmam, onunla dövüşmem ya da yerimde durup ona karşı gelmem gerektiğini bilsem de, sanki itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresizim.

Ondan ya da korkmamanın sonuçlarından korktuğum için değil. Teslim olduğum için değil.

Çünkü istiyorum.

Ona itaat etmek

istiyorum.

Ona doğru ilerlerken uçuyormuşum gibi hissediyorum ve sonra utanç verici bir şekilde kucağında sürünüyorum, karnım kaslı kalçalarına dayanıyor. Göğsüm yanındaki yatağa, amım da kalçasına değene kadar beni öne doğru kaydırıyor.

Kıçım havada.

Parıldayan gümüş elbiseyi bir avuçta toplamadan önce bile ne olacağını biliyorum. Çekiyor, yırtmaçtan ayırıyor ve bacaklarımdan yukarı, sonra da kıçımın üzerinden tamamen geçiriyor. Gözlerinin kıçımın ve yanaklarımı ayıran küçük tanga'nın üzerinde kaydığını hissederek titriyorum.

Kalın bir parmağı belimin altından kayıyor ve ıslak tangayı kalçalarımdan dizlerime doğru çekerken ürperiyorum.

"Geri uzan," diye homurdanıyor, nazıkçe.

Dudağımı ısıriyorum, bunu yaparken bir inilti tutuyorum. Parmaklarım kıçımı kavırıyor, kendimi onun için ahlaksızca açarken yüzüm parlak ve sıcak.

"Aferin kızıma."

Bu sefer iniltiyi durdurmak mümkün değil. Yuvarlanıyor, dişlerimden kurtuluyor ve dudaklarım umutsuzca onu tutmaya çalışıyor.

Noel'in başparmağının kaygan dudaklarıma sürtündüğünü hissettiğimde nefesim kesiliyor. Onları ayırıyor, parmağını içime sokuyor ve içimdeki g noktama vururken inlememe neden oluyor. Parmağını kaydırarak çıkarıyor ve dudaklarımın arasından geçirip perine bölgeye geri götürürken beni titretiyor. Kıçımın üzerinde gezdirdiğinde tekrar inliyorum.

Eli olduğu yerde kalıyor, diğer eli ceketinin cebinden bir şey çıkarırken deliğimi ovuşturuyor. Bir tür kapağın patladığını duyuyorum ve sonra başparmağı benden uzaklaşıyor.

Sıcak, kaygan sıvı kıçıma doğru damlıyor. Keskin bir nefes alıp bakmak için dönüyorum. Ama eli sırtımın ortasına gidiyor ve bana olduğum gibi kalmamı söyleyecek kadar bastırıyor.

Daha önce kıcımda olan başparmağı tekrar alay etmeye başlıyor, bu sefer kayganlaştırıcıyı açıklığının üzerine sürüyor. Bu his elektrik gibi, dokunuşunun altında kıvrılırken zevkle inlememe neden oluyor. Başparmağına baskı uyguladıkça amım onun kalçasına sürünüyor ve içime arzu şokları gönderiyor.

Yavaşça beni açıyor. Nefesim kesilirken başparmağı yavaşça kıcımın içinde kayıyor. Nazik ama kararlı bir şekilde başparmağını içime sokup çıkarıyor. Bu tamamen yabancı bir his değil, çünkü daha önce diğer tıkaçı kullanmıştım. Ama onun eli olmak... ekstra kirli hissettiriyor.

Ekstra sıcak.

Başparmağı benden kayıyor ve

inliyorum. Noel kıkırdıyor.

"*Sabırlı* ol, açgözlü kız," diye homurdanıyor.

Bana karşı daha fazla kayganlaştırıcı damlattığını hissettiğimde kızarıyorum. Yana doğru uzanıyor ve bir sonraki adımın ne olacağını bildiğim için ürperiyorum. Bir saniye sonra, yeni tıkaçın şişkin, kaygan başının en mahrem yerime bastırıldığını hissediyorum.

"Bunu kaldırabileceğini biliyorum Ella," diye homurdanıyor derinden.

Aletin bana karşı kalın ve sert bir şekilde kabardığını hissedebiliyorum ve kalçalarımı ona doğru yuvarlarken inliyorum. Tıkaçın ucu içime doğru bastırıyor. Beni germeye başladığını hissettiğimde gözlerim açılıyor, ağzım açık kalıyor. Beni nazikçe açıyor, ampulün genişleme şekliyle çevresi genişledikçe daha derine batıyor.

Gittikçe daha derine batıyor, ağzım sonuna kadar açık ve nefesim kesik kesik geliyor. Ama hiç acımıyor.

İyi hissettiriyor. Gerçekten çok iyi.

En geniş kısmına ulaştığında zevkle inliyorum, amım onun kalçasına srtnrken gözlerim geri dönüyor. Aniden, neredeyse duyulabilir bir patlamayla, tıkaç tamamen içime kayıyor. İnliyorum, en küçük genişliğin etrafında kenetleniyorum, fişin tamamı içeride ve gümüş mücevherli taban bana yaslanıyor.

"Güzel. Lanet olsun. Kızım."

Sersemlemiş bir haldeyim, neredeyse beni korkutacak kadar büyük bir doruk noktasındayım. Ama elleri benden uzaklaşıyor. Tangamı yavaşça yukarı çekip, damlayan ıslak, ağrıyan amıma ve kııma gömülü fişe sıkıca yerleştirirken başım dönüyor. Elbiseyi tekrar yerine yerleştiriyor ve ayağa kalkmama yardım edip yanımda durduğunda nefes nefese kalıyorum.

Bacaklarım sallanıyor. Gbeğim jöle gibi. Tüm vücudum boşalmak için can atıyor ve sanki tek bir adım attığım anda boşalacakmışım gibi hissediyorum.

Ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar, tarif edilemez bir şekilde dolu hissediyorum.

Beni soyunma odamdaki aynaya doğru çeviriyor, kendisi de tam arkamda duruyor. Üzerimde yükseliyor, beni çevreliyor. Kolları etrafıma uzanıyor ve zambak korsajını ustalıkla elbiseme tutturarak yara izimi kapatıyor.

"İşte," diye kulağıma doğru hırılıyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Eli kııma düşüyor ve parmaklarından biri elbisemin ve külotumun arasından fişin kabzasına doğru bastırdığında inliyorum. Eli sırtımın alt kısmına doğru ilerliyor.

"Artık giyindin."

Vücudumdaki HER BİR DAMAR ihtiyaçla uğulduyor. Tenimin her santimi nabız gibi atıyor ve dokunulmak için can atıyor. Bentley'in arka koltuğunda her hareket edişimde başka bir his -elbise, emniyet kemerim, altımdaki koltuk-bana dokunuyor ve doğrudan merkezime elektrik gönderiyor.

Ve yoldaki her bir tümsek ve gümbürtü, en günahkâr yerimde zonklayan saf günahın bir cıvatasını gönderiyor.

Hiç yok. Lanet olsun. Bu akşam hayatta kalmamın bir yolu yok. Bu galaya adım attığım anda orgazm olmadan olmaz.

Sanki bir senaryoda sahnelenmiş gibi, araba bir çukura çarpıyor. İnliyorum, gözlerim geriye yuvarlanırken sıkıca kapatıyorum; zevk içimde gürlerken kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Sesinin derin, boğucu tonu karşısında kızarıyorum. Başım dönüyor, gözlerim açılıyor. Titriyorum, karanlıkta onunkilere kilitlendiklerinde kızarıyorum. Camlar karartılmış ve şoförle aramızdaki katı bölme kalkmış. Ve şu

O bakışlarla beni sırtımdaki koltuğa yaslayıp beceriyormuş gibi hissedene kadar gözler kıyafetlerimi soyuyor.

"İyi," diye mırıldanıyorum. "Her şey-oh..."

Araba kahrolası yolda bir tümseğe daha çarpıyor. Ve yine ağzımdan bir zevk iniltisi dökülüyor.

"İyi görünmüyorsun Ella," diye

mırıldanıyor. Ona ters ters bakıyorum.

Dudakları kıvrılıyor.

"Yardıma ihtiyacın olan bir şey mi var ufaklık?" diye homurdanıyor.

Bakışları altında kıvranıyorum. Noel'in gözleri parlıyor, çenesi gıcırıyor. "Çünkü eğer istiyorsan, sadece sorman yeterli."

Lanet olsun

ona. "I..."

Hırslayarak yaklaşıyor, dudakları hınzırca kıvrılıyor.

"Evet?"

"*Neye ihtiyacım olduğunu*

biliyorsun," diye boğuluyorum.

"Korkarım bilmiyorum."

Araba bozuk kaldırımlarda gümbür gümbür ilerliyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. Tanrım, bu lanet gala için kırsala giderken İngiltere'deki her çukuru bilerek mi turluyoruz?

Noel yüzümdeki zevk ifadesiyle inliyor, nefesim kesilirken bana daha da yaklaşıyor.

"Tahmin edeyim mi?"

Yutkunuyorum, yüzüm sıcaktan zonkluyor. Kalçalarımın arasında donuk bir ağrı.

"Sanırım ihtiyacın olan şey, ufaklık," diye sessizce mırıldanıyor. "Becerilmek - *sert*, hızlı ve kaba. Bence seni arabanın içinde domaltmama ve o küçük amcığını koca sikimin üzerine boşalana kadar sıklameme ihtiyacın var."

Yemin ederim sadece onun sözleriyle bile neredeyse patlayacaktım. Konuşamıyorum bile. Sadece iniltili iniltili sesler çıkarabiliyorum, başım acınası bir şekilde sallanıyor, gözlerim onunkilere kilitlenmiş.

Noel'in gözleri sıcak bir şekilde benimkilere bakıyor.

"Bence önce bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göstermelisin."

Çekirdeğim sıkıca kenetleniyor. Ama sonra bir sokak lambası yüzümün üzerinde titreyerek büyüü bir saniyeliğine bozuyor. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi hatırlıyorum.

Gözlerinin içine bakarken dudağımı çiğneyerek

kızarıyorum. "Gala..."

Emniyet kemerini açıp arka koltukta içime doğru ilerlerken nefesim kesiliyor. Ben inlerken eli kalçama gidiyor, diğeri yüzümü avuçlamak için yukarı kayıyor.

"Neden böyle giyindiğini biliyor musun? Bu özel elbisenin içinde? Bütün gece amına sürtünen o ipeksi küçük külotla mı? Attığın her adımda seni inleten o tıkaçla?"

Eli kalçamı biraz daha sıkı kavrarken titriyorum, nefes nefese kalıyorum.

"Çünkü o galada üç adam var - her biri çok paralı ama pek zeki değil. Aynı zamanda eşit derecede dikkatleri dağılabilir. Ve kolayca manipüle edilebilirler. İçlerinden birinin, en az zeki olanının yönetim kuruluma girmeyi kabul etmesini istiyorum."

Ağız inceliyor.

"Buna savunmamı güçlendirmek ya da bahislerimi korumak diyebilirsiniz. Yüz yıl geçse de kimsenin yönetim kuruluma bu şekilde gelmesini istemem, çünkü bu onlara çok fazla güç verir. Ancak, parası olan ve kulaklarının arasında hiçbir şey olmayan, muhteşem ve inanılmaz seksi bir şey yanından geçtiğinde ağzının suyu akmaya başlayacak biri şu anda tam da ihtiyacım olan şey."

Gözlerim kısılıyor, göğsümde bir şey parlıyor.

"Bana bu gece *yem* olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" Tersledim.

"Göz şekeri mi?" Kaşlarını çatıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Zengin sürüngen arkadaşlarından birinin beni *istemesini* istiyorsun-"

"O zengin sürüngenlerden birinin seni istemesini ve *sana asla sahip* olamayacaklarını bilmelerini istiyorum," diye hırlıyor. "Çünkü sen tartışmasız, korkusuzca, tartışmasız *benimsin*."

Emniyet kemerimi çözüp elini kalçama doğru kaydırarak bacaklarımı birbirinden ayırdığında nefesim kesiliyor. Parmakları uyluğumun iç kısmına doğru ilerliyor ve başım geriye doğru kayarken beni inleyen bir jöleye çeviriyor.

"Ne istiyorum Ella," diye hırlıyor boynuma doğru.

Elini bacaklarımın arasına doğru iterken ona yapışarak derin derin inliyorum. Parmakları külotumun altından kayıyor, damlayan ıslak yarığımın üzerinde geziniyor ve beni çılgılık attırıyor.

"İstediğim şey, içeri girdiğinde az önce *kandırılmış* gibi görünmen. Yıkılmış. Tamamen yanlamasına sikilmiş gibi görünmeni istiyorum. Ve *her saniyesinden* zevk almış gibi görünmeni istiyorum."

Parmak uçlarını klitorisimin üzerinde gezdirirken inliyorum, vücudumdaki her sinire zonklayan bir sıcaklık gönderiyor.

"*Yani,*" diye kulağıma hırlıyor, kalçalarımı eline doğru itmeye başladığımda kulak mememi ısıyor.

"Neden bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göstermiyorsun?"

Parmağı bir kez daha klitorisimin üzerinde geziniyor ve sonra eli elbisemin altından kayıyor. Geri çekildiğinde gözlerimiz kilitleniyor ve yemin ederim bakışlarımızın birleştiği yere bir kibrit çakıp yakabilirsin.

Şehvet içimde kabarıyor, ona karşı ham, tüketen bir ihtiyaç. Onun tarafından *sahip* olunmak. Onun olmak. Ve sonra, hiç vakit kaybetmeden, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kemerine uzanırken gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. O yardım etmeden önce fermuarla boğuşarak açıyorum. Kalçaları kalkıyor, ben de smokin pantolonunu ve külotunu kaslı kalçalarından aşağı sıyrıyorum, ta ki siki serbest kalana kadar.

Nabzım titriyor.

Sikeyim. Ben.

Arka koltuğun karanlığında bile ne kadar büyük olduğunu görebiliyorum. Elim ona uzanıyor ve parmaklarım kalınlığını sarmaya çalıştığında ürperiyorum. Dokunamadıklarında bile, kalçalarımı birbirine sıkıştırırken titriyorum.

Elimin ona yavaşça vurmasına izin veriyorum, kocaman sikinin sıcak, kadifemsi çeliğinin üzerinde kayıyorum. İnlediğinde nabzım yükseliyor. Tekrar yaptığımda ve çenesi kasıldığında, içimdeki güç dalgalanıyor.

Ona yaklaşıyorum, dilim dudaklarımı ıslatıyor. Eğilip tepesine küçük bir öpücük kondururken gözlerim onunkilere kayıyor.

"*Siktir, Ella,*" diye tıslıyor.

Dilimi dışarı çıkarıyorum, son birkaç santimine kadar sürüklüyorum ve başının üzerinde gezdiriyorum. Homurdandığında, inliyorum. Kalçaları hevesle yükseldiğinde, ona daha fazlasını vermek istiyorum.

Dudaklarım başının etrafına batıyor. Daha fazlasını almak için kendimi zorlarken dilim etrafında dönüyor. Adam devasa ve bir anda porno yıldızı sakso kraliçesi olmamın imkânı yok. Ama gözlerinin benimkilere kilitlenip parlaması ve sikinin dilimin üzerinde titreşmesi? Elinin saçlarımın arasına girip sıkıca kavraması?

Deneyeceğimden emin olabilirsiniz.

Bir santimini daha yutarken inliyorum, başını dillerken sikinin etrafında mırıldanıyorum. Diğer eli de saçlarımın arasına giriyor ve saçlarımın özenle yapılmış şeklini tamamen bozuyor. Ama aynı zamanda umurumda bile değil.

Vücudum yuvarlanıyor, kalçalarım damlayan ıslak amımın etrafında kenetleniyor. Meme uçlarım elbisenin iç kısmına doğru hassas bir şekilde sıyrılıyor. Sanki dudaklarından çıkan her inilti ve sikinin dudaklarımın arasındaki her zonklamasıyla, kıcımlı okşayan baskı beni sersemletiyor.

İki elimle onu okşarken gözlerimi onunkilere kilitliyorum, şişmiş başını ıslak ıslak yalıyorum. Bir elimi aşağı kaydırıp ağır taşaklarını avuçluyorum, o tıslarken inleyerek saçlarımı yumruk yapıyorum. Onu yutabildiğim kadar derin yutuyorum, hava almak için çıkmadan önce bir saniye öğürüyorum.

Noel'in yüzü saf vahşi bir şehvet maskesi. Beni aniden kucağına çektiğinde nefesim kesiliyor, bacaklarım onun iki yanına düşüyor. Sikinin çok sert, çok ıslak ve çok aç bir şekilde külotumu ittiğini hissettiğimde nabzım göğsümde çarpıyor. Parmakları külotumu yana doğru çekiyor ve başının dudaklarımın arasından kaydığını hissettiğimde haykırıyorum.

"Noel...oh lanet olsun!"

Beni aşağıya doğru yönlendiriyor, kalın sikini içime sokuyor. Gözlerim geriye kayıyor, yavaşça her santimini içime alıyorum. Kıcımdaki tıkaçla, dolma noktasının ötesindeymişim gibi hissediyorum. Sanki onu sonuna kadar alamayacakmışım gibi. Ama o devam ediyor.

Ve almaya devam ediyorum, daha fazlasını istiyorum.

Ve sonra, sonuna kadar girdi. Eli çenemi kavırıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırırken beni aşağı çekiyor. Beni yabancı bir ülkeyi fetheder gibi öpüyor. Sanki ağzımı kendi ağzıyla işaretliyor. Beni yukarı ve sonra aşağı yönlendirmeye başladığında dudaklarına doğru inliyorum, kalçalarım yuvarlanmaya başladığında büyük aletini becermeme izin veriyor.

Daha hızlı hareket etmeye başlıyoruz, kayganlığım onu kaplıyor ve shaftından aşağı damlıyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, gözlerimiz kilitlenirken alnımızı bir arada tutuyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Dudaklarımız birbirine sürtünüyor. Ben çözölmeye başlarken klitorisim onun her santimini yukarı ve aşağı süröklüyor.

Bizi aniden döndürüyor, içimden çıkarken inlememe neden oluyor. Ama sonra iri elleriyle beni ters çevirip koltuğın üzerinde ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırdığında nefesim kesiliyor. Dönüyorum, gözlerim onun elbisemi kıcımın üzerinden yukarı ittiğini görüyor. Külotumu dizlerime kadar çekiyor, içime girerken kalın aletini yumrukluyor.

"Oh evet!"

Tek bir hamleyle kabzasına kadar sokarken haykırıyorum. Homurdanıyor, kalçalarımı kavırıyor ve ben deri koltuğa pençe atarken beni acımasızca dövüyor. Parmağının küçük tıkaçı kavradığını hissedebiliyorum, zevk içimde gürlerken beni uzaya gönderiyor.

Fişi çevirip ekiştirmesinin verdiği elektrik hissi ve kalın sikinin içime girmesi birleşince etrafımdaki dünya bembeyaz oluyor. Ağzım gevşiyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor. Diğer eliyle kıcıma şaplak atıp saçlarını avularken içimde daha da şiştiğini hissediyorum.

Geleceğim. Ben de geleceğim.

Çok sert boşalacağım.

Araba durdu. Noel tereddüt bile etmeden, muhteşem sikini amımdan kaydırarak çıkardı ve yarım saniyeyle engellediğim orgazmda boğulmama neden oldu.

Büyük bir şokla gözlerimi kırpıştırıyorum, her sinirim acıyor, her nefesim boğazımda düğümleniyor. Her santimim serbest kalmak için neredeyse acı *ekerek ağrıyor*. Pencereden dışarı baktığımda, tam anlamıyla vardığımızı fark ediyorum - araba, bu şeyi hangi dk ya da hedge fon yöneticisi dzenliyorsa onun lüks malikanesinin hemen dışında rölantide alışıyor.

Noel külotumu tıkaa doğru çekiyor. nlğm tekrar yerine yerleştiriyor. Sonra koltuğuna geri oturuyor, smokinini ilikliyor, papyonunu ve saçını düzeltiyor.

Koltuğa yığılmış, nefes nefese ve titreyerek oturuyorum. Muhtemelen tam bir enkaz gibi görünüyorum ve ayakta durabileceğimden bile emin değilim. Ona dönüp baktığımda bana hınzırca sırtıyordu.

"Seni *piç*..." Nefes nefese kaldım.

"Oraya aklını kaçırmış gibi girmeni istediğimi söyledim," diye homurdanıyor. "Yeni gelmiş gibi değil."

Yakınıma eğilip oturmama ve elbisemi dzeltmeme yardım ederken titriyorum.

"Ŗimdi oraya giriyoruz," diye mırıldanıyor kulağıma. "Ve eğer benim için iyi bir kız olursan..."

Dudakları kulağıma okşarken inliyorum, eli kığıma kayıyor ve elbisenin içinden tekrar tıkcımı okşuyor.

"Seni iyi bir kız gibi *boşaltacağım*."

Saf bir zenginlik dünyasına adım attım. Saf zarafet, zenginlik, ayrıcalık ve güç.

Lanet olası bir kale. Gerçek, yasal, on dördüncü yüzyıldan kalma bir kale gibi, kesinlikle şaşırtıcı bir malikaneye dönüştürülmüş. Her şey pırıl pırıl ve ışıltılı. Alçak, göz alıcı aydınlatma altın avizelerden ve kristal şampanya flütlerinin gümüş tepsilerinden parıldıyor.

Ama bu dünyaya adım attığımda, birdenbire, tanınma korkusu ortadan kalkıyor. Karnımdaki endişe, belirsizlik ve korku çukuru kayboluyor. Belki de reddedilmiş bir orgazmın sisi içinde yerde süzüldüğüm içindir.

Ya da belki de tüm bu zengin, züppe, ayrıcalıklı güç sahibi insanların gerçekten umurlarında olmadığı içindir. Yani burası seçkinlerin çarpık, yozlaşmış dünyası. Haberlerde neyle suçlanıyorsam?

Bu insanlar için sadece başka bir Salı günü.

Noel yanımdan geçen bir tepsiden iki kadeh şampanya alıyor. Elinin çıplak sırtımın alt kısmına gittiğini hissettiğimde ürperiyorum.

Kahretsin. Sadece bu dokunuş bile bacaklarımı titretmeye yetiyor, aralarındaki ısı titreşiyor. Dönüp balo salonunu rahatça tararken yüzündeki soğuk, kendini beğenmiş sırıtışı fark ettiğimde, bunun fazlasıyla farkında olduğunu anlıyorum.

Parmaklarından biri omurgamın tabanında tembelce bir daire çiziyor, ayaklarımın üzerinde sallanırken sırtımda ürperti yaratıyor.

"Sen..." Yutkunuyorum, titriyorum. "Bunu durdurmalısın." "Hmm."

Kaşlarını çatıyor, o kendini beğenmiş, ince gülümsemesini bana çeviriyor ve beni ateşliyor. Sonra dönüyor, bakışları arzudan fethe dönüşürken çenesini sallıyor.

"İşte," diye homurdanıyor.

Bakışlarım onunkileri takip ederek barlardan birinin yanında duran smokinli, yaşlı, iri yarı üç adama yöneliyor.

"Bunlar senin balinaların mı?"

"Biri öyle," diye

homurdanıyor. "Hangisi?"

"İşte bunu öğrenmek üzereyiz."

Eli tekrar sırtımın alt kısmına gidip odada ilerlerken bana rehberlik ederken ürperiyorum. Doğrudan yaklaşıyor, acele etmiyor, üç balinanın etrafında tecrübeli bir katil gibi dönüyor. Akşam yemeği için uygun zamanı yavaşça seçen bir kaplan.

Orada burada durup çeşitli hükümet üyeleri ve demirbaşlarla yüzeysel, "tanıştığımıza memnun oldum" türünden konuşmalar yapıyoruz.

yüksek finans. Ama her seferinde daha da yaklaşıyor, ta ki sonunda kendimizi zahmetsizce üç işaretinin de önünde bulana kadar.

Ve Noel onları *tespit* etti.

Üçü de açıkça paradan geliyor - uzun, züppe, para neslinden. Hiçbiri gerçekten çalışmıyor ya da şirket sahibi değil. Sadece muazzam zenginliklerini, hisselerini satın aldıkları çeşitli yönetim kurullarında oturarak bu zenginliğin *daha fazlasını* yaratmak için kullanıyor gibi görünüyorlar.

Yuvarlak, terli, berbat sohbetler ve seviyesiz şakalarla dolu olan bu üç kişi, ayrıcalıklı bir ailede doğmuş olan Noel'den daha farklı olamazdı.

Ve o haklı: üçü de bana şehvetle bakıyor. Ama kıskançlıkla da. Elbisemin derin V dekoltesine bakıyorlar, ama sonra bakışları Noel'in sırtımdaki eline kayıyor. Onun ezici varlığı tam yanımda.

Hepsi bana arzuyla bakabilirdi. Ama sonra ona, çalınan prensesi ile fetihçi kral gibi baktılar.

"Beyler," diye homurdanıyor Noel, kurt gibi gülümseyerek. "Bu akşam sizlerle henüz kamuoyuna açıklanmamış gizli bir fırsat hakkında konuşmak istiyorum."

Onun sözlerine ağzı sulanarak bakıyorlar.

"İlgilenen bir yatırım tarafına bir yönetim kurulu koltuğu açıyorum."

Hisseler, şirket yapısı ve üç aylık temettüler hakkında konuşmalarına on dakika dayanabildim ve sonra... aslında bitirdim. Noel'e dönüyorum, o da bakışlarını anında balinalardan bana çeviriyor.

Eli çıplak sırtımın üzerinde pasif bir şekilde kayarken ürperiyorum, parmakları kısa bir süreliğine elbisenin kenarının altından kayarak kalçamı sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

Yutkunuy

orum.

"I..."

Bana doğru dönüyor, dudakları kulağımı

okşuyor. "Sadece bir arkadaşını

gördüğünü söyle," diye hırlıyor.

Başımı salladım, üç işarete dönmeden önce gözleriyle buluştum.

"Korkarım az önce eski bir arkadaşımı gördüm," diye gülümsüyorum onlara.

"Ama *çok güzeldi*

hepinizle tanışmak için."

Tabii ki hepsi eğiliyor ve benimle tanıştıkları için ne kadar "büyülediklerini" söylemek için kendilerini paralıyorlar. Gitmek için dönüyorum, ama birden Noel'in eli yine kalçama dolanıyor, benimle alay ediyor, beni kendine çekiyor. Birden ağzını daldırdı.

Dudakları dudaklarıma yapışıyor, ağzımdan cezalandırıcı öpücüğü alıyor. Kalbim yerinden fırlıyor. Bedenim onunkinin içinde eriyor. Dili derinlere dalıyor, daha fazlasını talep ediyor.

Hepsini alıyorum.

Yavaşça uzaklaştığında, dünya etrafımda dönüyor. Gözlerimiz

kilitleniyor. "Arkadaşına benden selam söyle, olur mu?" diye

mırıldanıyor.

Sadece başımı sallıyorum, dönüp kalabalığa doğru körlemesine ilerlerken şiddetle kızarıyorum. Gösterişli balo salonunun yarısına kadar gelebildim ve tam anlamıyla birinin sırtına çarptım.

"Kahretsin, çok üzgünüm-"

Jacob Prince'in çekici, sarışın, yakışıklı yüzü bana sırtmak için döndüğünde gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Ella," diye kolayca gülümsüyor. "Buluşmamızın bir hafta kadar daha süreceğine yemin edebilirdim."

Sırıtiyorum, yüzüm kıpkırmızı.

"Şaka tabii ki," diye gülüyor. "Sanırım Noel'le birlikte geldiniz?"

Bir yanıt için ilk düşüncemin "hayır, izin vermez, çünkü o dev bir alaycı piç" olması ne kadar azgın bir karmaşa olduğumun bir işareti.

Yüzümdeki sıcaklığı yutuyorum.

"Yaptım, evet. O..." Arkamda bir yeri işaret

ediyorum. Jacob kıkırdıyor.

"Bu tür şeyleri *inanılmaz derecede* havasız buluyorum. Çok demode görünüyor, herkes giyinip kuşanıyor ve sadece... ne, birbirimize ne kadar önemli ve zengin olduğumuzu söylemek için mi buluşuyoruz?"

Gözlerimi devirerek sıırıtiyorum.

"Ah, bilemiyorum. Nefret edeceğimi sanıyordum ama aslında burada olmak güzel. Bazen süslü ve eski moda hissetmek güzel."

Yavaşça başını sallıyor. "İlginç bir yaklaşım.

Beğendim." "Teşekkürler."

Boş flütüme bakıyor. "Sanırım

bardağın sızıntı yapıyor."

O dönüp, hemen bir tepsi şampanya getiren garsona işaret edince sıırıtiyorum. Jacob taze kadehini benimkine tokuşturuyor.

"Parlak bir geleceğe ve harika bir ortaklığa."

"Şerefe."

Jacob şampanyasından bir yudum alıyor ve yanımızdaki açık Fransız kapılarından sarmaşıklarla kaplı terasa bakıyor.

"Korkarım mengenemi beslemem gerekiyor.

Katılmak ister misin?" Merakla kaşlarını çatıttım.

"Olur mu?"

Onu dışarıya, çoğunlukla boş olan terasa ve malikânenin bahçelerine bakan taş balkona kadar takip ediyorum. Jacob cebinden bir paket sigara ve bir çakmak çıkarıyor ve sigaralardan birini dudaklarının arasına yerleştiriyor. Paketi bana uzatıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır, teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve çakmağı çakıyor, bu da son zamanlarda o kaçıışı hiç kullanmamış olsam bile manyetik olarak dikkatimi çekiyor.

"Biliyorum, biliyorum," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Lütfen yargılama. Bu korkunç bir alışkanlık, biliyorum."

Gülümsüyorum. "Hepimizin kötü alışkanlıkları var, değil mi?"

Nefes alıyor, sigaranın ucu yüzüne bir parıltı yayıyor. "Öyle mi?"

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Senin kötü alışkanlığın ne,

Ella?"

Gülüyorum, balo salonuna dönüp bakıyorum. Ve anında, gözlerim *Onu*.

Güçle dolu bir odada, tüm o insanların ortasındaki kara deliktir, sadece kendisi ayakta kalana kadar hepsini emer. Önündeki üç balınaya rahatça gülümsüyor olabilir, hatta onlarla şakalaşabilir ve gülüyor olabilir. Ama ben onu tanıyorum.

Gözlerindeki köpekbalığı gibi parıltıyı görebiliyorum. Ölümcül saldırısından

önceki sakinliğı.

Benim yardımcım ne? Tam ona bakıyorum.

"Eğer haberlere inanıyorsan," diye geveliyorum, başımı Jacob'a doğru çevirirken Noel'e olan aç bakışlarımı gizlemeye çalışıyorum.

"Çoğunlukla eroin."

İç çekiyor, başını sallıyor. "Yemin ederim, magazin gazeteleri her yıl daha da çaresizleşiyor. Dünyada tamamen gerçek sorunlar ve televizyonda kızartılacak tamamen kötü insanlar var. Ama hayır, sizin gibi güzel insanlar hakkında saçmalıklar uydurmakla çok ilgileniyorlar."

Gülümsüyorum, yanaklarım kızarıyor. Ama sonra sanki görünmez güçler tarafından çekiliyormuş gibi bakışlarım Fransız kapılarına doğru kayıyor. İçeride balinalardan sadece biri kalmıştı. Ve Noel'in elini öfkeyle sıkarken ona hevesle sırtıyor.

Görünüşe göre, kaplan akşam yemeğini bulmuş.

Noel, bir astından ondalıklarını ve övgülerini alan Diyarın Efendisi gibi cömertçe gülümser. Ama sonra aniden sertleşiyor. Dönerken kaşları çatılıyor ve gözleri aniden aramızdaki mesafeyi delip benimkilere dikilince nefesim kesiliyor.

Yüzü kararıyor.

Lanet olsun.

Gözlerimi tekrar Jacob'a çeviriyorum ve huzursuzca gülümsüyorum.

"Bu sunum üzerinde çalışıyordum. Size ve ekibinize sunacağım için çok heyecanlıyım."

Sırtıyor. "Buna bayılacaklar, biliyorum. Yani seveceğimi zaten biliyorum."

Yüzüm kızardı.

"Ama sen onları sudan çıkaracaksın." "Evet, bu konuda çok iyi."

Nefesim kesiliyor, tam arkamda onun sıcaklığını hissettiğimde kaskatı kesiliyorum - varlığı beni karanlık bir kucak gibi sarıyor. Eli tekrar sırtımın alt kısmına dokunuyor ve içimdeki sıcaklık zonklarken beni titretiyor.

Jacob gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledikten sonra beni geçip Noel'e nazikçe gülümsüyor. "Ah, Bay Ransom, ben de tam Ella'ya-" "Karım."

Jacob, o büyüleyici sırtış onu geçmeden önce zar zor bocalıyor.

"Elbette, Bay Ransom. Karınız. Hepimizin onu Charm, Ink'te görmek için ne kadar hevesli olduğumuzu anlatıyordum."

Noel'in eli yan tarafıma kayıyor ve kalçamı sahiplenici bir şekilde kavrarken beni ürpertiyor.

"Eminim."

Bana dönüyor, aramızda ilerlerken Jacob'a sırtını dönüyor. Altın rengi bakışları içime saplanıyor ve bacaklarımı sıvıya çeviriyor.

"Gidiyoruz," diye homurdanıyor. "*Hemen şimdi.*"

Noel beni sürükleyip götürmeden önce Jacob'a dönüp gülümseyecek, hızlıca "seni görmek harika" diyecek ve yaklaşan buluşmamız için heyecanlı olduğuma dair muhtemelen anlaşılmaz bir şeyler söyleyecek vaktim bile olmuyor.

Ama içeri geri dönmüyoruz. Beni peşinden sürükleyerek, verandadan malikânenin bahçesine inen bir dizi taş basamaktan aşağı indiriyor. Sarmaşıklarla kaplı taş konağın yanından hızla geçerken kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışarak ona mırıldanıyorum.

"Bu da neydi böyle?" Şak diye söyledim.

Noel homurdanıyor, olduğu yerde duruyor ve bana doğru dönüyor. Beni cam, tuğla, siyah demir ve sarmaşıklarla kaplı bir yan binanın duvarına yasladığında nefesim kesiliyor.

"Anlaşmaya varmak için orada olduğum adamlarla anlaşmaya vardım. Böylece biz de ayrıldık," diye homurdanıyor.

Onunla alay ediyorum.

"Ne tesadüftür ki tam da Jacob Prince ile konuştuğum zamana denk geldi?"

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor ve içimde bir şeyleri ateşliyor. "Sana açıkça uzak durmanı söylemiştim-"

"O Oliver değil Noel," diye çıkışıyorum, "Ve bu hiç profesyonelce değildi ve beni aptal durumuna düşürdü."

"Gelmen gerektiği için mi böyle velet gibi davranıyorsun?"

Yüzüm zonklayan bir sıcaklıkla titriyor. Göbeğim kasılıyor, ıslak ihtiyaç kalçalarımın arasında birikiyor.

"Seni *arrogant*-"

"Jacob ilgilenecek-"

"Ben senin ödül karın değilim!" Bağırıyorum, göğsünü itiyorum. "Ve kendim için bir şeyler yapmam *gerekiyor*. Onun medya şirketindeki bu iş benim ve kariyerim için inanılmaz bir fırsat."

"Bu iş, Jacob Prince'in seni Oliver'ın gözetimi altında tutması için harika bir fırsat-"

"Aman *Tanrım*, kendini duyuyor musun-"

"Ve o kendini beğenmiş küçük puştun boş yere senin donuna girmeye çalışması için bir fırsat."

Ona bakıyorum, dudaklarım alaycı bir

şekilde kıvrılıyor. "*Vay* canına. Çok

sahiplenici-"

"*Evet.*"

İçime girdiğinde nefesim kesiliyor, beni sırtımdan binanın duvarına sabitliyor, elleri kalçalarımı kavrarken ciğerlerimdeki havayı emiyor. Ellerinden biri yavaşça yan tarafıma doğru kayıyor, kaburgalarımın üzerinden geçerek çenemi kavrayana kadar ilerliyor.

Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce gözümü kırpacak zamanım bile olmuyor. Bacaklarım güçsüzleşiyor, vücudum zonkluyor, daha önce ona duyduğum acı verici ihtiyaç bir intikamla kükreyerek geri geliyor.

Beni acımasızca ve sahiplenerek öpüyor ve geri çekildiğinde nefes nefese kalıyorum ve ihtiyaçtan ağrıyorum. Elimi tutuyor ve karşı karşıya olduğumuz binanın duvarındaki bir kapıyı açıp beni karanlığa doğru çekerken neredeyse peşinden süzülüyorum.

Kapı kapanıyor ve anında eli tekrar sırtımın alt kısmına dolanıyor. Beni vücuduna doğru çekiyor, ağzı bir kez daha benimkine değerken kalın bir şekilde hırlıyor.

Ona sarılıyorum, ihtiyaç ve sıcaklıkla inliyorum. Kalçalarımın arkası pürüzsüz metale çarpana kadar tökezleyerek geri çekiliyoruz. Nefesim kesiliyor, dudaklarımdan uzaklaşıyorum ve dönüyorum. Gözlerim az önce neredeyse üzerine düştüğüm arabanın kaputuna takılıyor.

Gözlerim var olan tek fabrika çıkışlı, bordo kırmızısı Mercedes-Benz Gullwing'de donup kaldığında çenem düşüyor.

Julianna'nın bahçe partisinden *Noel'in* arabası, ayakkabımın topuğunu batırdığım araba. Ama şimdi, hiç zarar görmemiş gibi görünüyor.

"I-"

"Bu galayı düzenleyen Earl biraz araba delisidir. Kişisel tamircisi bunu benim için tamir ediyor."

Beni kendine doğru çekerken inliyorum, dudakları boynuma düşerken beni ateşliyor. Elleri ensemdeki elbisemin tokasından yukarı doğru kaymaya başladığında inliyorum, vücudum utanmaz bir ihtiyaçla onunkine yapışıyor.

Parmakları tokayı çözüyor ve elbise göğüslerimden düşerken inliyorum. Vücudumdan aşağı ve kalçalarımın üzerinden süzölerek topuklarımda birikiyor. Parmakları omurgamda geziniyor, bir tanesini tangamın arkasına geçirirken onun için acı çekiyor. Onu da kalçalarımın sıyrıyor, ta ki o da ayaklarıma düşene kadar.

Noel kulağıma, "Bu arabayı senin öfken ve gazabınla işaretledim," diye fısıldıyor.

Büyük eli beni kavırıyor ve parmağı kırımın yarığından aşağı inip tıkcın mücevherli kabzasını iterken inliyorum.

"şimdi senin iniltilerinle ve boşalmanla işaretlenmesini istiyorum."

enemdeki eli dudaklarımı kaldırıyor ve beni şiddetle öperken inliyorum. Beni kabaca çevirip milyon dolarlık arabanın kaputuna doğru eğdiğinde nefes nefese kalıyorum.

Elleri uyluklarımdın ve kalçalarımın üzerinde gezinirken nabzım yükseliyor, vücudum sıvı ateşe dönüşüyor - muhtaç amıma dokunmadan beni okşuyor. Smokinini çıkardığını duyuyorum ve arkama baktığımda, gözlerim dışarıdaki ayın loş ışığında onun muhteşem, kaslı vücudunun görüntüsünü içerken kaynıyorum.

Bakışlarım kalçalarının oluğundan aşağıya, müstehcen ve lezzetli bir şekilde şişen sikine kayıyor.

Avuç içiyle kıcıma vuruyor, beni ağlatıyor ve onun için inletiyor. Diğer yanağıma bir şaplak daha iniyor ve o kadar ıslağım ki neredeyse kalçalarımın aşağı damladığına eminim.

Noel arkama çömeliyor ve dilinin iç uyluğumda gezinme şekli bana bu konuda haklı olduğumu söylüyor. İnliyor, dilini amıma daldırıyor ve beni şehvetle inletiyor. Sırtım dikleşiyor, ağrıyan, muhtaç amımın üzerindeki ağzının tatlı rahatlaması beni yörüngeye gönderiyor.

İçime doğru hırlıyor, kıcımdaki tıkaçla oynamaya başlarken klitorisimi dilliyor. İnlemelerim boğazımda düğümleniyor, yanağıma arabanın pürüzsüz metal kaputuna dayıyorum. Dili klitorisimin etrafında dönüyor, ben patlamaya *çok yaklaşına* kadar ağrıyan tomurcuğun üzerinde dans ediyor.

Tabii ki tam da o anda geri çekiliyor.

Protesto etmek için sızlanmaya başladım. Ama birdenbire arkamda dikiliyor-sert, zayıf ve hırıltılı, fethettiği yeri yağmalamak üzere olan bir Viking gibi. Sikinın şişmiş başını kaygan dudaklarımın arasına itiyor. Elleriyle kalçalarımı kavradı.

Vücudu titreten, ateşleyici bir hamleyle *derinlere* dalıyor. "Noel!"

Zevk tüm bedenimi sararken inleyerek haykırıyorum. Karın kasları kıcıma çarpıyor, güçlü vücudu şişman sikini defalarca amımın derinliklerine sokuyor. Parmakları kalçalarımın ve kıcımın üzerinde yayılıyor, beni bir hayvan gibi sikerken arabaya sabitliyor.

Parmakları fişi çekiyor. Fişi çevirirken gözlerim yuvalarından fırlıyor, içime zevk dalgaları yayılıyor. Ağzım gevşiyor

çekmeye başlar, ince kısım aniden genişler ve soğanlı küçük tıkaç içimden kaymaya başlarken beni gerer.

O en şişman kısmı orada bırakıyor, beni becerirken beni çok iffetsizce açıyor. Sonra tekrar içeri itiyor.

"*Aman Tanrım,*" diye inliyorum, duyumlar içimde gümbürdeyince neredeyse arabaya karşı salyalarım akıyor.

"*Çok... çok dolu...*"

Noel, siki amıma batarken tıkaçla kıcıımı sığ bir şekilde sikmeye başlıyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor, ellerim kaputun üzerinde izler bırakıyor, çünkü ona hayatım için tutunuyorum. Fişi tekrar çekiyor ve bu sefer gerçekten benden kaydırırken derinden inliyorum.

Kıcıma ıslak, ılık ve yapışkan bir şey damlıyor.

Aman Tanrım.

Başımı çeviriyorum, ağzım gevşeyerek onun parlayan, şişkin sikini yavaşça amımdan çıkarışını izliyorum. Üzerine kayganlaştırıcı damlatıyor, şişmiş sikini okşarken şişeyi bir kenara fırlatıyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor ve içime bir arzu dalgası gönderiyor.

"Sen *benimsin*, Ella," diye gürlüyor kalın kalın. "*Hepiniz benimsiniz.*"

Gözlerim onun kocaman sikine kayarken dudağımı sertçe

ısırarak inliyorum. "Bana istediğini söyle," diye mırıldanıyor.

Parmağını amımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni titretiyor.

"Bana hepinize sahip olmamı istediğinizi söyleyin. Hepinizi benim olarak *işaretlemek* için."

Aletin şişmiş başını küçük deliğime doğru itiyor. Yasak zevk üzerimde karıncalanıyor, dokunduğumuz yerden dışarı yayılıyor ve

Bacaklarımı titretiyor.

Ve titriyorum.

Ben istiyorum.

Bana tamamen sahip olmasıyla ilgili çok yanlış ve çok ilkel bir şey var - bana mümkün olan her şekilde sahip olması.

Onun kalın sikini *her yerde* hissetmekten.

Cildim tüylerim diken diken oluyor, bütün gece önümde sallanan serbest bırakılmanın *hâlâ* gerçekleşmemiş olmasından dolayı bacaklarımın arasında kemirici, ağırlı bir sıcaklık zonkluyor. Meme uçlarım altımdaki soğuk metale karşı sertleşiyor.

Parmakları tembelce amımı okşuyor ve siki kıcımın tam karşısında zorlukla kontrol altına alınmış bir ihtiyaçla zonkluyor.

"*Evet.*"

Kelimeler titreyen dudaklarımdan boğuk

boğuk dökülüyor. "Daha yüksek sesle."

İnliyorum, şimdi onun için

çaresizim. "*Evet!* Seni istiyorum-"

"*Nerede?*"

"

Eriyorum

.

"*Her yerde.*"

Üzerime eğilip saçlarımı avuçluyor. Başımı çevirerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Ağlıyorum, kalın kafasının kıcımın halkasına doğru itmeye başladığını hissettiğimde ağzına doğru derin derin inliyorum.

Noel inlemelerimi yutuyor, eliyle kalçalarımı ve belimi okşuyor, yavaşça baskı uyguluyor. O kadar büyük ki, ama tıkaçtan ve kayganlaştıracıdan dolayı yavaşça onun için açıldığımı hissedebiliyorum.

Varlığımın her zerresiyle beni orada becermesini istemekten. Her bir parçama sahip olmasını istemekten.

Başı içime batıyor ve nefesim kesiliyor. Omzumu ısırmak için geri çekildiğinde vücudum kavisleniyor, yanağım kaputa bastırıyor. Nefesim parlak metali buğulandırıyor, Noel'in koca siki beni yavaşça ikiye ayırırken ayak parmaklarım topuklarımda kıvrılıyor.

Sıcaklığımın içine daha da batıyor, boğazımda zevkten bir inilti yükseliyor. Daha derine, daha derine iniyor - canımı yakmıyor ama vazgeçmiyor da. Beni tamamen doldurduğu ve bu şekilde sahiplendiği hissi, vücudumun elektrik ihtiyacıyla uğuldamasına neden oluyor. Ve eli bacaklarımdan arasına kaydırdığında, haykırıyorum.

Noel homurdanıyor, klitorisimi ovmaya başlarken sikini daha da derine itiyor. Sanki siki sonsuza kadar devam edecekmiş, sanki asla tamamını içime alamayacakmışım gibi geliyor. Ama sonra birden karın kaslarını kıcımda hissediyorum.

"*Güzel. Lanet olsun. Kızım,*" diye inliyor kalın kalın.

Başparmağı klitorisimi yuvarlamaya başladığında gözlerim geri dönüyor. Kalçaları kıvrılıyor, kaygan bir şekilde içimden çıkarken geri dönüyor. Sonra tekrar içeri giriyor, beni o kadar çok dolduruyor ki yemin ederim onu boğazımda hissedebiliyorum.

"*Becer beni!*" Onun için hevesle ve umutsuzca miyavlayarak inliyorum.

Hırlıyor, içime daha sert ve biraz daha hızlı giriyor. Bu his ezici. Zihin uyuşturan bir zevkle karışık bir acı. Tam bir teslimiyet. Yasak olana teslim olmak.

Ve bu beni boşaltacak.

Beni saatlerce diken üstünde tuttu. Ağzıyla, parmaklarıyla ve sikiyle beni çok yaklaştırdı. Beni yağa batırdı ve kibriti ulaşamayacağım bir yerde tuttu.

Ve şimdi, Noel'in koca sikinin her santimi götümün derinliklerindeyken, milyon dolarlık bir arabanın kaputunun üzerine eğilmiş, daha önce hiç gelmediğim kadar sert boşalmak üzereyim.

Ve o bunu biliyor.

"Teslim ol, Ella," diye mırıldanıyor.

Eliyle saçlarımı sıkıca kavırıyor ve beni arabanın kaputuna sabitleyerek sertçe sıkıyor.

"Artık savaşmak yok. Kendini tutmak yok. Sadece iyi bir kız ol ve benim için *gel*. O küçük dar kıçındaki büyük yarak için gel. Benim için gel, çünkü sen bana aitsin."

Gözlerim geri yuvarlanıyor. Etrafımdaki dünya bulanıklaşırken ağzım gevşiyor. Aleti kabzasına kadar içime girerken klitorisimi çimdikliyor ve yuvarlıyor. Ve aniden, gerçekliğin kendisi dikiş yerlerinden kırılıyor.

Sonunda geldiğimde, sanki her şey hissizleşiyor. Kayboluyorum, zaman ve mekanda süzülüyorum. Orgazm, vücudumdaki her bir sinirden ve tenimdeki her bir gözenekten yayılan temizlik ateşiyle beni içine alıyor.

Arabayı tırmaladığının, yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımın top gibi kıvrıldığının, doruk noktamı haykırıırken bacaklarımın titrediğinin farkında bile değilim.

Noel inliyor, içime girerken kaslarını sıkıyor. O boğuluyor ve ben onun horozunun kabardığını ve nabzının attığını, sıcak spermini derinlere döktüğünü hissettiğimde tekrar haykırıyorum.

Öylece kalıyoruz, vücudu beni arabaya yaslarken nefes nefese kalıyorum. Onun kaslarının da benimkilerle birlikte kasıldığını hissedebiliyorum, ben gerçekliği yeniden bulmaya çalışırken nefesi sırtıma sıcak bir şekilde vuruyor.

Yavaşça, nazikçe içimden çıkmaya başlıyor. Baş serbest kaldığında bacaklarım titriyor ve güçlü kolları beni çevreleyip kollarının arasına almadan önce neredeyse yere yığılıyorum. Her tarafım titriyor ama beni smokin ceketiyile sardığını, dudaklarının dudaklarıma değdiğini belli belirsiz fark ediyorum.

"Öyleydin, değil mi?"

Yutkunuyorum, göğsüne doğru

nefes alıyorum. "Ben neydim?"

"Gelmen gerektiği için bir velet gibi

davranıyorsun." Dudağımı ısırırken sırtarak

kızardım.

Ben de başımı sallıyorum.

"*Belki*," diye mırıldanıyorum.

"O zaman gelmeye devam etmeni hatırlamam gerekecek," diye kulağıma hırlıyor. "*Sürekli*."

Ona sarılıyorum, her yerim ağrıyor ve titriyorum. Ama

hayattayım. Çok, *çok* canlı.

Beni yolcu koltuğuna oturtuyor, ceketini ve bagajdan aldığı battaniyeyi giydiriyor. Gömleğini ve pantolonunu gelişigüzel giyiyor, geri kalan kıyafetlerimizi bagaja atıyor. Ve onu şimdiye kadar gördüğüm en "dağınık" halinin bu olduğunu fark ediyorum.

Gülümsüyorum.

Noel direksiyona geçer. Anahtarlar zaten içerideydi ve motor kükreyerek çalışmaya başladı. Gösterge panelindeki bir düğmeye basıyor ve zarif siyah demir ve cam garaj kapısı açılıyor.

Eli benimkini buluyor ve motor altımızda gürliyor. Sonra geceye doğru yola çıkıyoruz.

Bilinmeyene doğru.

Şimdi ne olursa olsun.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum olabilirim. Ama bildiğim bir şey var: Geri dönüş yok.

Sadece ileri.

SICAK BİR BANYODA ISLANMANIN FAYDASI OLDU. Ama Noel'in yatağında pijamalarım ile otururken, dizüstü bilgisayarım kucağımda açıkken hâlâ canım yanıyor.

Her yerde.

Görünüşe göre, bir brontozor gibi asılı olan sikiş tanrısıyla bir haftalık maraton, oldukça sert seks için ödediğiniz bedel bu.

Hiç pişmanlığım yok. Oturmaya çalıştığım zamanlar hariç. Ya da yürümeye. Ya da esnemek. Ya da banyo yağlarıyla dolu sıcak bir küvette oturmaktan başka bir şey yapmadığım zamanlar hariç.

Yedi günlük serimiz yüzünden kaslarım ağrıyor. Çenem ağrıyor... Yüzüm kızarıyor.

Çalışıyorum.

Kıçım, hevesle yalvardığım binlerce şaplak yüzünden sızlıyor. Ve bacaklarımın arasındaki donuk, lezzetli ağrı hiç dinmeyecek gibi görünüyor.

Yatakta kayıyorum, bağdaş kurarak oturmak kasık kaslarımı acıyla gerdiği için biraz yüzüm buruşuyor. Ama yerleştikten sonra derin bir nefes alıyorum ve önümdeki dizüstü bilgisayara odaklanıyorum.

Aslında yenisi. Noel geçen gün beni kırık dizüstü bilgisayarımın titrek "M"

tuşuyla yontulmuş klavyenin üzerinde çalışırken yakaladı. Bir

Bir saat sonra, öğle yemeğinden sonra odama döndüğümde, masamda yepyeni, son teknoloji ürünü bir dizüstü bilgisayar vardı ve tüm bilgilerim ona aktarılmıştı.

Noel'in yatağında olmak da yeni bir şey. Onunla oturup konuşmuş, "kurallar" koymuş falan değiliz - ki geriye dönüp baktığımda kim olduğu düşünüldüğünde bu şok edici bir durum. Sadece yavaş yavaş "benim alanım" ve "onun alanı" arasındaki ayrım bulanıklaşıyor gibi görünüyor.

Her zaman tek yönlüydü, istediği zaman odama girip çıkıyordu. Şimdi, biraz daha iki yönlü bir sokak.

Bu konuya çok derinlemesine bakmamayı tercih ettim.

Gözlerim önümdeki ekranda açık olan belgeleri tarıyor. Yarın Charm, Inc'de Jacob ve ekibiyle yapacağım büyük sunum var. Ve sunumun *kusursuz* olması gerekiyor. Yani, evet, bana kesin bir dille işin benim olduğunu söyledi. Bunu düşünmek bile heyecan verici.

Ama yine de yarın oradan ağzım açık çıkmak istiyorum. Bu sunumu izleyen herkesin, bu iş için en uygun kişinin ben olduğumu şüphesiz bilmesini istiyorum. Babam ve Jacob'ın babası birbirlerini tanıdıkları için bu iş bana verilmiyor.

Son slaytı kendi kendime tekrar okurken kendimi beğenmiş bir şekilde arkama yaslanıyorum. Yatak odasının kapısı aniden açılıyor ve Noel'in içeri girdiğini görmek için başımı kaldırdığımda beni korkutuyor.

Çıplak.

Yüzüm kızarıyor, gözlerim onun aletine kayıyor. Bu da ne demek oluyor, adam daha tahrik bile olmamıştı ve şimdiden... büyüktü.

Gözü benimkine takılıyor ve dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirliyor.

"Gözlerim burada, Ella. Bir hanımefendi

bakmamalı." Gözlerimi deviriyorum.

"Çıplak olmanızın bir sebebi var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Benim evim olduğu için mi?"

"Yani, üzerimde bir şey olmadan etrafta vals yapmam senin için sorun olmaz mı?"

Çenesinin sertçe gıcırdaması ve gözlerindeki zehirli parıltı tam da beklediğim cevaptı.

"Liam ve Kevin'ı öldürmek zorunda kalmak talihsizlik olurdu," diye

homurdanıyor. Tekrar gözlerimi devirerek kızarıyorum.

"Spor salonundaydım. Bugün herkes gitti," diye homurdanarak bana doğru ilerliyor. Yüzüm kızarıyor, dudağımı ısırıyorum ve gözlerimi onun belinden yukarıda tutma savaşını kesinlikle kaybediyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Boğazımı ve kirli zihnimi

temizliyorum. "Yarınki sunumum."

Yanımdaki yatağın kenarına otururken kaşları çatıldı. "İzin

verir misiniz?"

"Emin misin?"

Dizüstü bilgisayarı ona çeviriyorum, birdenbire finans ve iş dünyasının yarı tanrısı olan bir adamın iş sunumuma bakmasına izin vermekle ilgili tereddütlerle doluyorum. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, o slaytları tararken gözlerim umutsuzca onunkileri okumaya çalışıyor.

Sonunda kaşlarını çatıp arkasına yaslanıyor. Nefesimi tutmuş, eleştirisini bekliyorum. Acımasız olmaya çalıştığı için değil, sadece alışkanlıktan dolayı eleştirmeyeceğinden şüphelendiğim için.

"Bu çok iyi." Göz

kırpıyorum.

"Bekle, ne?"

Yavaşça başını sallıyor, kaşları

çatılmış. "Yani... bu *çok* iyi."

"Çok şaşırmış gibi görünme."

Sırıttıyor.

"Çok şaşırmadım," diye sırtttıyor. "Sadece etkilendim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Bununla iyi iş çıkaracaksın. Bunun üzerine atlamamak aptallık

olur." Omuz silktim. "Yani, sanırım zaten işi aldım." "Yine de

işi ve onların saygısını kazanmaktan zarar gelmez."

Gülümsüyorum. "Ben de öyle düşünüyordum."

"Bu arada Liam yarın seninle geliyor."

Yataktan kalkıyor ve soyunma odasına doğru dönüyor. "Uh,

hayır mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, değil."

Noel sertleşiyor ve bakışlarını bana çeviriyor.

"Bu bir pazarlık değil-"

"O değil, Noel," diye bağırdım. "Senin tanıdığın omzumda sallanırken oraya girmeyeceğim."

Gözlerini deviriyor.

"Bu biraz dramatik, değil mi?"

"Hayır, değil," diye çıkışıyorum. "Noel, oraya *sadece* kendimle gitmem gerekiyor. Tabiri caizse beni kimin 'desteklediğini' hatırlatmadan neler yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyor."

Kaşları çatıldı.

"Jacob'ın onun babası olmadığını anlıyorum. Ancak babasına zerre kadar *güvenmediğim* için, sizin *güvenliğiniz* için Liam'ı göndereceğim."

Başımı sallayıp dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," diye mırıldandım. "Bak, bu yarışa zaten başlangıç çizgisinin yarım mil gerisinden başlıyorum."

Gözlerimin ona daralması söylemediğim şeyi ifade ediyor. Noel iç geçiriyor ve bana dönmeden önce parmaklarını siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Seni o duruma sokmakla hata ettim, Ella."

Basını durdurun. Noel Ransom az önce özür mü diledi?

Yüzümdeki ifadeye bakıp sırtıttı. "Bunun kafana girmesine izin

verme." Kaşlarını çatarken sırtıması kayboluyor.

"Ama haklısın. Seni o dört yıl boyunca koyduğum yer yüzünden bir handikapla başlıyorsun."

Dudaklarım dişlerimin

arasında bükülüyor.

"Yani, seni bıçakladım."

"Bıçakladın."

Gözlerim savaşı tekrar kaybediyor, tekrar gözlerine kaymadan önce sikine düşüyor.

"Her şeyi daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

Sözcüklerim mırıldanıyor, ima edilen tüm niyetlerle dolu. Bakışlarında ani bir yoğunluk daralırken çenesi dalgalanıyor. Yatağa geri dönüp gözleri benimkilerden ayrılmadan dizüstü bilgisayarımı alıp komodinin üzerine koyarken ürperiyorum.

Dudağımı ısırıyorum, yatağa uzanmak için döndüğümde içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ve anında acı içinde irkildim.

"Ah," diye tıslıyorum, bacaklarımın arasındaki acıdan irkiliyorum. "İyi misin?"

Yüzündeki sertlik ve yumuşak endişenin karışımı kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

"Evet, ben sadece..." Yüzümü buruşturuyorum. "Ağrım var." Kaşları çatıldı.

"Kötü bir şey değil," diye gülümsüyorum, hâlâ biraz yüzüm buruşuyor. "Sadece..." Bakışlarım artık yarı sertleşmiş, kalınlaşan sikine kayarken çalışıyorum.

"*Kocaman* bir sikin var."

Noel sırtıyor ve ben daha da kızarıyorum.

"Bunun kafana girmesine izin verme."

Sırıtırıyor, dönüyor ve banyoya doğru adım atıyor.

"Kıyafetlerini çıkar."

Kapı aralığından verdiği emirle ürperdim. "Ne?"

"Kendimi tekrarlama konusundaki düşüncelerimi biliyorsun."

Sözleri ihtiyaçtan zonklamama neden olsa da şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Ama yavaşça pijamalarımı çıkarıp onun yastıklarına çıplak bir şekilde uzanıyorum. Noel elinde bir bardak su ve başka bir şeyle yatak odasına geri dönüyor.

"Al bunları."

Avucuma iki beyaz hap bırakıyor ve bana bir bardak su uzatıyor. Onlara şüpheyile kaşlarımı çatıyorum.

"Bunlar ekstra güçlü ibuprofen, Ella," diye homurdandı. "Ve yardımcı olacaklar."

Yüzümdeki şüphenin ne kadar çıplak olduğunu fark ederek kızarıyorum. O bardağı geri alıp komodinin üzerine koymadan önce hapları patlatıp bir yudum suyla kovalıyorum.

Kaşlarımı çattım.

"Bekle, neden kıyafetlerimi çıkarmak zorundayım?" Dudakları kurt gibi kıvrılıyor.

"Böylece bunu yapabilirim."

Yatağa, bacaklarımın arasına kayıyor ve onları dikkatlice açıyor. Ağzı amıma düştü. Ne kadar çiğ ve acılı olduğu göz önüne alındığında, acıya hazırlanarak irkiliyorum.

Öyleyim. Ama şaşırtıcı ve alışılmadık derecede nazik.

Yutmaz, yatıştırır. Zevki talep etmiyor, onu açıyor. Dili klitorisimin üzerinde yavaşça ve hafifçe dans ediyor; acıyı dindiriyor, yanmayı yatıştırıyor.

Beni yatağın içinde eritiyor.

Kaslarım gevşiyor. Kalçalarım onun diline doğru yükseliyor. Parmaklarım kalın saçlarına kayıyor ve orgazm bir dalga gibi yavaşça içime sızarken boğuk, yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Nefesimi tutup gözlerimi açtığımda ağrım büyük ölçüde azalmış oluyor.

"Şimdi mi?" Hırlıyor.

"Daha iyi," diye mırıldanıyorum, doruk noktamın ısıltısında lüks yaşıyorum.

"*Daha iyisi* doğru yönde atılmış bir adım," diye mırıldanıyor. "Bunu daha fazla denesek iyi olur."

Gözlerim şişti. "*Noel-*

oh siktir..."

Dili yine usulca dudaklarımın arasından geçiyor ve ben çarşafların içinde eriyorum. Beni çözdü. Ve tekrar bir araya gelmek istediğimden emin değilim.

Sonunda bir iş sunumunda refakatçim olduğu için ortada buluşuyoruz. Liam da geliyor ama şoförüm olarak -Noel'in gerekçesi imajın her şey demek olduğu ve benim "bir iş toplantısına lanet olası bir taksiyle ya da metroyla gidemeyeceğim".

Yani, Liam'ın direksiyonda olduğu, pek de ince olmayan Bentley. Yine de arabada kalıyor.

Kendisini Jacob'ın kişisel asistanı Natalie olarak tanıtan genç ve güzel bir kadın beni South Bank'teki eski endüstriyel binanın önünde karşılıyor. Yenilenmiş eski tekstil fabrikasından şık ve havalı bir ofis alanına dönüşen çatı katına doğru ilerlerken "herkesin" nihayet benimle tanıştığı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyor.

Tamamen camdan oluşan asansörden indiğimizde ana ofisler daha da havalı. Eski fabrikanın ikinci ve üçüncü katlarının tamamı dev bir açık hava alanına dönüştürülmüş ve özel ofislerde her şeyi açık ve havadar tutmak için cam duvarlar kullanılmış.

Yaklaşan yayın projelerinin posterleri tuğla duvarları süslüyor ve çalışanlar deri ile dolu ultra havalı salon alanlarında dizüstü bilgisayarlarında takılıyor

koltuklar ve espresso makineleri. Sanki Güney Londra'daki bir medya girişiminden ziyade Silikon Vadisi'ndeki en yeni teknoloji şirketine giryormuşum gibi hissediyorum.

"İşte orada!"

Jacob havalı bir kot pantolon, özel dikim gömlek ve yelek giymiş bir halde ofisinden çıkıyor. Yanıma yaklaşıp elimi sıcak bir şekilde sıkarken sırtıyor.

"Ella Ash-özür dilerim, *Ransom*. Sonunda buradasın, tam olarak ait olduğun yerde."

Bana övgüler yağdırırken sırtıyorum, yüzüm kızarıyor. Bu sırada Natalie ona bakıyor, belli ki çok etkilenmiş.

"Nat, konferans odası A için bize şu ballı yulaf sütlü lattelerden birkaç tane getirebilir misin?"

"Kesinlikle, Bay Prince."

Ona kazanan bir gülümseme gönderiyor. "Teşekkürler, minnettarım." Kadın gittiğinde dönüp ellerini birbirine kenetler.

"Ella, bugün için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatamam. Sen *tam da* buranın ihtiyacı olan kişisin. Bu harika olacak. Hadi gidelim. Yönetici ekibimin geri kalanı birazdan bize katılacak."

Beni açık konseptli ofislerde gezdirirken, sanki bir rock yıldızı tarafından gezdiriliyormuşum gibi hissediyorum. Yanından geçtiğimiz her çalışan ona merhaba demek ya da *beşlik çakmak* için işini gücünü bırakmış gibi görünüyor. Tüm ortam çok havalı ve organik bir şekilde gerçekçi hissettiriyor.

"Dostum, dışarıdaki Bentley'i görüyor musun?"

Deri bir Chesterman koltuğunda dizüstü bilgisayarlarına gömülmüş iki adamın yanından geçerken kaskatı kesiliyorum. İkinci adam kıs kıs

gölüyor.

"Kardeşim, gerçekten. Bu ne biçim eski usul bir şey böyle? Kraliçe burada mı?"

Ben sifonu çekip hızla Jacob'ın hızına yetişirken ikisi de çıldırıyor.

Resim ipucu için teşekkürler Noel.

Üstümüzde, siyah demir kirişlerden koşum takımlarıyla sarkan işçiler bir tür tel çekiyorlar.

Jacob gözlerimi takip ederek ve parmağını sallayarak, "Sunucularımızı ve bilgi işlem gücümüzü tamamen kendi bünyemizde kullanacağız," diyor.

"Tüm çevrimiçi işlerimiz için üçüncü taraf sunucuları kullanıyorduk. Ama nihayet hafta sonu kendi sunucularımızı kurduk. Dikkat dağıttığımız için kusura bakmayın, sadece tesisatı döşüyorlar."

"Oh, hiç dikkat dağıtıcı değil."

Sırtarak, 60'lı yıllardaki bir havayolu yöneticisinin ofisinden fırlamış gibi duran, gerçekten havalı görünümlü bir ahşap masanın ve büyük, yuvarlak arkalı deri sandalyelerin bulunduğu cam duvarlı devasa toplantı odasını işaret ediyor.

Sırıyorum. Burası *çok* havalı.

"Size şu lattelerden birini hazırlayayım, ben bunu görmesini istediğim yöneticileri ayarlarken siz de sunumunuzu hazırlayabilirsiniz."

Sırıyor.

"Ve stres *yapma*, Ella. Sana daha önce de söyledim, iş senin. Hiçbir şeyi kanıtlama konusunda endişelenme, tamam mı?"

Ben de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Dürüst olacağım, *biraz* gerginim-"

Metalin metale çarparken çıkardığı inanılmaz gürültüyle irkiliyorum, gözlerim yukarı fırlıyor ve işçilerden birinin metal çemberlerden birini

kirişleri.

Jacob iç geçirir. "Endişelenecek bir şey yok, bugün sadece gürültü var."
Kaşlarını işçilere doğru kaldırır.

"Buluşmamız için mükemmel
zamanlama, ha?" Ben sırtınca o da
sırıttıyor.

"Ve cidden, Ella, gergin olma."

Başımı sallıyorum, ama sonra kaşlarım çatılıyor, konuyu açıp açmama
konusunda emin olmadığım bir şey yüzeye çıkıyor.

"Bak Jacob, geçen gün galada olanlar için çok özür dilerim. Biraz ani
ayrıldığımı hissediyorum ve umarım kaba davranmamışımdır?"

Sadece kıkırdıyor.

"Her şey yolunda, Ella. Ayrıca, aniden giden sen değildin," diye göz
kırptıyor. "Noel'di."

Yanaklarım kızardı.

"Yapma, onun bütün numarası bu. İsteddiğini alıp istediği zaman gitmek mi?
Temelde kötü şöhreti bu."

Sırıttıyor.

"Senin 'Bayan Ransom' olman bir örnek." Ben
kızarıncı kıkırdıyor.

"Babamla olan geçmişini göz önüne alırsak, benim hakkımda söyleyecek
pek iyi bir şeyi olmadığına eminim. Ama aslında ona saygı duyuyorum."
Gülüyor. "Aslında işletme fakültesindeyken onun ilk şirket devralması
üzerine bir ödev yapmıştım."

Jacob konferans salonunun cam kapısını açıyor, yukarıdan gelen bir başka metal çarpma sesiyle ikimiz de biraz sarsılıyoruz.

"Acele etmeyin, hazırlanın ve Nat getirdiğinde lattenin tadını çıkarın. Ben birkaç dakika içinde döneceğim."

"Teşekkür ederim Jacob. Bu fırsat için yani." Göz

kırpıyor. "Ekibe katıldığın için teşekkür ederim."

Gitmek için dönüyor. Cam kapı kapanmaya başlıyor ve yukarıdaki adamlar başka bir metal parçasına vururken masada bir koltuk bulmak için dönüyorum.

"*Dikkat et!*"

Dünya yavaşlıyor. Gözlerim havaya fırlıyor, ağzım şok ve dehşet içinde açılıyor ve tam tepemde duran dev bir kablo makarası aniden bir ipten kurtuluyor gibi görünüyor. Her şey aşağı düşüyor, asılı ışıkları ve diğer kabloları parçalayarak cam duvarlı konferans alanına doğru dalıyor.

Kapıdan fırlamak için dönüyorum, tel makarasının konferans salonundaki masaya çarpmasına hazırlıklı oluyorum.

Yine de gök gürültülü patlamaya ve sıvı ısı dalgasına hazırlıklı değilim.

Makara masaya çarptığında ve her şey *patladığında*, kapı aralığının yarısına kadar bile dönmemiştim. Ateş ve dumanın uğultusu bana çarpıyor, cam kapı ve duvarlar milyonlarca parçaya ayrılırken ayaklarımı yerden kesiyor.

Yerde uyuşmuş haldeyim. Gözlerimi kırıştırıyorum, kafamın içinden gelen nefesimi duyuyorum. Her şey bulanık ve odak dışı ve hiçbir şey duyamıyorum. Ağzımda kan ve kül tadı alıyorum ve o çok tanıdık olan ısınma hissini hissedebiliyorum,

yanmış deri. Elimde sıcak ve ağır bir şey var ve hala cam kapının metal kolunu tuttuğumu fark ediyorum - sadece kolu.

Az önce olan şey.

Gözlerimi kaldırdığımda nabzım kulağımda gümbür gümbür atıyor. Kırılmış, çakıl taşlı camlar zemini kaplıyor, insanlar çığlık atarak sağa sola kaçışıyor. Bir alarm çalıyor. İrkiliyorum, yardım çağırmak için döndüğümde ağzım dehşet içinde açılıyor.

Benden sadece bir metre ötede, kırılmış camlar, yanan konferans masası parçaları ve kanla kaplı bir ceset yatıyor. Sarı saçlı, kalça kot pantolon, şık bir elbise gömleği ve yelek giymiş bir ceset.

Jacob Prince.

Havayı emiyorum, boğuluyorum, her yerim acıyor. İnliyorum, iki büklüm oluyorum, panik içime işlerken nefes almaya çalışıyorum.

"Ella!"

Gözlerim hızla kapanıyor ve onları durduramıyorum. Ama Liam'ın kaosu içinden fırladığını ve gözleriyle etrafı taradığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum.

"BEN..."

Kelimelerimin sesi yok. Boğazım acıyor ve gıcırıyor. Başım düşüyor, gözlerim kapanıyor.

Yine mi?

ELLERİM hastane yatağının yan korkuluğunu beni gerçekten korkutan bir güçle kavıyor. Göğsümün içindeki iğne öfke ve endişe arasında çılgınca sallanıyor.

Ben ölüm meleğiyim, bunun nasıl olduğunu bulmak için dünyayı yakmaya hazırım.

Kırıldım, hastane yatağında yatan Ella'ya bakarken beni dehşete düşürecek şekilde parçalara ayrıldım.

Zayıfça gülümsüyor ama gözlerindeki korkuyu görmezden gelmek mümkün değil. Özellikle de polisin az önce bize verdiği ek bilgiyle.

"İyiyim," diye omuz silkiyor ve hemen yüzünü buruşturuyor.

Elim parmaklıktaki ölümcül tutuşunu kaybediyor. Ne yaptığımı bile bilmeden yatağa doğru kayıyor ve usulca onun elini tutuyorum. Dişlerim gıcırıyor, bakışlarım kapının yanında duran polis dedektiflerine kaymadan önce gözlerim onun gözlerinde alev alev yanıyor.

"İsim istiyorum," diye sessizce homurdanıyorum.

Dedektifler birbirlerine bakarak yutkunurlar. Sonunda daha yaşlı olan dedektif Sorenson boğazını temizler.

"Özür dilerim, Bay Ransom. Elbette sizi soruşturmadan haberdar edeceğiz. Ama..." kaşlarını çatı, sanki onunla dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışıyor gibiydi.

Ben değilim.

"Efendim, size şüphelilerin isimlerini veremeyiz-"

"Yapabilirsin," diye homurdandım. "Çünkü bu senin için son derece değerli olacak-" *"Patron."*

Liam odanın köşesindeki tüneğinden boğazını temizliyor. Ona baktığımda başını hafifçe sallıyor.

"Noel."

Aşağı bakıyorum. Ella elimi sıkıyor ve bana zayıf bir şekilde gülümsüyor. "Bırakalım da işlerini yapsınlar, tamam mı?"

İki dedektif başını sallar.

"Geçmiş olsun Bayan Ransom," diye ekliyor Sorenson. "Ve endişelenmeyin. İğneyi bulacağız."

Onlar gidince Liam'a döndüm.

"Evet, çoktan hallettim," diye homurdanıyor, ceketini kaptığı gibi kapıdan çıkıyor.

Bazen kazalar olur. Arabalar kontrolden çıkar. Asansörler bozulur. Bir çatı çöker. Yüz elli kilogramlık yüksek gerilimli bir makara,

Bakır kaplı ethernet kabloları güvenlik ipinden kurtulur ve kırk metre düşerek masif ahşap bir toplantı masasına çarpar.

Bunlar kaza.

Ama masif ahşap toplantı odası masası, altına bağlanan ev yapımı yangın çıkarıcı cihaz nedeniyle çarpma anında *patladığında?*

Bu artık kaza değil. Birisi onu

öldürmeye çalıştı.

Neyse ki ölen ya da yaralanan yok. Bir stajyer, uçan bir masa parçasının başına isabet etmesi sonucu beyin sarsıntısı geçirdi ama durumu iyi. Ella'nın kafasına masanın yanan kor parçaları isabet etti. Her ne kadar kırıldığında parçalara değil çakıl taşlarına dönüşmesi gereken temperli bir cam olsa da, yanında patlayan cam kapının şiddeti Ella'nın üzerine küçük cam parçaları yağmasına neden oldu.

Bazı çürükleri var ve kafasına aldığı kötü bir darbe nedeniyle bandajlanması gerekiyor. Ve bazı taze yanıklar. Ama o iyi. İyileşecek.

Elim onunkini sıkıyor.

Jacob Prince de iyileşecek, ama... o daha kötü yakalandı. Şu anda ameliyattan çıkıyor ve kendisine havan topu gibi çarpan kızgın toplantı odası sandalyesi parçasını sırtından çıkarıyorlar.

Çocuk için üzölmek istiyorum. Tam bir canavar değilim; onun için üzölüyorum. Ama bu iyi niyetim Prince soyadı yüzünden azalıyor.

Belli bir noktadan sonra "şansa" inanmamaya başladığınız ve "olasılıklar nedir?" diye merak etmeyi bıraktığınız gerçeğiyle yumuşatılır. Çünkü bir süre sonra her şey şans ve olasılıkla ilgili olmaktan çıkıyor.

Bu rastgele değildi. Bu bir kaza değildi.

Bu bir suikast girişimiydi.

Dedektiflerin bize söylediğine göre, masanın altına bağlanan cihaz basitmiş. Ama yine de ölümcül derecede etkiliymiş. Basit bir radyo sinyali tetikleyicisi küçük bir yangın bombasına bağlanmıştı -kelimenin tam anlamıyla bir model roket gemisi kitinin motor itici bileşeni. Ama bu da patlamayı büyötmek için bir kutu basınçlı temizleyiciye ve gazyağına bağlanmış.

Bir kutu CleanWipe marka tinerin de cihaza bağlı olarak bulunmasına şaşırdığımı söylemek isterdim.

Ama ben
değilim.

Hem de hiç.

"Bunun benimle ilgili olduğunu bilmiyorsun," diyor sessizce

Hayır küçüğüm, benim hakkımdaydı.

"Oliver'ın da düşmanları olmalı. Ya da Jacob'ın, bu

konuda." Başımı sallıyorum çünkü onun endişelenmesine

ihtiyacım yok ya da endişelenmesini istemiyorum.

"Çok doğru."

O kadar da doğru değil. Oliver da hepimiz kadar düşman edindi. Ama iş rekabeti ve husumet vardır, bir de insanları havaya uçurmaya çalışmak vardır. Ve yayın hizmeti girişimleri bazı yumurtaları kırabilir ve birkaç köprüyü yakabilir, ama bu lanet olası mafya ya da yetmişli yılların Belfast'ı.

Ona bakıyorum, uzanıp yanağındaki bir tutam sarıyı fırçalıyorum. Yumuşakça gülümsüyor, elini benimkine götürüyor ve hafifçe yüzüne bastırıyor. Bu his koruyucu bir şiddet dalgası yaratıyor. Ama aynı zamanda bir öfke ve hiddet.

Bunun için birini kıracağım.

"Jacob'ın iyi olacağını söylediler mi?"

"İyiymiş."

İstemeyerek de olsa, soyadına rağmen ona hakkını teslim edeceğim. Polise göre, görüşülen tanıkların çoğu Jacob'ın kablo makarası düşerken konferans salonunda Ella'ya *doğru* koştuğunu hatırlıyor.

Kapı açıldı ve doktoru Dr. Pratcher içeri girdi. İkimize de gülümsüyor.

"Nasıl hissediyorsun, Ella?"

Omuz silkiyor. "Ben iyiyim. Sadece birkaç yerim ağrıyor."

Dr. Pratcher başını sallar, yatağa doğru ilerler ve elindeki çizelgeye bakar.

"Beklediğimiz birkaç test daha var ama iyi görünüyorsun. Başında herhangi bir sarsıntı belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için seni bu gece gözetim altında tutacağız-"

"Bu gece eve gelecek."

Dr. Pratcher'ın gözleri sertçe

benimkilere kayd. "Bay Ransom, bunu

onaylayamam-"

"Bu gece izlemeniz gereken başka bir şey var mı?" "Şey,

hayır, ama protokol-"

"Biri karımı havaya uçurmaya çalıştı, Dr. Pratcher," diye homurdanıyorum.

"Endişenizi elbette anlıyorum Bay Ransom," diyor ince bir sesle. "Ama bu hastanede güvenliğimiz var."

"Ve evimde daha iyi bir güvenliğim var," diye homurdandım. "Ve onu izleyebilecek bir doktor. Bu bir tartışma değil, Dr. Pratcher. Test sonuçları geldikten sonra Ella benimle geliyor."

Ağır ağır iç geçiriyor, bana ters ters bakıyor.

"Bu bir şirket devri değil, Bay Ransom."

"Haklısınız. Öyle olsaydı, inanın bana, bu konuşmayı yapma nezaketini göstermezdim."

Dudakları ince.

"Bunu imzalamadan önce doktorunuzla bir konuşma yapmak istiyorum."

Poker suratım yüzümün altındaki sırıtmayı gizliyor. Bu konuda ayak diremesini yadırgamıyorum. Hele ki Ella için endişelendiği açıkça ortadayken.

"Tabii ki."

Bu onu biraz yumuşatmışa benziyor.

Dr. Pratcher alaycı bir tavırla, "*Lord Hazretleri* için de uygunsa," diye mırıldandı. "Hastamı muayene etmek için odayı istiyorum."

Biraz, önemli olan kısım.

Ella'ya dönüyorum, yanağını okşamak için uzanırken gülümsüyorum. Dudağını ısıırıyor, o mavi gözler benimkilerdeki ateşle buluşuyor.

"Koridorun hemen dışında olacağım."

Dr. Pratcher'a başımı sallayıp odadan çıkıyorum. Koridorun sonunda şu boktan, küçük kahve otomatlarından var. Ama

İçimden bir ses, boğazına ne kadar para tıkarsam tıkayayım viski pompalamayacağını söylüyor.

Ve şu anda ihtiyacım olan şey bu. Ateşe ve kezzaba ihtiyacım var. Kafamın içindeki uğultuyu dindirecek bir şeye ihtiyacım var.

Bunun yerine derin bir nefes çekiyorum ve Ella'nın hastane odasının kapısının karşısındaki duvara yaslanıyorum. Hemen yandaki odanın kapısı açılıyor.

Oliver Prince dışarı çıkarken gözlerim tehlikeli yarıklara dönüşüyor.

Ben onu gördüğümde o da beni görüyor ve çenesinin sertleşmesini izliyorum. Kapıyı arkasından kapatırken eli tokmağın üzerinde sıkılaşıyor.

"Sürekli saçmalıklarımızı bir kenara bırakıp sana onun nasıl olduğunu soracağım," diye sessizce homurdanıyor.

Dudaklarım alaycı bir

şekilde kıvrılıyor. "O

iyi."

İkimiz savaşılan devler gibi karşı karşıya gelirken hava etrafımızda dalgalanıyor, koridor titreşiyor.

"Jacob da iyi olacak," diye mırıldandı. "Sorduğun için teşekkürler."

Çenem sertleşiyor, yüzümdeki öfke aramızdaki uçurumu kavuruyor. Oliver gözlerini devirerek iç çekiyor.

"Tanrı aşkına, Noel. İş iştir. Bugün kaybedilebilecek *hayatlar* var."

"Polis az önce buradaydı."

Gözleri kısıldı.

"Evet, onlarla da konuştum."

"Tel makarasının patlattığı cihazla ilgili oldukça ilginç bir bilgi."

Prens'in dudakları karanlık bir şekilde kıvrılır.

"Biliyor musun Noel," diye hırlıyor. "Bazen kendini geçmişten ve gerçeklikten tamamen soyutlama konusundaki sosyopatik yeteneğinden etkilendiğimi mi yoksa dehşete mi kapıldığımı bilemiyorum."

"Şimdi, sence CleanWipe'ın-" "Sen söyle!" Bana doğru bir adım atarken kükrüyor. "Önce Matilde! Sonra Cassandra!

Ve şimdi-"

Onunla buluşmak için hışımla koşarken hırlıyorum, o ceketimi kaptığı gibi ben de yakasını avucumun içine alıyorum.

"Bence Matilde ile Thomas'ın karısı arasındaki bir diğer ortak paydayı kabul etmenin zamanı geldi *de* geçiyor bile," diye yüzüne tıslıyorum. "*Sen.*"

Oliver başını iki yana sallayarak bana bakıyor. "Sen lanet olası bir dengesizsin-"

"Söyle bana Prens," diye hırladım. "Jacob bombadan haberdar mıydı? Yoksa hazır mıydınız-"

"*O benim oğlum, Noel!*"

Kükremesi kulakları sağır ediyor; hemşireler, doktorlar ve yardımcılar köşeden koşup savaşa kilitlenmiş iki yarı-tanrıya bakıyor.

Oliver'ın yüzü mosmor ve kıpkırmızı, gözleri benimkilerle kilitlenirken alev alev yanıyor. "Ve o benim *karım*, Oliver," diye törpüledim.

Homurdanıyor.

"İğrençsin, Ransom. Kesinlikle utanmaz-"

"Karım beni tercih ettiği için onu gizlice becermek zorunda kalan adam söylüyor bunu. En iyi arkadaşımızın karısına acınası bir şekilde *özlem duyan*, ancak dağıldıklarında parçaları toplamamı izleyen adam."

Gözleri ölümcül bir şekilde parlarken burun delikleri alevleniyor.

"Söyle bana Oliver," diye hırlıyorum. Pislik gibi davranıyorum. Oğlunun o hastane odasında yanmış ve yaralı bir şekilde yattığını *biliyorum*.

Ama dediğim gibi, "ihtimaller nedir" diye merak etmekten *bıktım*.

Burada ihtimal yok. Sadece Matilde ve Cassandra'ya olanları yapmaya hem motive hem de muktedir olduğunu bildiğim tek bir adam var. Ve onu zorluyorum çünkü çıldırmasını istiyorum.

"Nasıl hissediyorsun Oliver?" İnce ince gülümsüyorum. "*Hep* benim arkamdan ikinci olmak?"

Yavaşça başını sallar.

"Matilde?" Homurdanıyorum. "Benimle evlenmesine dayanamadın, değil mi? Ya Cassandra? Küçük bir köpek yavrusu gibi kenarda durup Thomas'ın ölmesini bekliyordun, böylece üzerine çullanabilecektin."

Çenesi tehlikeli bir şekilde geriliyor.

Dudaklarım kıvrılıyor.

"*Oops*."

"Seni adi herif-"

"Ve şimdi..." kaşlarım çatıldı. "Tanrım, Oliver, bu mudur yani?" Alay ediyorum. "Kabul etmek istediğinden biraz daha uzun bir süredir gözlerin Ella'nın üzerindeydi-"

"Öyle mi?!"

Kaskatı

kesildim.

"Azıcık bile değil."

Oliver dişlerini gıcırdatarak beni itiyor ve bir adım geri atıyor.

"Matilde'yle evlendin, Ransom." İnce ince gülümsüyor. "Ve yine de, hatırlat bana..." "*Dikkatli* ol, Prens."

"Kimi becermeyi tercih ediyor gibiydi? Ve *sen* içeri daldıktan sonra Cassandra'ya ne oldu?"

Yüzünü duvara çarpmak niyetiyle üzerine atıldım. Tam da bu sırada hastane güvenliği ortaya çıkmayı tercih etti.

Onlarla savaşıyorum. Onlar aramıza girip beni geri iterken Oliver'a ters ters bakıyorum.

"Ben *iyiyim*," diye çıkışıyorum, ellerini üzerimden itip ceketimi düzeltiyorum.

Aptallar Oliver'a bakma cüretini gösteriyorlar, sanki bu onun onayına bağlıymış gibi. O başını sallıyor ve güvenlik görevlilerinden biri bana "kendi işime bakmamı" söylerken gözlerimi deviriyorum. Onlar uzaklaştığında, o ve ben olduğumuz yerde kalıyoruz, koridorda birbirimizin karşısında, birbirimize bakıyoruz.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum," diye homurdandı Oliver sonunda. "Ve benim hakkımdaki şüphelerini de biliyorum. Çünkü ben de senin hakkında aynı şüpheleri besledim."

Çenem gıcırıyor.

"Ama *oğlum* oradaydı Noel," diye mırıldanıyor. "Ella da öyle. Sanırım bunun ikimizi de saf dışı bıraktığını söyleyebiliriz."

İç çekiyor, elini sarı saçlarının arasından geçiriyor.

"Benden hoşlanmayabilirsin, Ransom-"

"Size bu izlenimi veren neydi?" İnce ince gülümsüyor.

"İyi," diye homurdanıyor. "İyi."

Ellerini kaldırıp başını sallayarak oğlunun hastane odasına geri döner.

"Umarım Ella yakında iyileşir, Noel." "Ve

umarım sen de bir uçurumdan düşersin

Oliver." Gözleri benimkilere dikildi.

"Bu hep böyle olacak, değil mi?" Dişlerim

birbirine çarpıyor.

"Çocuğuna en iyi dileklerimle, Oliver. Ama seninle benim aramda? Evet," diye hırlıyorum. "Bu hep böyle olacak."

Başını sallayıp dönmeden ve Jacob'ın odasına geri adım atmadan önce bakışlarımı bir saniye daha tutuyor.

Kendi doktorum Dr. Harmon'ın Dr. Pratcher ile ortak tanıdıkları olduğu ortaya çıktı ve bu da Ella'nın eve gelmesine izin verme konusundaki çekingenliğini hafifletmiş görünüyor.

Bu güzel bir şey ama kararımda hiçbir etkisi yok.

Test sonuçları iyi çıkınca Ella'yı eve götürdüm. Dr. Harmon bizi orada karşıladı, Ella'yı bir kez daha muayene etti ve gerçekten beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olduktan sonra onay verdi. Sonra onu odama taşıyorum, bana zayıfça gülümserken onu yatağa yatırıyorum.

"Noel, ben gerçekten

iyiyim." Alaycı bir

şekilde gülümsedim.

"Biliyorum."

"Bana göz kulak olmana falan gerek yok."

Evet, biliyorum.

"Sadece gözlerini kapatmaya çalış. Dr. Harmon beyin sarsıntısı geçirdiğini söyledi, bu yüzden uyumanı istiyorum."

Gözlerini deviriyor, biraz sırtıyor.

"Elbette efendim."

Son kelimeyi kullandığında ikimiz de kaskatı kesiliyoruz. Gözleri benimkilere kayarken yanakları kızarıyor. Gözlerindeki sıcaklık karşısında dudaklarım kıvrılıyor.

Sonra görüşürüz.

Şimdilik dinlenmeye ihtiyacı var. Yorganı üzerine çekip elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Dinlen, Ella."

Suratını asıyor. "Ben-"

Esniyor ve hemen ardından kıkırdıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Tamam, tamam, peki," diye itiraz ediyor. Yatağa s o k u l u y o r ve sonra kaşlarını çatarak yatağın kenarına tünediğim yere bakıyor.

"Bana göz kulak falan mı olacaksın?" "Evet."

Kızardı.

"Tamam."

Elimi tutuyor, parmakları birbirine dolanıyor ve yuvarlanıp yorganın altında daha derine sokuluyor. Sağ kolu sol omzuna doğru uzanıyor ve uykuya dalmaya başlarken elimi orada tutuyor.

Ve yapıyorum. Nefes alış verişi düzleşene ve sırtı hafifçe inip kalkana kadar onu izliyorum.

Gözlerim kısıldı. Onu kaybedebilirdim.

Bunu düşünmek içimde bir şeyleri sertleştiriyor. Yine de aynı zamanda beni zayıflatıyor. Aynı anda hem koruyucu hem de nazik.

O derin bir uykuya dalana kadar bir süre orada oturuyorum. Sessizce ayağa kalkıyorum, koridora adım atıyorum ve hemen evin uzak tarafındaki spor salonuna doğru ilerliyorum.

Yumruklarımla stres atmayaalı uzun zaman olmuştu. Gençken Thomas'la ya da babamla yumruklaşmadığım bir gün bile geçmezdi. Ya da en azından bir antrenman çantasıyla kapışmadığım.

Doğuştan şiddet yanlısı olduğum için değil. Bazen öfkemi bu şekilde yönlendirdiğim için, babamın bana öğrettiği bir hayat dersi. Ve şu anda, bugünden sonra?

Tek sahip olduğum şey öfke.

Spor salonuna giden koridorun yarısındaydım, kravatımı gevşetiyordum ki telefonum çaldı. Arayan Liam'dı.

"Bana o orospu çocuğunun sende olduğunu

söyle-" "Bomba değil."

Kaşlarımı çattım.

"Ama Ella'ya kimin bir milyon sterlin verdiğini buldum."

Doğu Londra'daki deponun gölgesinde Range Rover'ımın motorunu kapatıp karanlığın üzerime çökmesine izin veriyorum. Öfkeliyim. Ben savaş, kıtlık, salgın hastalık ve ölümüm. Ama nefes alıyorum, kendimi merkeze alıyorum.

Yavaşça dönüp sokağın karşısındaki tamirhaneye bakıyorum. İki açık bölme kapısının içinde, bir poker masasının etrafında oturmuş sigara içen altı adam görüyorum. Beş serseri ve görmeye geldiğim adam.

Leo Argyros küçük bir adam değil. Ve hafife alınacak bir adam da değil. Onu tanımıyorum ama Londra'daki en adi, en gaddar, en vahşi küçük çaplı haydutlardan biri olduğunu *biliyorum*.

Ama ben onun yaptığı yeraltı köpek dövüşleri için burada değilim. Ya da küçük hırsızlıklar için. Ya da koruma parası için yaşlı kadın esnafı haraca bağladığı için.

Hayır. Bu gece, Leo ve ben onun kredi işi hakkında çok samimi bir tartışma yapacağız.

Arabanın kapısını açıyordum ki farlar üzerime düştü. Tanıdık ama davetsiz bir başka Range Rover arkamda duruyor, Liam inerken motor çalışıyor.

"Cidden oraya onsuz girecek değildin-" "Bunun için sana ihtiyacım yok."

Kaşları çatılır. "Şaka yapıyorsun."

"Arabada kalmanı istiyorum Liam."

"Olmaz, patron."

"Bu bir rica değildi," diyorum ince bir sesle.

Kaşlarını çatı. "Bak Noel, kızgın olduğunu anlıyorum. Ama bu moruk sert bir piç-"

"Öyle umsa iyi olur."

Dönüyorum, caddeyi geçmeye başlarken yavaşça nefes alıyorum.

"Lanet arabada kal Liam," diye omzumun üzerinden homurdandım. "Bu kesin bir emirdir."

Ne kadar sadık ve koruyucu olsa da, peşimden gelen ayak seslerinin olmaması bana istediğimi yaptığını söylüyor.

Karşıya geçip parlak, floresan ışıklı garaja adım attığımda, titreyen neon lastik reklam tabelasının ışığı sertleşmiş yüzümde parıldıyor. Bir saniye sürüyor ama aniden masadaki heriflerden biri başını kaldırıp bakıyor ve sonunda orada durduğumu görüyor.

"Hey! Kayıp mı oldun, dostum?"

Leo da dahil olmak üzere diğerleri kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Hayır, tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Leo - aşırı kayganlaştırılmış saçları ve dudağının altında boktan küçük bir ruh yaması olan tombul, yağlı bir pislik - yanımdan geçip caddenin karşısındaki Range Rover'a bakıyor.

"Bu yolculukta yardıma ihtiyacın var mı dostum?"

Birbirlerine sırtımlarına bakılırsa "yardım", "yağ değiştirmek "ten ziyade "lüks SUV'unuzu parçalara ayırmak" anlamına geliyor.

Başımı sallarken ince ince gülümsüyorum. "Hayır. Ve biz arkadaş değiliz, *dostum*."

Masalar sessizleşir. Leo meraklı bir şekilde gülümsüyor, vıcık vıcık görünen purosunu üflüyor.

"Bu ses tonunu sevdiğimden emin değilim," diye homurdanıyor. "Senin gibi havalı bir adam, evime girdiğinde lanet olası tavırlarını yeniden gözden geçirmek isteyebilir."

"Ben de müşterinin her zaman kral olduğunu sanırdım."

Masa kıkırdar.

"Hayır, dostum," diye homurdanıyor Leo. "Burada değil, en azından. Şimdi, bu oyunda yukarıdayım, bu yüzden sana bir ders verecek zamanım yok. Bu da demek oluyor ki şanslı günündesin. O süslü takım elbiseyi o süslü arabaya geri götürmeni ve cömertliğimden önce buradan defolup gitmeni öneririm-"

"Kapa çeneni."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, masadaki bütün adamları dönüp bana deliymişim gibi bakıyor.

"Bu gece içki mi i ç t i n , seni aptal herif?" Adamlarından biri kıkırdar.

Diğerlerini görmezden gelerek Leo'ya ince bir gülümsemeye bakıyorum.

"Ella'nın sana olan borcu hakkında konuşacağız."

Leo'nun kaşları çatılır. Ama sonra birden yüzü tanıma duygusuyla aydınlanır.

"*Siktir* git," diye homurdanıyor ve elindeki kartları masaya bırakırken karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Ayağa kalkıyor, sandalyesini gıcırdayarak beton zemine itiyor ve parmağını bana doğru sallıyor.

"*İşte* seni böyle tanıyorum," diye kıs kıs gülüyor. "Sen onun gidip evlendiği o havalı otuzbircisin."

Kocaman sırtıyor.

"Buraya girerek sıçtın dostum."

"Bunu konuşalım, iş adamından iş adamına."

Hırıltılı bir kahkaha attı.

"*Hayır*, dostum. Zengin bir ahmak olmanın beni korkutacağını düşünüyorsan, buradan çıkıp gidebilirsin. O ve ben, bir anlaşmamız var-"

"Ödenmemiş bakiyesini kapatmak istiyorum," diyorum açıkça. "Hepsini. Anapara ve faiziyle. Ve bunu yaptıktan sonra, onun hayatından defolup gitmeni istiyorum. Kulağa nasıl geliyor?"

Leo'nun ağzı açık kalır. Adamlarının geri kalanı yüksek sesle sandalyelerinden kalkarak Leo'nun yanına dağılıyor.

Leo

sırıttıyor.

"Anlaşma

yok."

"Ne dediğimi anladığınızdan emin değilim. Bu gece onun sana olan *tüm* borcunu ödeyeceğim. Hemen şimdi. Nakit olarak."

Kabul etmezse aptallık etmiş olur. Ama doğruyu söylemek gerekirse, almamasını umuyorum. Umarım bunu zorlaştırır.

Aslında, dört gözle bekliyorum.

"Vay be, kulağa hoş geliyor," diye iç geçirdi. "Yalnız şöyle bir şey var, Bay Noel Ransom, zengin, gösterişli, kendini beğenmiş herif: fiyat arttı."

"Bir borcu ödemekle ilgileniyorum Bay Argyros," diye mırıldandım. "Gasp edilmek değil."

"Şey..." Leo purosunun etrafında sırtıttıyor, kollarını iki yana açıyor. "İşte bu kadar. Çünkü fiyat yükseldi."

Sırtışı genişliyor.

"Yoksa yeni babasına ağlayarak geldiğinde bu kısımdan bahsetmedi mi - nakit para için para çantaları?"

Sırıttıyor.

"Eminim sana o resimlerden de bahsetmemiştir, değil mi?"

Gözlerim titriyor. Ellerim yumruk olurken çenem sıkıca kavruluyor.

Arkadaşlarına bakarak genişçe sırtıtıyor.

"Uh oh, beyler. Sanırım küçük karısının ne kadar şımarık olduğunu bilmiyor." Hepsi gülmeye başladı. Dudaklarım inceldi.

"Bunlardan bahsediyorum, dostum."

Leo telefonunu çıkarıyor, bana çevirmeden önce ekranda bir şeye vuruyor. Gözlerim Ella'nın bir fotoğrafına kilitlenirken nabzım hızla atıyor.

Çıplak.

Kırmızı sis gözlerimi bulandırıyor. Saf napalm damarlarımda gürlüyor.

Boktan, bulanık, pikseli olsalar bile, karıştırdığı fotoğraflar dehşet verici. Yatak odasının penceresinden çekilmiş bir dizi samimi fotoğraf. Hepsi Ella'ya ait, soyunurken ya da duştan sonra havlulanırken çekilmiş.

"Dediğim gibi Bay Ransom, fiyat yükseldi. Bana yaklaşık bir milyon sterlin borcu *vardı*, iki yüz bin de faiz. Ama bu telefonda ne olduğunu bir düşünün. Bir de öğrenirlerse ne kadar kötü olacağını düşünün."

Bana sırtıtıyor.

"Fiyat şu anda üç milyon."

Nefes veriyorum. Ama bu sefer beni sakinleştirmek için değil. Bu sefer sakinliği dışarı veriyorum ve *şiddeti* içime çekiyorum.

Leo tekrar kıkırdamaya başladığında ceketimi çıkararak onlardan uzaklaşıyorum. "Küçük güzel karının gerçekten güzel bir kıcı var, değil mi?" diye hırıldıyor.

Adamlarının şaşkın ve belki biraz da eğlenen bakışlarını görmezden gelerek ceketimi sakince katlayıp çalışma masasının yanındaki tekerlekli sandalyenin arkasına asıyorum. Kravatım ve kol saatim de onu takip ediyor.

"Şimdi söyle bana," diye sırtıyor Leo ben ona dönerken. "Bu resimlere bakıp otuz bir çektiğimde hayal ettiğim kadar iyi bir sikiş mi?"

Bana bakıyor.

Sağ kolumu sarmaya başladım.

"Dostum," diye iç geçirir. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Babam bana bu dünyada iki tür pislik olduğunu öğretti," diye sessizce homurdanarak sol koluma doğru ilerliyorum.

"Kendilerine engel olamayan aptal pislikler var." Odanın etrafındaki birkaç adama başımla selam veriyorum.

"Sizin gibi."

Sırtışları öfkeye dönüşüyor.

"Şimdi, aptal pislikler, sadece kendi hallerine bırakmalısınız. Onlar dünyayı dolaşan pek de zeki olmayan köpekler gibidir. Sadece kendi bacaklarına işedikleri sürece sorun yok. Ama mesela sizi ısırırlarsa ya da bir çocuğun peşinden giderlerse? O zaman onlarla ilgilenilmesi gerekir."

Tekrar nefes veriyorum, vahşice nefes alıyorum.

"Ama bir de *kötü huylu* pislikler var. Zorbalar. Tehdit olmaktan aktif olarak zevk alan tipler. Ve *kötü huylu* pislikler kendi hallerine bırakılamazlar."

Gözlerim şaşkın bakışlı Leo'ya takılıyor ve kısılıyor.

"Onları *yere* yatırmak lazım."

Leo bana hırlıyor.

"Gördün mü, kafana birkaç yumruk yiyerek ve o araba olmadan buradan çıkmaya izin verecektim. Şimdi, hiç yürüyemeyeceksin."

Sırıttıyor.

"Ve babanın kim olduğunu bilmiyorum ama kulağa tam bir amcık gibi geliyor."

Adamlarının geri kalanı karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Oh, sanırım babamı tanıyorsunuz, aslında."

Duvarda asılı duran boks temalı takvimi göstererek gülümsüyorum. "Ne de olsa lanet olası duvarında onun resmi var."

Leo kaşlarını çatıyor ve takvime bakmak için başını çeviriyor.

Üzerinde babam Colin Ransom'ın George "Çelik Eldiven" Stealing'i unvan maçı için nakavt ettiği ünlü fotoğrafı olan.

Geri döndüğünde, noktalar birleşirken gözlerinde bir şeyler değişir.

Yutkunuyor.

"*Hayır*," diye mırıldanıyor, sesinde belirsizlik var. "Sadece soyadımız aynı. O senin baban değil."

Gülümsüyorum.

"Neden öğrenmiyoruz?"

Leo yine gergin bir şekilde yutkunur. Ama sonra adamlarına bakmak için döner.

"Hâlâ altıya bir, dostum."

"O zaman belki bir ya da iki arkadaşını aramak istersin." Sırıttıyor, ellerini yumruk yapıyor.

"Ağzın iyi laf yapıyor, para torbası. Bundan zevk alacağım."

Dudaklarım kıvrıldı.

"İnanın bana, ben de öyleyim."

İşte o zaman bana saldırıyorlar, tam da içime çektiğim şiddet, öfke ve vahşet içimde bir bomba gibi patlarken.

Topuğumla bileğini paramparça ederken birincisinin kolu arkasından kırılıyor. İkincisi, yumruğum boğazını ezerken boğazını tutarak hışımla yere düşüyor.

Üçüncüsünde sırt üstü dönüyorum, dördüncüsünde ise tek yumrukla nakavt oluyorum.

Beş numara karın kaslarıma bir darbe indiriyor ve ardından üç numara bir korkak gibi arkamdan vuruyor. Homurdanarak yere düşüyorum ama sonra ileri atılıyorum, önümdeki adamı yakalıyorum ve poker masasına çarpana kadar yerde tökezliyorum. Adamı kamçılıyıp yüzünü masanın kenarına çarptığımda kartlar ve para etrafa saçılıyor, dişlerini kırıyor ve ikinci seferde bayıltıyorum.

Son adam -üç numara, korkak- döner ve garajdan dışarı fırlar.

Omuzlarım çökmüş bir halde döndüğümde Leo bembeyaz bir suratla köşede hırıltılar çıkarıyordu.

"Bak dostum, konuşabiliriz," diye zırlıyor. "Dediğin gibi, iş adamı işine-"

Telefonunu elime aldığımda irkildi. "Bu resimler başka nerede?"

Titriyor.

"*Başka nerede olabilir ki?!"*

Leo yutkunur, yüzü kül rengi olur.

"Hiçbir yerde!" Hırıldıyor. "Başka hiçbir yerde, yemin ederim!" "Bulut sürücüler? Diğer bilgisayarlar?"

Yakasından tutup yüzüne doğru hırlarken onu kendime doğru çektiğimde boğuluyor.

"Eğer bana yalan *söylersen*, öğrenirim. Ve bulduğumda, yemin ederim, seni ikiye bölerim."

Homurdanıyor. Aşağı bakıyorum, pantolonunun paçasından ayakkabılarının üzerine taşan idrarı izliyorum.

"*Başka hiçbir yerde!"* diye mırıldanıyor. "Yemin ederim. Sadece telefon!"

Telefonu cebime koyarken onu çişinin birikintisine bırakıyorum. Lewis'in kartvizitlerinden birini çıkarıp üzerine bırakıyorum.

"Senin gibi bok çuvallarıyla bile işleri yoluna koymaya inanırım," diye tıslıyorum. "Ve yarım kalmış işlerden nefret ederim. Bu yüzden, bu adama e-posta gönderecek ve banka bilgilerinizi vereceksiniz. O da faizsiz orijinal krediyi senin hesabına havale edecek. Ondan sonra kredi işiniz *bitecek*. Ve Ella'nın borcu ödenmiş olacak. Anlaşıldı mı?"

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak başını salladı.

"Tabii ki! Tabii ki! Hepimiz yerleştik, dostum!"

Orada durup ona bakarken ince ince gülümsüyorum.

"Onunla olan işinizin sona erdiği söylenecek. Eğer ona yaklaşırsan. Eğer onu düşünürsen-"

"Söz veriyorum!" diye hüngür hüngür ağlıyor. "İsa'ya yemin et!"

Çenem sertleşiyor. Şiddet ve vahşeti bir kez daha içime çekerken ellerim yumruk oluyor.

Leo'nun gözleri gergin bir şekilde yüzümde geziniyor.

"İşimiz bitti mi? Ne..." diye yutkunuyor. "Şimdi ne olacak?"

Dudaklarım kıvrılıyor.

"Şimdi Leo," diye homurdandım. "Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim. Ve
o zaman işimiz

bitecek." Haklıydım.

Hoşuma gidiyor.

HEPSİ YAŞIYOR. Kontrol ediyorum. Dışarıda Liam arabasına yaslanmış,
bana bakarken sessizce sigara içiyor.

"Her şey

yolunda

mı?"

Başımı

salladım.

"Kalk Liam. Hemen arkandayım, sadece bir arama yapmam

gerekiyor." Başını salladı. Kimi aradığını biliyor.

"Evde görüşürüz patron."

Adrian'ın numarasına basmadan önce onun arka lambalarının sisli gecede kayboluşunu izliyorum. "Peki bu nadir zevki neye borçluyum?"

Eski dostumun sesindeki gürleyen viski tonuna gülümsüyorum. Thomas'ın söylemeyi sevdiği gibi, her birimizin içinde hem kral hem de kötü adam vardır.

Adrian Cross gerçekten "kötü adam" kısmına eğildi.

Ama sonra, kaderinde Cross suç ailesini amcasından devralmak vardı. Hepimiz gibi Lords College'da MBA yapmış olmak iş dünyasına pek zarar vermiyor.

"Uzun zaman oldu, Adrian."

"Öyle oldu."

İkimiz de birkaç saniye sessiz

kaldık. "Haberleri izliyordum..."

"Bu yüzden aramıyorum," diye

homurdandım.

"Bu güzel akşamda senin için ne yapabilirim eski dostum?"

Karanlık, kasvetli sokağın karşısında, yerde çeşitli bilinç tonlarında yatan beş adama bakıyorum.

"Leo Argyros ile iş yapıyor musunuz? O küçük çaplı bir Doğu Londra-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye homurdanıyor Adrian

küçümseyerek. "Ve lanet olsun ki hayır." "Güzel."

Kıkırdıyor.

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü onu tekerlekli sandalyeye oturttum."

"İyi," diye mırıldandı Adrian ince bir sesle. "Adam tam bir leke." "Ben de bir iyilik istemeyi umuyordum."

"Leo'nun misillemenin sonuçlarını anladığından emin olmayı gerektiriyorsa, bunu yapılmış sayın. İyiliğe gerek yok."

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim."

"Ne zaman isterseniz."

İç çekiyor.

"Konuşmalıyız, biliyorsun."

"Anlaşmamla ilgili ders almakla ilgilenmiyorum-" "Ella'yı kastetmedim, Noel. Sadece genel olarak demek istedim."

Range Rover'a yaslanırken kaşlarım çatılıyor, çenem kuruluyor.

"Meşgulüm."

"Kendi kendini sürgüne gönderiyorsun," diye homurdanıyor. "Son yedi lanet yıldır yaptığın gibi."

Hiçbir şey söylemiyorum. Sessizlik uzuyor.

"Leo olayını hallettiğin için teşekkürler." İç çekiyor. "Dediğim gibi, ne zaman istersen."

Kaşlarımı çattım. "Pardon, Celeste nasıl?"

"O iyi, Noel. Bir ara seni görmeyi ve hasret gidermeyi çok ister."

Başımı salladım.

"Peki ya ikizler?"

Denemek birkaç yıl sürdü. Ama Adrian ve Celeste sonunda hamile kaldıklarında, harcadıkları zaman ve çabayı ikiye bir sürprizle telafi ettiler: Simone ve Ronan, ikizleri.

"Büyüyor," diye homurdanıyor. "Hem de çok hızlı. Sonbaharda Oxford Hills Akademisi'ne başlayacaklarını biliyorsun."

"Tanrım," diye irkildim. "Biz ne zaman yaşlandık?" Kıkırdıyor ve ikimiz de sessizleşiyoruz.

"Böyle konuşmak güzel, biliyorsun. Bunu daha sık yapmalıyız."

Başımı salladım.

"Yakında konuşuruz, Adrian."

"Seni bu konuda tutacağım."

Telefonu kapattım. Sonra arabaya bindim ve eve gittim. Duş alıp eşofman ve tişört giydim.

Ella'nın arkasında yatağa giriyorum ve kollarımı ona doluyorum. Ve sonra uyuyorum.

Sağlam.

YANIKLAR İYİLEŞİR. Çürükler solar.

Ama travma sizi mahveder. Ne kadar sert ya da dayanıklı olduğunuzu düşündüğünüz umurumda değil. Travma daha zordur. Ve yüzeyin altında bıraktığı yaralar uzun, çok uzun bir süre orada kalacaktır. En iyi arkadaşım dokuz yıl önce öldü ve ben hala bunu "atlatabilmiş" değilim.

Muhtemelen hiç olamayacağım.

Birkaç gün sonra, evet, Ella "daha iyi" oldu. Ama değil. Bunu bir kapı çok yüksek sesle kapandığında irkilmesinden anlayabilirsiniz. İştahsızlığından. Gece boyunca titreyerek uyanmasından.

Tabii ki bana iyi olduğunu söyledi. Gülümsüyor. Bana sataşüyor. Yeni bir kodlama ve tasarım projesi üzerinde çalışmak için dizüstü bilgisayarıyla kütüphaneme giriyor. Ama ben onun içini görebiliyorum.

Her zaman öyleydim.

Charm, Inc'in çatı katındaki patlamadan bir hafta sonra, bir tür evden çalışma programına girdik. Birincisi, şu anda çalışmak için The Slipper'a gitmesinin imkanı yok. Ve ilk defa bu konuda benimle tartışmıyor.

Ama aynı zamanda ikimiz de evden çalışıyoruz çünkü personelim ve güvenliğim ne kadar yetenekli ve güvenilir olursa olsun, ofise gidip Ella'yı bırakmayacağım. Olanlardan sonra olmaz.

İş günü başladığında o kütüphaneye gider, ben de evdeki ofisime giderim. O çalışması gereken şey üzerinde çalışır, ben de...

Kuluç
ka.

Kaz.

Taşları ters çevirip cevapları arıyorum. Ama bir hafta sonra, hiçbir şey bulamıyorum.

Göz kamaştırıcı tek olay, ona iyi haberi vermeyi seçtiğim gün. Daha doğrusu, "Leo "nun ona iyi haberi vermesini seçtiğim gün.

Kanepede kıvrıldığı yerin karşısındaki sandalyede oturuyorum. Telefonu bir mesaj uyarısıyla çaldı.

Elimdeki telefondan -Leo'nun telefonundan- gönderildi, ki onu son kullanım amacına uygun olarak kullandığım için bugün ilerleyen saatlerde parçalayacağım.

Tesadüfen ona bakıyorum, gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve çenesinin nasıl düştüğünü gördüğümde bir sırtıtışı ısırıyorum. Yüzündeki şoku, saf *neşeyi* ve rahatlamayı gördüğümde.

Yüzü kızarmış ve gözleri şaşkına dönmüş bir halde hızla bana baktığında meraklanmış görünüyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Kuvvetle başını sallıyor ve yutkunuyor.

"Evet... bu..." yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Her şey harika," diye fısıldıyor sessizce,
gülümseyerek. "Bunu duyduğuma sevindim."

LIAM kapıyı çaldıktan sonra ofise girdi. Masanın karşısındaki sandalyelerden birine çöküyor, kaşları her zamanki gibi çatık. Ama normalden biraz daha derin.

Son zamanlarda güvenlik şefime çok şey soruyorum. Adrian'ın adamlarının Leo'yu ve adamlarını hastanede ziyaret ettiklerini ve kaçakçıyı bildiğim halde hala tatmin olmuş değilim. Bu yüzden Liam her ihtimale karşı eski tefeciye takip ediyor.

Ayrıca Prince'i araştırmama ve geçmişle ilgili çekiştirdiğim ipleri takip etmeme yardımcı olmaya çalışıyor.

Yangınla ilgili.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum, Noel. Ve benim hakkımdaki şüphelerini de biliyorum. Çünkü ben de senin hakkında aynı şüpheleri taşıyorum. Ama sanırım bunun ikimizi de dışarıda bıraktığını söyleyebiliriz."

Sanki öyle.

Liam arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirirken dudaklarından hava üflüyor.

"Bu kulağa pek umut verici gelmiyor." Kaşlarını çattı.

"Öyle değil. Bak patron, en iyileri kadar iyi kazabilirim. Aslında daha iyi."

"Bu yüzden seni işe aldım."

"Ben de bunun benim keskin mizahım olduğunu sanıyordum." Sırıtiyorum.

"Prince kırılması zor bir ceviz. Dürüst olmak gerekirse, bunun bir kısmı kaynak yetersizliğinden kaynaklanıyor."

"İhtiyacınız olan her şey elinizin altında."

"Biliyorum. Ama neyi, ne zaman ve kimin üzerinde arıyorsun?" Kaşlarını çattı. "Patron, bunun için ev dışına çıkmanın zamanı gelmiş olabilir."

"Aklında zaten biri olduğunu varsayabilir miyim?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Bundan

hoşlanmayacaksın."

"Beni dene."

Omuz silkiyor. "Kristoff Zima ile en son ne zaman konuştunuz?"

Bakışlarım pencereye kayıyor, dışarıdaki yağmura saplanıyor. Ama bu konuda çok fazla düşünmem gerekmiyor.

"Belki üç yıl."

Belki diye bir şey yok. Eski Rus arkadaşım ile en son konuştuğum gün Braddock'la uzun zamandır konuşmadığımız gündü. Ella'nın on sekiz yaşına girdiği, Hemlock Estates'ten ayrıldığı ve ortadan kaybolduğu gün.

Ve aynı sebeplerden dolayı. Kristoff da "Thomas'a karşı sorumluluklarımdan kaçtığım ve bunları görmezden geldiğim" için bana kızgındı.

Sanki o kadar basitmiş gibi.

"Zima'nın sizin sahip olduğunuz kaynaklara erişimi var..." Liam boğazını temizliyor. "Şöyle diyelim, yasalara uyan bir vatandaş olmak için ondan daha fazla yatırım yaptınız."

Bu da hafif kalıyor.

Benim gibi Kristoff da Lords College'a zengin ve bağlantıları olan bir hayırseverin yardımlarıyla geldi. Benim için bu Thomas'ın babasıydı. Kristoff içinse bu kişi, en iyi kaptanlarından birinin iş hayatında olabildiğince acımasız olmasını isteyen acımasız, zalim, Rus Bratva bağlantılı oligark Boris Tsavakov'du.

O zamandan beri Boris, ki kendisi her haliyle devasa bir pislikti, öldü. Ve aslında üvey kızım Cora ile Oxford Hills Akademisi'ne giden oğlu Misha şu anda gösteriyi yönetiyor. Kristoff onun iki numarası.

Rus suçlunun kiralık hacker gruplarıyla bağlantısı olduğunu varsaymak klişe gelebilir. Ama neredeyse kesinlikle var.

"Ben ulaşırım."

"Aslında bu hafta Manchester'da."

Kaşlarım çatıldı. "Öyle mi?"

Liam gitmek için ayağa kalkarken

başını sallıyor. "Peki bunu nereden

biliyorsun?" Liam'ın kaşları merakla

çatılır. "Neden bilmeyeyim ki?"

Boğazımı temizlediğimde ofisimin kapısındaaydı.

"Michael jeti hazırlamaya başlasın."

AĞzının kenarından sırtıyor.

"Hallediyorum patron."

BİRKAÇ SAAT ve üç yüz kilometre sonra, belki de dokuz yıldır ilk kez bir başka eski dostla yüz yüze geliyorum.

Büyük ihtimalle Manchester'ın en boktan barında.

Tamamen boş olan Black Duck Pub'ın köşesindeki küçük masamızda Kristoff bana bakıyor, birasını benimkiyle tokuşturmak için kaldırırken dudaklarında küçük bir gülümseme var.

Hepimiz nispeten iyi yaşlandık. Ama içimizde her zaman en genç görünen Kristoff, kırklı yaşlarının başını sanki kendisine biçilmiş kaftan gibi giyiyor. Yüzü onu son gördüğüm zamankinden daha çizgilerle kaplı, elbette - yaş, dünyanın en büyük ve en kârlı suç örgütlerinden birinin tepesinde ikinci sırada olmanın getirdiği baskılar.

Ama hâlâ her zaman sahip olduğu o kendini beğenmiş, hafif ukala, çapkın görünüşe sahip. Buz mavisi gözleri, belirgin elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve dokuz yıl öncesine göre daha da fazla dövmeyle kaplı.

Birkaç bin kiloluk takım elbisesi ve zırhlı Rolls Royce'u olmasaydı, başarılı bir rock grubunun iyi yaşlanmış solisti gibi görünebilirdi.

"Suç sana yakışıyor,

biliyorsun." Sırıttıyor.

"Zenginlik ve güç sana yakışıyor."

"Bana gerçekten yoksulluktan ağlamaya çalışmayacaksın, değil mi?"

Birasından bir yudum alarak karanlık bir
şekilde kıkırdıyor. "Eski bir dosta yalan
söylemekten nefret ederim."

Kaşlarını çatıyor, gözlerini bana
kaldırıyor. "Ve biz hâlâ
arkadaşız, değil mi?" "Umarım
öyledir."

"Arkadaşların birbirlerini her yarım on yılda bir defadan fazla aramak gibi
bir huyu vardır."

"Bu tür arkadaşlar kulağa korkunç derecede sıkılmış ve azimli
gelmiyor." İç çekiyor, başını sallıyor.

"Hangi noktada, Noel, daha fazla altın dağları için öğütmeyi bırakacaksın?
Yeterince zengin olduğun kesin."

"İşletme fakültesinde tanıdığım Kafka'dan alıntı yapan, Komünist Manifesto
okuyan Rus var."

Gözlerini deviriyor.

"Ve Tsavakov imparatorluğunun bazı şirketlerinin üç aylık kazançlarını
gördüm. Tekrar söylüyorum, bana yoksulluk ağlaması yapma."

Kristoff yine sırtıyor.

"İşler... iyi. Misha'nın omuzlarında iyi ve disiplinli bir kafa var. Öfkeli ve..."
yüzü ekşidi. "Babasının *kötülükleri*. Bu ve Ilya Volkov ve Lukas
Komarov'la en iyi arkadaş olması, bu iki Bratva ailesi ve bizimkilerin artık
tek bir güç olduğu anlamına geliyor. Reznikov İmparatorluğu da öyle
aslında.

Kaşlarımı çatma isteğime direniyorum. Birisi Kristoff'un işi hakkında yüzeyde gördüklerinden çok şey çıkarabilir - halka açık şirketlerin çeyrek yıllık raporları, kazanç raporları, hisse senetleri... bu tür şeyler.

Ama burada Bratva'dan bahsediyoruz. Yüzeyin üstünde gördüğünüz şey, aşağıda gizlenen devasa buzdağının en küçük parıltısıdır. Tsavakov imparatorluğu kamuoyu önünde bu kadar iyi iş çıkarıyorsa ve diğer üç devasa Bratva ailesiyle birlikte çalışıyorsa?

Tanrım, bu Silikon Vadisi dotcom'larına, Suudi ailelere ya da hedge fonlarına rakip olabilecek bir iş.

"Manchester'da olduğumu nereden bildiğinizi sorardım ama güvenlik şefinizle tanıştım. O lanet olası bir tazi."

Kristoff kaşlarını kaldırdı.

"Biliyor musun, birkaç yıl önce onu senden kiralamaya çalışmıştım."

"Biliyorum. Bu ona zam getirdi."

Sırıttıyor.

"Seni görmek güzel Noel. Çok uzun zaman oldu."

"Katılıyorum."

"Eee?" Elini tezgâhın üzerine koyuyor. "Sizin için ne yapabilirim?" Boş, pis barın etrafına bakarken kaşlarım çatılıyor.

"Biraz daha özel konuşabileceğimiz başka bir yer var mı?"

"Gizlilik tam da bu yüzden burayı seçtim."

"Burası bir

çöplük."

Homurdanıyor

.

"*Cazibesi* var, Noel."

"Evet, tılsım ayakkabılarımın altına yapışıyor ve muhtemelen beni akciğer kanseri yapıyor."

Kristoff kıkırdar.

"Sahibi organizasyonun bir dostu. Günün bu saatinde hiç meşgul olmaz ama ayarlamalar yapıldı. Rahatsız edilmeyeceğiz ve mekan dinleyen göz ya da kulaklardan arındırılmış durumda. Size bunun sözünü verebilirim. Peki..." diye boğazını temizliyor. "Bu zevki neye borçluyum, Noel?"

Kristoff "rahat" bir adam değil. Ben de değilim, o yüzden yara bandını yırtıp atıyorum.

"Çalıştırdığınız hack kolektiflerini işe almam gerekiyor." "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum. Dudakları kıvrıldı.

"Ancak, bu tiplerden herhangi birini tanıyor *olsaydık...*" "Prince'i araştırmanı istiyorum."

Gülümsemesi anında kaybolur, gözleri kısılır.

Hepimiz gençken, güce aç dünya fatihi adaylarıyken, Krallar ve Kötüler ilk kez bir araya geldiklerinde, bu bir kardeşlik gibiydi. Ancak Kristoff, büyük olasılıkla Bratva dünyasında büyüyen geçmişi nedeniyle, bu kardeşlik yönünü gerçekten benimsedi.

Ondan bizimkilerden birini araştırmasını istediğimde bu tepkiyi bekliyordum. Ve işte burada.

"Siktir git, Noel."

Ayağa kalkmaya başladı.

"Dur, otur," diye homurdandım. "Bu bir iş meselesi değil. Ciddi endişelerim olmasaydı sormazdım."

Otururken kaşlarını çatıyor, bana ters

ters bakıyor. "Ne hakkında?"

"Kendim için değil. Onun için."

Kristoff bir kayanın altında yaşamıyor. Kimden bahsettiğimin ve Ella ile aramızda neler olup bittiğinin tamamen farkında.

"Thomas'ın kızı," diye homurdanıyor, gözleri kısılıyor. "Thomas'ın evlendiğin ve fiziksel bir ilişki yaşadığın kızı. Bahsettiğin 'o' bu mu?"

Çenem

sertleşiyor.

"Ya öyleyse?"

"O zaman aramam gereken bazı kelimeler var-"

"Yapma," diye hırıliyorum. "Bu yakın zamana kadar aklımdan geçen bir şey bile değildi. Ve eğer benim hakkımda başka türlü düşünüyorsanız, beni hiç tanımamışsınız demektir."

Dudakları inceliyor ama başını sallıyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, isteksizce. "Ama lanet olsun, Noel. Buradaki amaç ne?"

Duraksadım.

Bir bakış açısı *vardı*. Bir amaç vardı ve o bu amaca ulaşmak için kullanılacak bir araçtı.

Bu hedefler değişti.

"Ella söz konusu olduğunda şu anda sahip olduğum tek açığı onu güvende tutmak," diyorum sessizce. "Thomas'ın her zaman yapmamı istediği gibi."

"Onun istekleri arasında aynı yatakta uyumanın da olduğundan şüpheliyim," diye homurdandı. "O yetişkin bir kadın, Kristoff. Kendi kararlarını verebilecek kapasitede-"

"Öyle mi? Yani seninle mi?" Gözleri kısıldı. "Güç farkı biraz keskin, Ransom."

Çenem titriyor.

"İnanın bana, aradaki farkın farkındayım. Optiğin farkındayım ve dostumuz Thomas hâlâ hayatta olsaydı boğazımı yumruklayacağını da farkındayım. Ama olan oldu Kristoff," diye tıslıyorum. "Ve bunun için özür dilemeyeceğim."

"Noel Ransom herhangi bir şey için özür dileseydi dünya dönmeyi bırakırdı, yani bu adil."

Derin bir iç çektim. O da bana ters ters

bakıyor. "Prince'in derdi ne lan?"

"Ella'nın güvenliği konusunda onunla ilgili büyük endişelerim var." Kaşları çatıldı.

"Ve I Ayrıca var endişeler hakkında onun katılım içinde Matilde ve Cassandra'nın ölümleri."

İşte yara bandı yırtılıyor.

Kristoff'un yüzü kararıyor, sandalyesinde arkasına yaslanırken mavi gözleri bana saplanıyor.

"Bakın, Oliver'ın muhtemelen geçmişte sizinle benim de dahil olduğumu ima eden konuşmalar yaptığının farkındayım-"

"İçinde bulunduğum dünyada kırklı yaşlarıma nasıl geldiğimi biliyor musun Noel?" "Şans, çalım, para ve daha fazla şans mı?"

Kaşlarını çattı.

"Beni ilgilendirmeyen işlere burnumu sokmayarak."

"Thomas bizim dostumuzdu, Kristoff. Kızının hayatı ve karısının öldürülmesi, isterseniz de istemeseniz de kesinlikle sizi ilgilendiriyor."

"Katılıyorum. Ama Prens'le aranızdaki bu enteral penis ölçme yarışması öyle *değil*," diye homurdanıyor. "Ve aranızdaki parmak işaretlerinden kararlılıkla uzak durdum. Evet, elbette, Oliver yıllar önce bana gelip Cassandra'yı ve Matilde'yi senin öldürdüğüne dair elinde kanıt olduğunu iddia etti."

"Bunun ne kadar saçma olduğunu anlıyorsunuz."

"Oliver'ı da aynı şeyle suçlamak kadar saçma bir şey var mı? Bak, aklımı çelmek için bana gösterdiğin kanıt ne olursa olsun... Oliver da aynısını yaptı. Düzenlenmiş polis raporlarını, teşkilata yapılan bağışları biliyorum - ve *evet*, büyükbaban Noel sayesinde üst düzey bir bağışçı olduğunu anlıyorum. Bunların hepsini biliyorum."

İç çekiyor.

"Ama yine de. Bu durum seni işaret ediyor. Prens'i işaret eden bulduğunuz her şey gibi. Evet, Noel, Matilde seni terk ettikten *sonra*, onunla birlikteyken öldü."

"Cassandra'ya her zaman nasıl baktığını biliyorsun Kristoff. Bunu biliyorsun ve ben oraya taşındığımda nasıl hissettiğini de biliyorsun."

"Ve şimdi bana hızlandırıcılardan bahsedeceksin. Evet, Noel, *biliyorum*. Tıpkı geçen gün Charm Inc'deki patlamada aynı kimyasalların kullanıldığını bildiğim gibi. Hâlâ Oliver Prince'in bu işin sorumlusu olduğunu düşünmek için bir neden göremiyorum.

Cinayetten sorumlu ya da cinayete meyilli. Hem de iki kez. Ve inanın bana, her gün katillerle yan yana çalışıyorum."

İç çekiyor.

"Üzgünüm, Noel. Bu parmakla gösterme saçmalığına karışmayacağım."

"Cassandra'nın öldüğü gece, Oliver-"

"*Milano'daydı-*"

"Evet, o gece dokuzda Londra'ya geri dönene ve sabah üçte tekrar İtalya'ya gidene kadar."

Kristoff hareketsiz kalır. Gözleri kısılır.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Milano'ya uçtu, geri döndü ve Londra'ya geri geldi. Yaklaşık altı saat sonra, yangın başladıktan üç saat sonra tekrar uçağa binmiş ve Milano'ya geri dönmüş."

Rus arkadaşımın yüzü kararıyor.

"Bunun kanıtı var mı?"

"İstiyorum."

Tırnaklarını çenesinde gezdirerek başka tarafa bakıyor, gözleri barın kirli penceresinde yarıklara dönüşüyor.

"Birkaç kişiyle konuşacağım."

"Teşekkür ederim. Her türlü masrafı karşılayacağım-"

"Bana teşekkür etme ve bunun için paranı da istemiyorum." Kaşlarını çatı.

"Bu sana bir iyilik değil Noel. Bu Thomas'a bir iyilik."

Başımı sallayıp kadehimi

kaldırıyorum.

"Thomas'a."

"Thomas'a," diye homurdanıyor. "Ve krallara ve kötü adamlara ve onların yükselttiği ve yerle bir ettiği imparatorluklara."

Dört yıl önce:

SICAKLIK TENİMİ YIKIYOR. Bir kibrit çakımının sülfürik kokusunu alarak irkiliyorum. Sıkıca kapalı gözlerimin arasından titrek bir ışık parlamaya başlıyor ve beni yavaşça uykudan gerçekliğe sürüklüyor.

Korkuyla yatakta doğruldum, kâbus karşısında nefesim kesildi.

Ama bu bir rüya değil. Bu gerçek. Hemlock Estates'teki tüm yurt odam alevlerle kaplı.

Çılgılık atıyorum, battaniyeleri tekmeliyorum ve kendimi yatak başlığımla duvar arasındaki köşeye iterken göğsümü tutuyorum. Gözlerim dehşet içinde açılmış, önümdeki ateş denizinin üzerinde geziniyor.

Ve sonra, kıs kıs gülüşmeleri duyuyorum. Sonra kıkırdamalar. Sonra dolabımın kapısı açıldı ve dört kız gülmekten kırılarık dışarı çıktı.

Sersemlemiş ve kafam karışmış bir halde bakışlarımı yataktan yutan cehenneme geri çekiyorum. Ve sonra, artık uyanık olmanın verdiği berraklıkla, anlıyorum.

Odam yanmıyor. Sadece titreyen çay ışıkları deniziyle örtülü.

"Aman Tanrım!" Koridorun sonundaki Janelle, belli ki elebaşı, bana karşı her zamanki mutlak hoşnutsuzluğuna dayanarak, ağzından kaçırıyor.

Mumların üzerinde neşeyle dans ederek bana doğru geliyor ve elindeki telefonla yüzümü çekmeye çalışıyor.

"O yataktan bir ayak gibi fırladın! Aayy!!"

Havaya zıplayarak arkasındaki üç kızın kıkırdamasına neden olur.

Öfke, acı ve kalbime saplanan bıçak gibi bir his nefesimi kesiyor. Gözlerindeki nefreti ve alaycı zalimliği anlamaya çalışarak onlara bakıyorum ama bunu çok önceden anlamıştım.

Cora ve Naomi benden nefret ediyordu çünkü ben onların hayatlarının ikinci kez sökülüp yeniden dikilmesinin fiziksel bir örneğiydim. Şimdi anlıyorum, o zaman anladığımdan daha fazla. Anneleri öldü, *Noel* ile yaşıyorlardı, Tanrı aşkına. Ve sonra tek istedikleri öfkelenecekleri biriyken ben gelip arkadaş olmaya çalıştım.

Anlıyorum. İnanılmayacak kadar boktan olsa bile.

Hemlock Estates'teki kızlar benden nefret ediyor çünkü çoğu nefret dolu insanlar. "Ben buraya ait değilim" demek klişe geliyor, eminim böyle bir yerdeki hemen herkes bunu söylüyordur.

Ama gerçekten bilmiyorum.

Yaptığım şeyin kötü olduğunu açıkça anlıyorum. Yani Noel'i bıçakladım. Ama buradaki diğer kızlar... farklı. En azından çoğu.

Hepsi paradan geliyor, tıpkı benim gibi. Ama ben burada gerçek, tehlikeli, akli dengesi bozuk insanlarla birlikteyim. Noel'i bıçakladığımda, kör bir öfkeyle ve sırtımın duvara dayalı olduğunu hissettiğim için bıçakladım.

Janelle annesinin köpeğinin boynunu kırarken kendini filme çektiğinde ve ardından bunu beş kez daha arkadaşlarının ve komşularının köpeklerine yaptığında, bu sadece basit bir psikozdur. Benden üç oda aşağıda oturan Aishia, aylarca hem anne babasını hem de büyükannesini yemeklerine katık koyarak yavaş yavaş zehirledikten sonra yakalandığında, bu çok daha büyük bir sorundur.

Gerçi benim dışımda buradaki *herkes* burada olmayı hak etmiyor değil. Düşünmesi bile insanın kalbini kıran başka vakalar da var.

Örneğin Raquel'in sakatlayıcı özgüven sorunları, kendinden çok daha yaşlı erkekleri içeren kompulsif bir cinsel bağımlılık olarak kendini göstermiştir. Victoria, amcasının cinsel istismarıyla ipin ucunu kaçırdı ve onu önce kasıklarından sonra da boynundan vurdu. Ancak amcası tanınmış, sevilen ve bağlantıları olan bir yargıçtı. Tahmin edin nasıl sonuçlandı.

Dünya bazen acımasız, kötü ve korkunç bir yer olabiliyor.

Ama Janelle ve onun küçük kötü kızlar çetesi? Onlar sadece psikopat zorbalar. Burada olmamın gerçek sebebini kimse bilmiyor. Ama benden nefret ediyorlar ve bana eziyet ediyorlar çünkü bundan zevk alıyorlar.

Bir tıslamayla yataktan fırlıyorum ve yatağımın altında sakladığım küçük yangın söndürücüyü kapıyorum. Diğer kızlar ciyak ciyak bağırırken, odayı beyaz köpükle ıslatıyor ve mumları söndürüyorum. Janelle'i köpükle kaplarken öfkeyle dönüyorum, telefonunu mahvediyorum ve öfkeyle çığlık atmasına neden oluyorum. Sırada diğer kızlar var, ta ki işkencecilerimin dördü de odadan kaçana kadar.

"Tanrı aşkına burada neler oluyor?!"

Dört kabadayı odamdan çıktıktan saniyeler sonra, salonumuzun baş refakatçisi Bayan Deermore, gecenin bir yarısı uyandırıldığı için öfkeli görünerek aceleyle içeri girdi. Kapımın önünde durdu, yüzü dehşet içindeydi.

"Ella!" diye haykırıyor şok içinde, etrafındaki yıkıma bakıyor - sönmüş mumlar denizi ve her yerde köpükler.

"Aklından ne geçiyordu!?"

Ona bakıyorum.

"I-"

"Yurtlarda açık ateş yakmanın kesinlikle yasak olduğunu çok iyi biliyorsunuz-"

"Cidden o kadar insan arasında *benim* ışıktandırma yapacağımı mı düşünüyorsun?" "*Dikkat et. Senin. Diline dikkat et, genç bayan!*"

Beni sarsarak bağıyor.

İç çekiyor. "Ella, buradaki herkesin gurur duymadığı ya da düşünmekten hoşlanmadığı geçmişleri var." Gülümsemesi kıvrılıyor. "Hepiniz bu yüzden *buradasınız*. Şimdi, bunun gibi bir numara daha yaparsanız, sizi yazarım. Anlaşıldı mı?"

Ona ters ters bakıyorum.

"*Evet, hanımefendi* yeterli olur,

Ella." Kalın kalın

yutkunuyorum.

Gurur ve inatçılık kolay kolay yıkılmaz.

"Özür dilerim hanımefendi," dedim.

Kokluyor.

"Şimdi, bunu hemen temizleyin."

Dönerek odadan çıktı ve koridora geri döndü. Kendi kendime mırıldanarak ve hala şaşkınlık ve öfkeyle köpürerek temizlik yapmaya başladım. Köpük spreyini havlularla ıslatıyorum ve bir süpürge ve eski bir okul ciltleyicisi

kullanarak mumları yerden ve masamdan kazıyıp atıyorum.

Buradaki herkesin gurur duymadığı ya da düşünmek istemediği geçmişleri var. Bu yüzden hepiniz buradasınız.

Sadece yarısı haklı. Düşünmekten hoşlanmadığım bir geçmişim var. Ama bu yüzden burada değilim.

Onun yüzünden

buradayım. "Bir noktayı

kaçırdın."

Kaskatı kesildim, döndüm. Janelle tekrar kapıma gelmiş, bana

sırıttıyordu. "Temizlik konusunda *cimrilik* etme, *Cinder Ella*."

Gözlerim kısıldı.

"Oh, ne yapacaksın, Cindy. İyice tozumu mu alacaksın? Bana cam bir terlikle mi vuracaksın?" Küçümsüyor.

Eğer bir tane olsaydı, yapardım. Ama bir süpürge sapım var.

Yazılmak berbat bir şey. Bir ay ceza almak kötüdür. Akşam yemeğinden sonra mutfaklarda temizlik görevi yapmak acımasızdır.

Ama Janelle'in çılgılık atmasını ve kanlı, kırık burnunu tutmasını izlemek? Zorbanın gözümün önünde bir korkağa dönüştüğünü görmek?

Kesinlikle buna değer.

Şimdiki

ZAMAN: "GERÇEKTEN İYİ HİSSEDİYOR

MUSUN?"

Julianna'nın kucağından çekilirken gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Ben iyiyim,
gerçekten." *Pek*
sayılmaz.

Eskiden başıma bela olan ama son birkaç yıldır pek sık görmediğim kâbuslar geri döndü. Yanarak ya da çılgılık atarak uyanma korkusu. Annemin yanarak ölürlen beni çağırıldığı korku manzaraları.

Söylemeye gerek yok, pek iyi uyuyamıyorum. Ama bunu atlatmaya kararlıyım. O ofis alanında yaşananların korkunç gerçekliğine takılıp kalmamaya *kararlıyım*. Ya da *o* yangın bombasının -ki bombaydı- annemi öldüren yangınla aynı kimyasal bileşime sahip olmasının ne anlama geldiğine takılıp kalmamaya kararlıyım.

Polis, patlamada kullanılan her iki hızlandırıcının da kundaklama vakalarında yaygın olarak kullanıldığını belirtti. Buna dayanarak herhangi bir bağlantı kurmamamız konusunda bizi uyardılar. Aynı hükümetin, geçen gün olanlardan sonra bile *beni* hala annemi öldürmekle suçladığını düşünürsek bu durum oldukça komik.

İkimiz de Noel'in malikanesinin arka bahçesindeki küçük bankta otururken, "Tanrım, bu çok korkunç," diye titriyor.

Gözlerini benimkilere dikti.

"Onlar..." Julianna başını sallar. "Boş ver, üzgünüm."

"Hayır, devam et."

"Konuşmak zorunda değiliz-"

"Jules, ben *iyiyim*. Yani evet, gerçekten korkutucuydu ama..." Omuz silkiyorum. "Bunu arkamda bırakıyorum."

"Kim olduğunu biliyorlar mı..." diye boğazını temizliyor.

Kimi öldürmeye çalıştıklarını bir türlü söyleyemiyor. "Hayır,"
diyorum sessizce.

Ki bu doğru. Yetkililer yangının hedefinin ben ya da Jacob olduğu konusunda kararsız kalmış görünüyor. Jacob'ın ticari rakipleri olabilir ama kesinlikle onu öldürmeye çalışacak kadar ileri gidecek düşmanları yok.

Aynı şey benim için de geçerli. Beni aktif olarak öldürtmeye çalışmış olabileceğini düşünebildiğim tek kişi Leo Argyros'tur.

Olabilirdi.

Bunların hiçbirini Noel'e anlatmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Ama geçen gün itibariyle, hayatımın bu kısmı tamamen çözülmüş ve bitmiş gibi görünüyor.

Garip bir şekilde açık sözlü bir Leo birkaç gün önce gizemli bir şekilde bana mesaj atarak "işı bıraktığını" söyledi.

Tamamen. İyilik için.

Benden bir kuruş daha koparmanın peşinde değildi ve üç yıl önce çaresizliğimden faydalandığı için özür bile diledi. Benimle ilgili çektiğı o korkunç fotoğrafların tek kopyasının yok edildiğini ve bana sadece huzur ve mutluluk dilediğini söyledi.

Yani ya Leo Argyros gibi davranan uzaylılar tarafından ele geçirildi ya da Tanrı'yı falan buldu. Her iki şekilde de, bitti. Sonunda bitti.

Bu da o tehdidi ortadan kaldırıyor. Ama belli ki başkaları da var. Jules'a sessizce, "Bunun Jacob ya da benimle ilgili olduğundan şüpheliyim," dedim.

Jacob ve benim polis tarafından hedef olarak görülmemizin sebebinin aslında biz olmadığımızı biliyorum. Arkamızda duran adamlar: Oliver için

Jacob; benim için Noel. İkinin de birbirleri *de* dahil olmak üzere *birçok* düşmanı var.

Yutkunuyor. "Evet, ben de tam olarak bundan korkuyorum. Bu ikinizle de ilgili değildi. Mesele..." Noel evde olmamasına rağmen sesini alçaltıyor. "Noel ya da Oliver. Ya da ikisi birden."

Omuz silkiyorum. "Olabilir. Jacob'la konuştun mu? Onunla sadece birkaç gün önce kısaca konuştum. İyi gibi görünüyordu."

"Sadece birazcık. Evet, fizik tedaviden sonra iyileşeceğini duydum. Sırtına aldığı darbe şaka değildi. Ciddi kan kaybetti."

Titriyorum, patlama zihnimde yanıp sönüyor.

Ona döndüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Bakın, paranoyak bir deli gibi görünmek istemem ama... tedbirli mi davranıyorsunuz? Yani, eğer bu Jacob ve şirketini hedef *aldıysa*, sizin şirketiniz de onunkiyle aynı modelin ortasında mı?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Bastian bu konuda sizden çok ileride. Evet, ofiste güvenliği artırdık. Dürüst olmak gerekirse, Londra'daki her ofis binasının öyle olduğunu düşünüyorum. Ama evet, ekstra tedbirli davranıyorum. Gerçekten öyle bir şey olduğunu sanmıyorum ama..." Omuz silkiyor. "Fazladan güvende olmak umurumda değil."

"Güzel."

Bana yan gözle bakıyor ve sırtışını bastırıyor.

"Konuyu daha eğlenceli bir şeye çevirmek görgüsüzlük olur mu?"

"*Sikeyim hayır*," diye inliyorum, ikimiz de gülüyoruz.

"Hayır. Tanrım hayır. Bir haftadır konuştuğum tek şey ekstra güvenlik, patlamalar, gerekçeler, yasal şeyler..." Başımı salladım. "Hayır, lütfen konuyu değiştir.

Sırıttıyor. "Güzel, çünkü aslında sana büyük bir şey sormak istiyordum."

Kaşlarım dikleşti. "Öyle mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Evet. Bu yüzden düğünü biraz öne alıyoruz: beş ay yerine iki ay sonra."

Kaşlarım çatıldı. "Oh... tamam mı?"

"Sadece özgür olduğundan emin olmak istiyorum."

Sırıttıyorum. "Jules, tabii ki düğününde olacağım, ne zaman olursa olsun-" "Nedimelerimden biri olmak için."

Gözlerimi kırpıştırıp

ona bakıyorum.

"Ben... *ne*?"

"Beni duydun. Orada olmaman berbat olurdu, Ella. Lütfen?" Ona bakıyorum, hevesle başımı sallarken kalbim güm güm atıyor.

"Şaka mı yapıyorsun?!"

Evet!" "Evet!"

Bana sarılıp sıkıca kavrarken gülüyor. Uzaklaştığımda, sanki geçen haftanın ağırlığı nihayet omuzlarımdan kalkıyor.

"Aman Tanrım, *evet*! Kesinlikle! Bu benim için bir onurdur!" Kaşlarım çatıldı.

"Bekle, peki, neden yukarı taşıyorsunuz?"

Omuz silkiyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Sadece elbiseye hala sığıdığımın emin olmak istiyorum."

Homurdanıyorum. "Lütfen. Şu haline bak. Neden-"

Kocaman sırtışını gördüğümde çenem düştü.

"*Benimle dalga geçiyorsun!*"

Yüzü parlayarak başını sallıyor. "*Hayır.*"

"Hamilesin lan sen!!!"

Sesimi alçaltıyorum.

"*Hamile misin lan sen?*"

"Gerçekten de top kaleciyi geçmiş gibi görünüyor."

Bir kahkaha attım. "Bekle, Jules! Bu inanılmaz!!"

"Biliyorum!" Sevinçten havalara uçuyor. "Birkaç yıl beklemeyi planlamıştık. Bu gerçekten bir sürpriz oldu. Ama..." diye omuz silkiyor. "Sanki öğrendiğim anda hazır olduğumu anladım. İkimiz de hazırız. Aman Tanrım, Bastian bu arada *kendini* kaybediyor. Şimdiye kadar yazılmış tüm bebek kitaplarını sipariş etti, bu çılgınlık."

Ona tekrar sarılıp bizi bir o yana bir bu yana sallarken gülüyorum.

"ANLAT BANA."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kim bilir ne kadar zamandır görmeden baktığım dizüstü bilgisayardan başımı kaldırıyorum.

Noel kütüphanenin kapısında duruyor, gözleri üzerimde geziniyor. Beni sıvıya çeviriyor.

Titriyorum.

Patlamadan beri bana dokunmadı. Biliyorum çünkü bana bakıyor ve sanki narin, küçük bir porselen bebekmişim gibi davranıyor. Sanki bana öyle dokunursa, beni bir şekilde kıracaktı gibi.

Ama bu dokunuşlara oldukça *alıştım*. Bu da içimi burktu.
-Hatta bana böyle baktığında bile.

Az önce bana bir şey sorduğunu fark ettiğimde
gözümü kırıştıyorum. "Ne?"

"*Söyle* dedim."

"Neyi
anlatayım?"

"Aklından neler geçiyor?"

Sifonu çektim. Onunla ilgili kirli düşünceler bir yana, Julianna'nın bu öğleden önceki haberlerini düşünüyordum. Şimdilik hamileliği gizli tutmamı istedi. Ama nedime meselesi adil bir oyun.

"Yok bir şey. Julianna daha önce
buradaydı-" "Biliyorum."

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle.

"Düğününde nedimelerinden biri olup olmayacağımı sordu, aslında beş değil iki ay sonra olacak."

Kaşlarını çatıyor ve bana doğru yürürken ürpermeme neden oluyor. Tam önümde durduğunda, gözleri gözlerime parlarken yutkunuyorum.

"Ne?"

"Neden düğünü öne alıyorlar?"

Yanaklarım kızardı. Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum. Programlama işleri, sanırım."

"Hmm."

İki elini kanepenin arkasına dayayarak eğildiğinde yutkunuyorum. Üzerinde her zamanki elbise pantolonu ve gömleği var ama kravatsız ve kolları kıvrılmış. Ön kolları dalgalanıyor ve gözlerimi sol kolundaki mürekkebe sürüklüyor.

"Bana doğruyu söyle."

Titriyorum. Kaşlarım

çatıldı. "Öyle miyim?"

İnce ince

gülümsüyor.

"Tekrar

soracağım."

Ellerinden biri aniden düşüyor, dizüstü bilgisayarı kapatıp kenara çekiyor. Elini bana doğru hareket ettirdiğinde sarsılıyorum, eli kalçamı kavramadan önce bir parmağıyla eteğimi yukarı itiyor. Yavaşça açıyor, nabzım atarken yana doğru gevşetiyor.

"Ben... Başka ne *demek* istediğinizi bilmiyorum - *Tanrım*..."

Eli cesurca dudaklarımın arasından yukarı kayıyor ve külotumun üzerinden amımı avuçluyor. Külotumu yana doğru sıyrıyor ve bir parmak eklemine dikiş yerimden geçirirken beni inletiyor.

"*Noel*," diye inliyorum, onun için o kadar istekliyim ki neredeyse

titriyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki patlayabilirim.

"Gelmeyeli ne kadar oldu ufaklık?"

Bir parmağını yavaşça klitorisimin üzerinde gezdirirken gözlerim dalgalanıyor, nefesim kesiliyor. "Ben... *siktir-*"

Avuç içiyle uyluğuma şaplak atarken sarsılıyorum ve inleyerek nefes alıyorum. "*Dil*, Ella."

Titriyorum, eridiğimi, damladığımı ve beni içine soktuğu o karanlık, unutulmaz erotik yere düştüğümü hissediyorum. Boyun eğmeyi ve onun egemenliğini arzuladığım yere.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum nefes nefese. "*Efendim.*"

Noel göğsünün derinliklerinde homurdanıyor. Ön kolu kıvrılıyor, parmağı klitorisimin etrafında tembelce gezinirken dalgalanıyor.

"*Anlat bana.*"

Başımı sallayarak dudağımı ısıriyorum. "Yapamam."

"O zaman seni boşaltamam."

İnliyorum, kalçalarım kendiliğinden yukarı kalkıyor, onun dokunuşu için çaresizim.

"Söyle, ben de seni boşaltayım. Çabuk söyle, ben de bunun üzerine gelmene izin vereyim."

Kemerini çözdü. İhtiyaçtan inliyorum, bir bağımlı gibi onun için zonkluyorum. Pantolonunu indiriyor, külotunu çekiştiriyor ve o kocaman alet serbest kalıyor; tüm kasları ve damarları zonkluyor.

"*Noel...*"

"Tek yapman gereken, ben 10'dan geriye saymadan önce bana söylemek."

Gözleri alev alev

benimkilere bakıyor.

"On."

"Noel, *lütfe*n. Yapamam-

" "Dokuz. Sekiz."

Karanlık bir şekilde

gülümsüyor. "İyi

düşün, Ella."

Parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor, bedenim

titriyor. "Yedi. Altı. Beş."

"Sana söyleyemem! I-

" "Dört."

"*Lanet olsun*

sana!" "Üç."

"Siktir git!"

"Sadece bana söylersen. İki."

Klitorisimi çimdikliyor ve oyun bitiyor.

"*Julianna hamile!*" Ağzımdan kaçırdım.

"*Aferin kızıma.*"

Tek bir hareketle dizlerinin üzerine çöktü, kıkırmı kanepenin kenarına çekti ve şişmiş sikini amımın derinliklerine daldırdı. Rahatladığımı haykırarak ona yapıştım ve içime girerken onu derinden öptüm.

Nazik değil ve olmasını da istemiyorum. Bana porselenmişim gibi davranmıyor. Beni sahipleniyormuş gibi davranıyor.

Ve kendimi tutamıyorum.

Kalçalarımı kavradığını hissediyordum, sikinin içime girdiğini hissediyordum. Hırıltıları ağızıma doluyor. Hepsi çok fazlaydı. Bir zevk ışlığıyla kendimi bırakıyorum, orgazm içimde gürlüyor.

Noel homurdanıyor, kendini kabzasına kadar gömüyor ve boynumu sertçe ısırtıyor. Aleti zonkluyor, beni sıcak dölleriyle doldururken nabız gibi atıyor.

Hâlâ içimdeyken durduğumuzda titreyerek ona sarılıyorum. Yavaşça, daha yumuşak bir dokunuşa geçerek çenemi kavırıyor ve beni yavaşça öpüyor. Ona dudak büküyorum.

"Bu hiç adil değildi."

Omuz silkiyor,
sırıttıyor. "Ben
kazanmak için
oynarım, Ella."

"Evet, ama bunu kimseye söyleyemezsin, tamam mı? Ben ciddiylim, Noel. Jules gerçekten çok iyi bir arkadaş ve ben bunu uzun süre kaybettim ve yapamam-"

"Ella," diye sessizce homurdanıyor, gözleri yumuşuyor "Sadece seni kıvrandırmaktan zevk alıyorum."

Yüzüm kızardı.

"Sırrın benimle güvende."

Dudağıımı ısırdım.

"Teşekkür ederim."

"Her şeyin benimle güvende," diye mırıldanıyor, mesafeyi kapatıyor ve beni öpüyor.

Biliyorum.

Beni inleterek tekrar hareket etmeye başladı.

"Şimdi," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "Sanırım telafi etmek için gelmediğin bir hafta var."

PENCEREDEN, gözlerim bahçedeki Ella'ya takılıyor. Günler gittikçe güzelleştikçe, kütüphanede çalışmayı bırakıp dışarıda çalışmaya başladı. Bu da benim onu ofisimin penceresinden görebilmem için ekstra bir avantaj sağlıyor.

Bu nedenle, günlük kıyafetlerini yeniden seçmeye başladım - ki bunlar çoğunlukla artık çok çok kısa sundresslerden oluşuyor. Bir sürü daldırma yaka.

İç çamaşırı eksikliği.

Ama şu anda, onu izlerken, onu eğme ya da sikime binmesini izleme düşünceleri üzerinde durmuyorum.

Geçen gün Julianna ve Bastian Pierce ile ilgili ondan aldığım bilgiye takıldım. Şu anda hamile olan.

Bana söylediğinde Ella'nın gözlerinde bir şey vardı - o anda, ama daha sonra bu konuda biraz daha ayrıntılı konuştuğumuzda. Ben de bu habere herkes kadar sevindim ve Braddock'a kırk beş yaşına gelmeden dede diyebileceğim için kendimi biraz fazla beğenmişim.

-Benim için bir şeyler devam ediyor.

Gözlerindeki o bakış. Ve bu beni endişelendiriyor.

Çünkü çocuk karşıtı olmasam da, bunun benim kartlarımda olduğunu sanmıyorum. Öyle değil işte. Ve şükürler olsun ki Matilde ile olan felaket evliliğimin bir parçası değildi.

Peki ya şimdi? Artık hayatımın o kısmını geride bıraktım. Julianna ve Ella aynı yaştalar. Ve evet, Bastian da daha yaşlı. Ama o 35 yaşında. Ben kırk üç yaşıdayım. Çocuğum üniversiteye gitmeden altmışımı geçmiş olurum. İstatistiklere göre, onlar kendi ailelerini kurmadan ben ölmüş olurum.

Bu arada Ella yirmi bir yaşındadır. Ve ya yeni işlemeye başlayan ya da başlamak üzere olan bir saat var. Ve bunun bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Kaşlarımlı çatıyorum, bu kelime bana yandan çarptığında göz kırpmıyorum.

Biz.

Ağzım açık kaldı. Bu kelime de nereden çıktı? Bu... şey. Bu anlaşma. İmzaladığımız bu gerçek sözleşmenin tanım gereği geçici olması gerekiyordu. Bir bitiş tarihi var.

Yine de bu beni rahatsız ediyor. Onunla yazdığımız bu cümlelerin herhangi bir yerinde bir nokta olduğunu düşünmemeyi seçiyorum.

Yine de orada olabilir, neyi görmezden gelmeye karar

verirsem vereyim. Gözlerim camın arkasından onunkilere

kayarken nabzım uğulduyor.

Ve eğer bu son kullanma tarihinden sonraya kalırsa ve eğer düşündüğüm gibi onun gözlerindeki bakışı okuduysam... şimdi ne olacak? İsteddiği şeyi ona veremeyeceğimi ya da vermeyeceğimi bile bile onu kendime hapsetmem nasıl adil olabilir?

Dönerek uzaklaşırken kendi kendime mırıldanıyorum.

Bu iş ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi?

Telefonum bir aramayla masanın üzerinde parlıyor.

"Kristoff-"

"Sana bir şey göndermek üzereyim."

Sesi ince ama ölümcül bir tona sahip. Gözlerim kısılıyor. "Ne buldun?"

"Dediğim gibi, göndermek üzereyim." Derin bir nefes alır.

"Bu deliğe girmiş olmaktan nefret ediyorum, Ransom. Ve bunu sadece Thomas yüzünden yaptığımı unutma."

"Teşekkür ederim."

"Bunun için bana teşekkür etme Noel," diye sessizce homurdanıyor ve sonra iç çekiyor. "Bu Oliver'ın eski, ağa bağlı bir sabit diskinde bulundu. Silinmiş ama adamlarım birkaç disk görüntüsü elde etmişler. Size gönderdiğim şey bir PDF'in birinci sayfası gibi görünüyor."

"Geri kalanı?" "Dijital kül."

Boğazını temizliyor.

"Yine de sadece bir sayfaya ihtiyacın olacak," diyor sessizce. "Ve tekrar ediyorum, bunu Thomas için, kızının güvenliği için ve bunu görmek beni istemeyerek de olsa senin bakış açına sürüklediği için yapıyorum."

Nabzım derinden atıyor, çenem gıcırıyor.

"Sana teşekkür etmeyeceğim, Kristoff. Ama sana minnettar olduğumu söyleyeceğim."

"Kendine iyi bak, Noel."

Telefonu kapattı. Bir saniye sonra e-posta bildirimini alıyorum. Masamdaki sandalyeye gömülüyorum ve ekteki resmi açıyorum - görünüşe göre bir tür PDF belgesinin birinci sayfası. Başlık bir davranış psikiyatristine ait.

-New York'tan Dr. Raymond Jeong. Belge, bir psikiyatrik değerlendirme raporunun el yazısıyla yazılmış üst sayfası gibi görünüyor:

Dr. Raymond Jeong, MD

3287 7th Avenue, suite B

New York City, NY

10018

Konu: Prens.

Kıpırdamadan duruyorum, okumaya devam ederken gözlerim ekrana saplanıyor.

Yeni hasta değerlendirmesi: bulgular ve ön tedaviler/düzeltilici kurslar.

Birleşik Krallık vatandaşı olan Bay Prince, tahliye için kendi isteğiyle oturdu - hırçın değildi, sorulara ve psikolojik sorgulamalara açıktı. Akut travmaya dair belirgin veya gönüllü bir geçmişi yok. Hasta iyi eğitilmiş, varlıklı ve hem iş hem de siyaset dünyasında iyi bağlantıları olan bir aileden geliyor. Psikolojik endişeler mali veya mesleki strese dayanmıyor.

Seans sırasında Bay Prince PCL-R psikopati testine aşinaydı. Dahası, testi almak için heyecanlı görünüyordu. Testi çevreleyen konuşmalarda, denek övünen, kendine aşırı güvenen ve yine de memnun etmeye hevesli olarak ortaya çıktı.

PCL-R'nin ilk bulguları psikopatik eğilimlere işaret etmektedir.

Bay Prince, küçük yaşlardan itibaren ateşe hayranlık duyduğunu itiraf ediyor.

Dünya etrafımdaki eksenden kaymış gibi görünüyor. Nefes alışım ağırlaşıyor, gözlerim ekranda alevlenen kelimelere doğru daralıyor.

Bay Prince insan hayatına ve acılarına karşı oldukça duygusuz bir umursamazlık sergiliyor. Sadece aşırı narsisizminden dolayı Makyavelist olarak etiketlemekte tereddüt ediyorum. Bay Prince kendisini başkalarının "üstünde" görüyor ve bana kalırsa hedeflerine ulaşmak için kendisinden başka herhangi biriyle çalışması son derece zor olacaktır.

Vay anasını. Prince iş söz konusu olduğunda yalnız bir kurt olmasıyla ünlüdür. Kendi yönetim kurulu masasındaki koltuklar en iyi ihtimalle göstermelik üyelerden oluşuyor ve adam yıllar içinde dört CEO eskitti ve her birini kovdu.

Her zaman korktuğum her şey -tüm şüphelerim- sınav notlarının üzerine serilmişti. Ve kanım donuyor.

Hasta işlediğı suçları açıkça itiraf etmemiş, bunlarla övünmemiş ve hatta ima etmemiş olsa da, benim profesyonel görüşüme göre Bay Prince bastırılmış öfke sorunları, megalomanyak eğilimler, muhtemelen teşhis edilmemiş bi-polar bozukluktan kaynaklanan aşırı narsisizm sergiliyor. Ve en endişe verici olanı da, piromanyak bir hayranlık.

Kapsamlı ileri testler ve davranışsal izleme şiddetle önerilmektedir. Bu konu Bay'a açıldığında -

İşte bu kadar. Bütün sayfa bu. Dehşet içinde bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Aradığım kanıt bu değildi.

Yüz kat daha kötü.

Panik göğsümü delip geçiyor ve aniden masamdan fırlayıp pencereye doğru koşuyorum. Pencerenin kenarlarını sıkıca kavradım, gözlerim camlara saplandı.

Ella iyi. Hâlâ bankta oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

Nabzım güm güm atıyor, telefonumu elime aldığımda ellerim hafifçe titriyor.

"Liam," diye hırladım. "*Her şeyin* kilitlenmesini istiyorum-" "Patron, dinlemen gerek-"

"Bekleyebilir," diye çıkıştım. "Bu kesinlikle en öncelikli konu. Her binanın tam alarmda olmasını istiyorum. Polisle hayırsever irtibatımızla temasa geçin. Evdeki adam sayısını iki katına çıkarın ve Oliver Prince'in tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyorum-"

"Oliver Prince acil ameliyata alındı."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, kulaklarım çınlarken duruyorum. "Çatı katı az önce alevler içinde kaldı."

Oliver'ın çatlak dudaklarından KURU, hırıltılı, boğuk bir kahkaha dökülüyor. "İnanılır gibi değilsin Ransom."

Hastane yatağından kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor, acı içinde kıvranırken bile yavaşça başını sallıyor.

Güzel.

"Bunun sonu nereye varacak, Noel?" Hırlıyor. "Senin lanet olası haçlı seferin ne zaman bitecek!"

Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısılıyor, dudaklarım kıvrılıyor. Fazla zamanım olmadığını biliyorum. Babasının nekahet odasına girmek için Jacob'ı bir kenara ittikten sonra, neredeyse kesinlikle hastane güvenliğini almaya gitmiş olacak. Ya da kendi güvenliğini.

Ama şimdilik, işte yine buradayız: iki yaralı, savaş hasarlı dev, havada asılı duran antiseptiklerin hastane kokusuyla kapışıyor.

"Siz parmaklıklar ardındayken, Prens," diye tısladım.

Kaşları çatılır, başı yine titrer. Acıyor olmalı. Boynunun sol tarafında ve birkaç saat önce çatı katındaki oturma odasını sarsan patlamadan dolayı askıda olan sol kolunun aşağısında bandajlar var.

"Buna bir son vermelisin Noel," diye homurdanıyor. "*Durmak zorunda.* Benden nefret ettiğini biliyorum ama bunu yapanın sen olduğuna dair en ufak bir şüphem bile yok. Ve *açıkça* ben değildim. En azından bu konuda anlaşabilir miyiz?"

İnce ince gülümsüyorum.

Hayır, yapamayız.

Eğer patlama ve ardından çıkan yangın onu öldürmüş ya da bugün korkunç bir şekilde sakat bırakmış olsaydı, o zaman belki. Evet, Oliver daha önceki olayda ölmüş ya da felçli hale gelmiş olsaydı, onu artık bildiğim canavar olarak görmemeye ikna olabilirdim.

Yine de o burada. Yaralı ve acı içinde olsa da, hastane yatağının ucundaki tabloyu ben bile okuyabiliyorum.

O iyi olacak.

Yaralar yüzeysel. Muhtemelen estetik ameliyata bile gerek kalmadan iyileşecek düşük seviyeli yanıkları var. Birkaç sıyrık ve kesik. Muhtemelen bir beyin sarsıntısı. Biraz duman solumuş.

Ama o ölmedi ve "sahte" ve "bayrak" kelimeleri kafamın içinde neon ışıklarıyla yanıp sönmeye başladı.

Bay Prince bastırılmış öfke sorunları, megalomanyak eğilimler, muhtemelen teşhis edilmemiş bi-polar bozukluktan kaynaklanan aşırı narsisizm sergiliyor. Ve en endişe verici olanı, piromanyak hayranlık.

Bunu gördüğümü bilmiyor. Ama artık gördüğüm için ne anlama geldiğini biliyorum.

Bu Prince'in lanet bir *yalancı* olduğu anlamına geliyor. Hem de iyi bir yalancı. Kendi yalanlarına bile tamamen inanabilecek türden. Bu da onu daha da tehlikeli yapıyor.

Onu hep bir rakip olarak düşündüm. Bir hasım. Bazen bir düşman. Ama bu çok farklı.

Bana bakıyor, gözleri sertleşiyor.

"Cidden bir şey yaptığımı d ş nemezsin-"

"Sanırım seni bulabileceğim en derin deliğ  sokmak için elimdeki tüm kaynakları kullanacağım."

Kaşları  atılır, acı çeker. Yavaşça başını çeviriyor ve hastane odasının penceresinden dışarı bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Bize ne oldu Noel?"

Arabalar ve öldürülecek kadınlar için yarışmayı bir üst seviyeye çıkardın, seni lanet psikopat.

Ama bunu söylemiyorum. Her ne kadar onu bu lanet odada öldüresiye dövmek istesem de bunu yapmayacağım. Sadece kendimi de alaşağı etmek anlamına geleceğı için değıl - imparatorluğumu, hayatımı...

Ella.

Ama aynı zamanda,        artık bunu hızlı bir öldürme haline getirmekle ilgilenmiyorum. Sonunda Oliver'ı topuğumun altında ezdiğimde, bu ondan *her şeyi* aldıktan sonra olacak.

"Bize ne olduğınu biliyorsun," diye

homurdandım. "Ne olduğınu *sandığını*

biliyorum-"

Hırlamaya ve yüzünü onuncu kat penceresinden kırmama yeminimi bozmaya hazırlanıyordum ki kapı çarparak içeri girdi. Sadece Oliver'ın güvenlik şefi olarak tanıdığım adamı değıl, aynı zamanda Liam'ı da gördüğümde şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak döndüm.

"Tam olarak ne oluyor-"

Liam beni duvara doğru iterken dişlerimi sıkıyorum, silahını çekerken sırtını bana dönüyor. Oliver'ın iki adamı daha içeri dalıyor ve el fenerleriyle yere yatıp yatağın altına bakıyorlar. Güvenlik şefi -sanırım Kenneth adında bir adam- silahını çekmiş bir halde ebeveyn banyosuna giriyor.

Kenneth homurdanarak "Her yer temiz," der ve banyodan çıkıp adamlarına başıyla işaret eder. Onlar da başlarını sallayarak odadan çıkarlar.

"*Liam*," diye tıslayarak onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Bana burada ne haltlar döndüğünü açıkla."

Yutkunuyor ve gözlerini bana çeviriyor.

"Patron, seni derhal Londra'dan çıkarmalıyız." Kaşlarım derinleşti. Liam'ın ağzı inceliyor.

"Hem sizin hem de Bay Prince'in evlerinde, her iki ofisinizde ve birkaç arabanızın altında bir dizi yangın çıkarıcı cihaz bulundu."

Yüzümün rengi soluyor.

"O iyi patron," diye sessizce homurdanıyor Liam. "Onu güvendiğim adamlarla birlikte güvende tutuyorum."

"*Jacob*-" Oliver boğuluyor.

Kenneth homurdanarak, "Evinde bir bomba bulduk, efendim," dedi ve bana baktı. "Ama o iyi. Şimdi onu güvenli ve temiz bir yere götürüyoruz. Seni de oraya ben götüreceğim."

"Adamlarımdan biri The Slipper'ı da kontrol etti," diye mırıldandı Liam bana doğru. "Arka sokakta bir tane buldum."

Sikeyim.

Gözleri kısıldı.

"Birileri size savaş ilan etmiş gibi görünüyor."

Bakışlarım omzunun üzerinden Prince'e kayıyor. Oliver bana ters ters bakıyor, ağzı ince, gözleri sert.

"Patron-"

"Hadi gidelim."

Liam ve ben hışımla odadan çıkıp koridorda asansöre doğru ilerliyoruz. Dışarı çıkana kadar onu durdurmadım.

"Bir ekip Montpellier'lerin evini temizlesin."

Kendini beğenmişliğini bastırıyor.

"Orayı seçeceğini tahmin etmiştim, o yüzden çoktan halledildi. Ella şu anda adamlarımla birlikte havaalanında, seni oraya götürmemiz gerekiyor."

"Teşekkür ederim,"

diye homurdanıyorum.

O da başını sallıyor.

"Ya Liam?"

Ağzım sıkı, acımasız bir çizgiye doğru inceliyor.

"Gittiğimiz yerde kimseye bir şey söylenmeyecek. Ve Oliver'ı takip eden bir ekip istiyorum. Derhal."

"Olmuş bilin."

Liam bizi kükreyerek havaalanına ve Ella'ya götürürken arka koltukta sessiz ve acımasız bir şekilde oturuyorum.

Oliver çizgiyi aştı. Olayı kişiselleştirmekle kalmadı, *Ella'yla* ilgili hale getirdi.

Uzun, çok uzun zamandır hiçbir şeyi önemsemediğim kadar önemseydiğim bir şey-birisi hakkında yaptı. Tabii hiç olmadıysa.

Peki ya güvende olduğunu öğrendiğimde?

Onu yakıp kül edeceğim.

Noel'in zenginlik ve refah seviyesine neden hala şaşırdığımı BİLMİYORUM. Kelimenin tam anlamıyla bu dünyada büyümüşken değil, özellikle de son birkaç aydır onun malikanesinde yaşadıktan sonra değil.

Ancak Range Rover, Noel'in Fransız şarap arazisinin ferforje ve sarmaşık kaplı kapılarından içeri girdiğinde çenem düşüyor.

Bu bir ev değil. Bir krallık. Arkasında üzüm bağları bulunan geniş malikâneye doğru zarif ağaçlarla kaplı yoldan ilerlerken Versailles'a yaklaşıyormuşuz gibi görünüyor.

"Onayladığınıza sevindim."

Gözlerimi pencereden ayırıp ona döndüğümde yüzüm kızardı. Bir şey söylemedim. Görünüşe göre, yüzüm benim için yaptı.

"Yani, bilirsin işte," diye omuz silkiyorum. "Yeterince güzel, sanırım." "İşe yarar o zaman?"

Gülümsüyorum. "İşe yarar."

Tüm yolculuk boyunca bu böyle oldu-ikimiz de alaycılık ve mizah katmanlarını bariz bir zırh olarak kullanıyoruz. Ya da belki de ben bunu koruyucu olarak kullanıyorum.

ve o da bunu kabul ediyor çünkü ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyor.

Aslında en mantıklısı bu. Şu anda neler olup bittiğinin tam hikayesini ya da büyüklüğünü bile bilmediğimin farkındayım. Ama bildiklerim bile beni dehşete düşürüyor.

İçimden bir ses Noel'in korkmadığını söylüyor. "Korku" onun yıllar içinde efendisi ve ustası olduğu şeylerin uzun listesinden sadece biri.

Yaklaşan malikâneye dönüp bakarken ürperiyorum. Büyüleyici olabilir ve bu bir cennetten kaçış olabilir. Ama bu kelimenin tam anlamıyla bir *kaçış*. Bir tatil değil.

Liam, Noel'in evindeki kütüphanede yanıma geldiğinde, bana söylediği tek şey hemen onunla gelmem gerektiği olsa bile, yüzü bana bir şeylerin ters gittiğini anlatmaya yetmişti. Sonunda, güvenlik görevlilerinin havaalanında kullandıkları küçük kimyasal tespit çubukları ve köpeklerle evi taradıklarını gördüğümde, neler olup bittiğine dair bağlantıyı kurdum.

Noel'in uçakta yaptığı telefon konuşmalarına da kulak misafiri oldum, her ne kadar sesini kabinin arka tarafında kısık tutsa da, neler olduğunu anlamak için yeterince dinledim.

Bir savaş var. Ya da birileri savaş başlatmaya çalışıyor. Charm, Inc ofislerinde patlayana benzer patlayıcı cihazlar Noel'in bir dizi mülkünde - evinde, ana ofisinde ve birkaç başka işyerinde - ve birkaç arabasında bulundu.

Noel'in Oliver'ın bu işlere karıştığından şüphelenmesiyle ilgili sorun, kendi evinde, işyerlerinde ve arabalarında da aynı sayıda bomba bulunmuş olması. Görünüşe göre Jacob'ın evi de dahil.

Yine de Noel'in yüzünde bunu açıkça görebiliyorum: Prenslerin mülklerinde bulunan cihazlara ve Oliver'ın bir doktor tarafından hastaneye gönderilmesine rağmen

Çatı katında patlama mı?

Noel hâlâ onu bir numaralı şüpheli olarak görüyor. Hatta uçakta Liam olduğunu düşündüğüm kişiyle Oliver'ın çatı katındaki patlamadan kaynaklanan yaralarının yüzeyselliği hakkında konuştuğunu duydum.

Özellikle tüyler ürpertici bir teori üzerinde düşünürken ürperiyorum: Oliver'ın kendi çıkarlarını sabote ettiği ve hatta Noel'in peşine düştüğünde şüpheli olmaktan kurtulmak için kendisine bilerek zarar verdiği.

Ama benim için daha da tüyler ürpertici olan, bu ev yapımı yangın bombalarından birini The Slipper'da bulmuş olmaları. Bu da demek oluyor ki bu benimle de ilgili. Bu sadece Noel'e zarar vermeye çalışan biri değil. Çalıştığım küçük, pis bara da bir cihaz yerleştirmişler.

Orayı kontrol etmeyi düşündüğü için Liam'a sarılabilirim. Uçakta Harry ile konuştum, durumu iyi görünüyordu. Sarsılmış ama iyi. Ve hala alaycı espriler yapıyor.

"Eğer artık burada çalışmak istemiyorsan, El, bana söyleyebilirsin. Burayı havaya uçurmak biraz zorlama görünüyor."

İki saat önce yaşadığım o anıyı tekrar hatırlarken biraz gülümsüyorum.

Artık güvende. Olayların sessiz kalması ve paniğe yol açmaması ya da sorumluların işleri bir adım öteye taşımaması için her şey sessiz ve basından uzak tutuluyor. Ancak birkaç kişi bunu biliyor ve neden kendilerine saklamaları gerektiğini de biliyor.

Şimdilik Harry birkaç geceliğine Vera ve Gus'ın evinde kalıyor. Ve bana sokağın karşısındaki demir işçilerinin de onu izlediğini söyledi.

Peki ya ben?

Yanımda oturan takım elbiseli, güçlü, asık suratlı, hayattan daha büyük adama bakıyorum.

Artık ben de güvendeyim.

LIAM hâlâ Londra'da, Noel'in oradaki gözü kulağı. Ancak güvendiği bazı güvenlik personeli bizimle birlikte Fransa'ya geldi. Görünüşe göre, sadece mülkün çevresine ya da ana evin neredeyse görüş alanı dışında kalan giriş kapısına yapışmış durumdalar.

Noel'e, yirmi yatak odalı bir malikânede sadece ikimiz kalırken muhafızlarının ranzalarda yatmasının biraz elitist görüldüğünden bahsettim.

Omuz silkti ve yirmi tanesinde de beni çıplak bırakmayı planladığını ve "iyi güvenlik personelinin yerini doldurmanın zor olduğunu" söyledi.

Bundan, yüzüm kızararak, istediğimi çıkaracağım.

İstediğim gibi yorumlayacağım ve istediğim gibi üzerinde duracağım gibi, malikaneye girdikten sonra Noel eşyalarımızı kocaman bir ana süite getirtti. Londra'da birkaç kez aynı yatağı paylaşmıştık. Son zamanlarda neredeyse sadece onunla birlikte onun yatağında yatıyordum. Yine de her zaman kendi odam vardı.

Burası sanki *bizim* odamız, pencere kenarındaki sandalyede oturup Harry'ye göndermek üzere *muhteşem* malikânenin fotoğraflarını çektiğim odamız.

"Bunları kime gönderiyorsun?" Noel arkamdan homurdanıyor.

"Oh, sadece medyaya. Belki bazı tetikçiler."

Çenesi geriliyor. Sırıtiyorum.

"Sadece Harry. Rahatla."

Bana bakıyor, bana doğru ilerlerken dudakları hafifçe kıvrılıyor. Eğilip çenemi kavradığında ve başımı onunkine doğru eğdiğinde yutkunuyorum.

"Çalışma odamda bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Ama malikâneyi keşfetmek size kalmış. Aşçı yedi kişilik bir akşam yemeği hazırlıyor."

"Her zamanki resmi kıyafet gerekli

sanırım?" Başını sallıyor.

"Dolapta benim bedenime uygun bir sürü eşya da var sanırım?"

"Tahmin edilebilir hale geliyorum,"

diye homurdanıyor. Sırıttıyorum, eğilip

onu usulca öpüyorum.

"Birazcık."

"Bazı şeyleri değiştirmem gerekecek."

Sırıtarak beni tekrar öpüyor, sonra geri çekilip kaşlarını çatarak saatine bakıyor.

"Ama evet. Akşam yemeği yedide. Bu bize normallik hissi verecektir. Korkunun dikte etmesine izin vermeyeceğiz-"

"Noel mi?" Omuz silkiyorum, kaşlarını kaldırdığında alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bak kiminle konuşuyorsun."

MUHTEŞEM BİR AKŞAM YEMEĞİNİN ARDINDAN Noel, evdeki diğer küçük personeli kovar. Ve ev sadece bizimdir.

İki bardak, bir açacak ve üzerinde ben doğmadan önceki tarihin yazılı olduğu bir Burgundy şişesi aldı. Elimi boşa tutarak beni yemek odasından çıkarıp havuza ve üzüm bağlarına bakan geniş, muhteşem bir verandaya götürüyor.

İkimiz de görkemli koltuklarda yan yana oturmuş, Güney Fransa'nın tepelerinde güneşin batışını izliyoruz. Ve olan biten her şeye rağmen, nefes aldığımda huzur duygusunu içime çekiyorum.

Noel ikimize de bardak dolduruyor, oturup güneşin batışını izlerken kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

"Burada güvendeyiz, biliyorsun," diye sessizce homurdanıyor. "Çevrede devriye gezen görünenden çok daha fazla muhafız var ve benim de..." kaşları çatıldı. "Saygın çevrelerden daha azı, bize doğru gelebilecek herhangi bir şey için yere kulak kesiliyor."

Bana dönerken ince bir şekilde gülümsüyor. "Endişelenmene gerek yok." "Endişelenmiyorum."

"Neye ihtiyacın olursa-"

"Biliyorum."

Dudağımı ısırarak ona gülümsüyorum.

"Bana çok iyi bakıyorsun."

Kaşlarını çatarken bir şey kaşlarını karartıyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Bunu bir iltifat olarak söyledim, biliyorsun."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Sadece sana iyi bakmak, çok ama çok daha uzun zamandır yapmam gereken bir şey."

Delici bakışlarını tekrar gözlerime çevirirken kaşlarını çatıyor.

"Ben... o zamanlar ihtiyacın olan şey olmak için *uygun* değildim," diye mırıldanıyor. "Bir baba figürü mü?"

Burnu kırışıyor. Benimki de öyle. Yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, bir daha senden bu şekilde bahsetmememe ne dersin?" "Lütfen yapma," diye inliyor.

Kıkırdıyorum, uzanıp elini kendi elimle sıkıyorum.

"Ben..." diye kaşlarını çatıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu şekilde inşa edildiğimden emin değilim." "Hangi şekilde?"

Gözleri benimkilere kilitleniyor, çenesi gerilirken bir şey arıyor.

"Babalık."

Nefesimi tutuyormuşum gibi nefes veriyorum.

"Tanrıya şükür, çünkü ben çocuk istemiyorum."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz donup kalıyorum. Yutkunuyorum, yavaşça dönerken yanaklarımda sıcaklık yükseliyor. Benimkini tekme ve çığlıklarla uzaklaştırmadan önce gözlerimiz kilitleniyor.

"Bunu ima etmek istememiştim-"

"Bana istediğin kadar imada bulunabilirsin, Ella," diye sessizce homurdanıyor. "Hayır, sadece demek istediğim... ugh."

Gözlerimi deviriyorum, söylemeye çalıştığım kelimeleri kaybediyorum. "Unut gitsin."

"Yapmamayı tercih ederim."

Bana hararetle bakarken
yutkunuyorum. "*Biz* diye bir şey
olması hoşuma gidiyor," diye
homurdanıyor. Yüzüm
karıncalanıyor.

"*Ben de.*"

Bana dönerek alaycı bir şekilde gülümsüyor. Lüks şaraptan bir yudum
alıyorum ve sonra dudaklarımdan hava üflüyorum.

"Sadece anne olmak istemiyorum. Ben... Bilmiyorum. Sanırım ben de o
şekilde yaratılmadım. Havalı bir teyze belki? Tek çocuk olmam dışında."

"Oh, sevgili üvey kardeşlerin
değil mi?" O bana sırtınca
kaşlarını çatıyorum.

"Uh, *hayır.*"

Noel uzaklara bakarak gülümsüyor.

"Senin kadar kötü değiller..." diye kaşlarını çatıyor. "Tamam, Cora tam da
senin düşündüğün kadar kötü."

"O kekleri yemem için beni kandırmanın o olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yüzü asık.

"Ben biliyorum. Başta inanmıyordum. İnandım..." başını
sallıyor. "Onun odasından çaldığıma."

Başını sallıyor. "Özür
dilerim." "Seni

affediyorum."

Keskin çenesinde alaycı bir gülümsemeyle geri döner.

"Affını hak ediyor muyum, bilmiyorum küçüğüm." "Ben seninkini hak ediyor muyum?"

"Evet."

Omuz silkiyorum. "Korkarım ya hep ya hiç."

Noel sırtıyor, elimi dudaklarına götürüyor ve arkasından öpüyor.

"Cora'nın arkadaşı-Padma Devi. Hepiniz on altı yaşındayken bana gözyaşları içinde anlattı. Cora'yı gittiği o havalı özel okuldan alıp ona bir ders vermek niyetindeydim. Ama o, vasiyetindeki reşit olmama maddesini öne sürdü."

Omuz silkiyorum.

"Eh, ben de onu

affediyorum." Kaşları

çatılır.

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Noel karanlık bir şekilde kıkırdar.

"Naomi düşündüğün kadar kötü biri değil. Huysuz ve kibirli biri. Yaralı; bilmiyorum."

Ağır ağır iç geçiriyor.

"Çocuk yetiştirme konusunda hiçbir söz hakkım ya da katkım olmaması gerektiğinin bir başka kanıtı." "Cidden. Bana bir kez bile doğum günü hediyesi verdiğini sanmıyorum." Kıkırdıyor.

"Şarap diyarındaki lüks bir Fransız malikanesinde abartılı bir inzivaya ne dersiniz?"

"Bu bir başlangıç."

Dudağımı ısıırıyorum, aniden bacaklarımı sandalyeden sarkıtıp ayağa kalkıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp onun sandalyesine geçiyorum; bacaklarım onun kucağına gömülürken şarabımı yudumluyorum.

"Evlendiğinizde kaç yaşındaydılar? Cora ve Naomi, yani." Gözleri benimkileri ararken kararıyor.

"Bu konuda konuşmamıza gerek yok." Omuz silkiyorum. "Sadece merak ediyorum."

Bana bakıyor.

"Cora yedi yaşındaydı. Naomi on yaşındaydı." "Onlarla iyi anlaşıyor muydunuz?"

"Eğer o ev hayatı ile birlikte yaşadığımız hayat arasında karşılaştırmalı bir analiz yapmak istiyorsan," diye iç geçirdi. "Yapma. Onlar farklı koşullardı, Ella."

Yutkunuyorum, midemi bir çukur kemiriyor.

"Çünkü babama verdiğin bir sözü yerine getirmek için annemle evlenecektin. Sen de onlarınkiyle aşk için evlendin."

Bunu söylediğimde içime bir şey saplanıyor. Kaşlarını çatıyor, dönüp başka tarafa bakıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Özür dilerim. Bunu... bunu getirmeye hakkım yok-" "Bir süre kendime hakkım olduğunu söyledim," diye

mırıldanıyor.

Gözlerim tekrar onunkilere

kaydı. "Sen..."

"Matilde'yi sevdim."

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Yapmadım," diyor nazıkçe. "Ve bunun için kendimi kötü hissediyorum. Ama..." diye başını sallıyor. "Onun da beni sevdiğinden şüpheliyim."

Kaşlarımı çattım. "O zaman..."

"Neden evlendik ki?"

Gözlerini deviriyor.

"Çünkü genç ve düşüncesizdik ve farklı şeylere saldırıyorduk. Matilde, Oliver'ın karısı Vanessa ile kaçan kocası Paul tarafından yeni terk edilmişti."

Bu hikayeyi daha önce duyduğumu biliyorum. Ama yine de kulağa çok korkunç geliyor, bir zamanlar Noel ile evli olan kadına karşı içimde bir şeyler olsa bile.

Kıskançlı

k mı?

Titriyoru

m.

"Kendisi ve kızları için istikrar istiyordu. Sanırım bunun bir nedeni de eski kocasının beni umursamamasıydı. Ama benim için?" Ağzı buruştu. "Oliver'ın onu istediğini biliyordum."

Kaşlarım kalktı.

"*Onunla* sırf Oliver'la uğraşmak için mi evlendin?" Gözleri benimkilere kilitlendi.

"Sana beyaz şövalye olmadığımı söylemiştim, Ella." Eğilip yanağından öpüyorum.

"Benim beyaz şövalyem olabilirsin."

Noel gülümsüyor, elleri üzerimdeki sundressin üzerinden kalçalarımaya doğru kayıyor ve belimi kavlıyor. Ama o düğümlemiş top midemde ve boğazımda sıkışıp kaldı. Onunla birlikte olma fikri...

Burnumu kırıstırıp kaşlarımı çatıyorum.

"Uzun, çok uzun zaman önceydi Ella," diye fısıldıyor usulca, yüzümü avuçlayarak. "Senden yirmi yaştan daha büyüğüm," diye mırıldanıyor sessizce. "Ve bu *çok* uzun zaman önceydi. "

"Onu becerdin mi-"

"Kes şunu," diye mırıldanıyor, başını sallayarak. "Onun kıcını sen mi aldın?"

Çenesi geriliyor.

"Ne yapıyorsun Ella?"

"Yok bir şey," diye kaşlarımı çatıyorum. "Ben sadece... Merak ediyorum ve-" "Kıskanç."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Dar.

"Sana *bakan her* erkeği -sokaktaki her yabancıyı- kıskanıyorum," diye tıslıyor karanlık *bir* şekilde.

Yutkunuyorum.

"Evet, kıskandım."

"Olma."

"Neden?"

"Çünkü bunun bir önemi yoktu."

Çenesi gıcırıyor. Nefesim

kesiliyor. "Bu da öyle."

Sözleri karşısında yüzüm kızarıyor, nabzım

zonkluyor. "Son soruya cevap vermedin."

Gözlerini

deviriyor.

"Hayır,

yapmadım."

İçimde bir şeyler dalgalanıyor, beni ateşliyor. Şarabımın geri kalanını yutuyorum ve bardağı yanımdaki masaya koyuyorum. Kalçalarımı ona daha sert bastırıyorum, ellerimi göğsünde gezdirirken yavaşça yuvarlıyorum. Altımda kıpırdadığını, zonklamasının arttığını hissedebiliyorum.

Bacaklarımın arasında ısı birikiyor.

Elimi aramıza sokuyorum ve onun iri çıkıntısını avuçladığımda

homurdanıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye mırıldanıyor.

Titriyorum, kulağına yaklaşırken garip bir tür vahşi enerjiyle titreşiyorum.

"Beni daha önce hiç kimseyi becermediğin bir şekilde becermeni

istiyorum."

Aleti elimde zonkluyor ve beni titretiyor. "Ella-"

"Sana soruyorum-"

"Evet, ve bunu benim geçmişimi tekzip etme ihtiyaı hissettiğiniz için yaptığınızdan endişe ediyorum."

Kravatını gevşetmeye başlarken başımı sallayarak yutkunuyorum.

"Bunu yapıyorum çünkü seni *her yönden* istiyorum," diye boğuluyorum.
"ünkü benim her şeyime sahip olmanı istiyorum ve sana hiç kimsenin sahip olmadığı bir şekilde sahip olduğumu bilmek istiyorum."

"Benimle bu yola girmek istemezsin küçüğüm," diye sıkıca homurdanıyor, siki kalçama doğru sertçe kalkıyor.

"Evet, biliyorum. Sen de biliyorsun. Ve eğer aksini düşünüyorsan..."

Dişlerimin kulak memesinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum, vücudunun kabardığını ve beni ısıtan bir şekilde bana doğru sıkıldığını hissediyorum.

"*O zaman yanıldığımı kanıtla.*"

Zaman eyrek saniye kadar durdu. Ve sonra aniden, ağzını ağzıma sıkıştırırken nefes nefese kalıyorum.

"GÖZLERİNİ KAPAT."

Beni yere bırakırken yutkunuyorum, her yerim zonkluyor. Bu kocaman evin neresinde olduğumuza dair hiçbir fikrim yok; birincisi, burada ilk günüm olduğu için. İkincisi, beni yaldızlı koridorlarda taşırken son beş dakikamı onun ağzının içinde inleyerek geçirdiğim için.

"Nerede-"

"Gözlerini kapat Ella," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

İçimi bir ürperti kaplıyor. Başımı sallıyorum, göz kapaklarımı yavaşça kapatıyorum. "Ve onları öyle tut."

Çift kapıyı açtığını duyduğumda nabzım göğsümde güm güm atıyor. Ellerinden biri benimkini tutuyor. Diğer sırtımın küçük kısmına gidiyor ve beni odaya yönlendiriyor. Birkaç adım sonra durdu.

"Kapalı tutun."

Başımı salladım, yanımdan ayrıldığını hissettiğimde titriyordum. Ama bir an sonra geri döndü, tam arkamdaydı. Sıcaklığını hissettiğimde ürperiyorum; sıcak nefesi enseme okşuyor. İpeksi bir şey gözlerimin üzerinden geçerek beni ürkütüyor.

Ama o göz bağıını yavaşça sıkıp başımın arkasından bağlarken ben onları kapalı tutuyorum.

Elleri kollarımdan aşağıya, kalçalarımaya doğru kayarken titriyorum. Ağzı kulağıımı okşarken beni kendine doğru çekiyor.

"Bana güveniyor musun?"

Kelimeler içimde bir şeyleri ateşliyor. Beni elektriklendiriyor, bacaklarım titriyor ve ısı anında bacaklarımın arasında birikiyor.

Evet.

Cevap aklıma aniden geliyor. Üzerinde düşünmeye ya da kafa yormaya gerek yok. Etrafında dolaşmama gerek yok.

Şu anda gözlerimi bağlayan ve beni okşayan adamın bir canavar olduğunu düşünürdüm. Bir keresinde onu öldürmeye çalışmışım, bir bakıma.

Şimdi o benim kocam.

Şimdi onun dokunuşunu düşünmek bile tüylerimi diken diken

ediyor. Artık ona güvenim tam.

"Evet," diye

boğuluyorum

usulca. "Aferin

kızıma."

Parmakları ensemdaki fermuara doğru ilerlerken nabzım gümbürdüyor, tenim elektrikle karıncalanıyor. Fermuarı aşağı çekerek elbisenin omuzlarımdan düşmesine izin veriyor. Ayaklarımın dibinde birikiyor ve ben titriyorum, sadece hissedebilsem bile bakışlarının altında kıvranıyordum.

Sırada sütyenim var, kalın parmakları askıları omuzlarımdan indirmeden önce ustalıkla açılıyor. Ellerinin arkası göğüslerimin yanlarına değiyor, meme uçlarım gerilirken tenimde tüylerim diken diken oluyor. Bana doğru

hareket ettiğinde

Dudaklarının enseme değmesine izin veriyorum, sıcak teni ve kasları çıplak sırtıma değdiğinde gömleksiz olduğunu hissedebiliyorum.

Aynı eller kaburgalarımın aşağı kayıyor, kalçalarımın üzerinden geçerek külotumun içine giriyor. Külotumu önce aşağı indirip sonra bacaklarımdan çıkarırken nefesini kıcımda ve kalçalarımın hissettiğimde inliyorum.

Ellerimi tutuyor, nefesim odanın sıcaklığında hızla geliyor. Durana kadar beni parke zemin boyunca götürmesine izin veriyorum.

"Bu eli bana ver."

Onu alırken yutkunuyorum, kolumu bir tarafa uzatıyorum ve parmaklarımı bir tür cilalı ahşap direğin etrafına sarıyorum.

Bir yatak direği.

Bir yatak odasında olduğumuz gerçeği nedense zonklamamı daha da artırıyor. Sanki burada olacağını bildiğim şeyin kesinlikle olacağını doğruluyor gibi.

Beni alacak. Ve daha önce sahip olduğu hiçbir kadına benzemeyen bana sahip olacak. Ve bu muhtemelen beni korkutmalı, heyecanlandırmamalı. Beni tedirgin etmeli.

Islak değil.

İpeksi bir bağ bileğimi sıkıca sarıyor. Homurdanıyor, bileğimi yatak direğine bağlamaya başladığında nefesimi kesecek kadar sıkı çekiyor. Sırtımdan geçerek diğer kolumu başka bir direğe uzatıyor. Yatağa tamamen bağlanana kadar aynı şeyi o bileğime de yapıyor.

Yine de tam olarak değil.

Eli kalçalarımın arasına kayıyor. Daha yukarıya, ağrıyan amıma doğru kaydırırken ürperiyorum. Aniden, iç uyluğuma bir tokat attı. Bir çığlık attım.

Isı tenimde patlıyor, içime bir ihtiyaç zonklaması gönderiyor. "Yayıl," diye kulağıma hırlıyor.

"Tamam-"

Avuç içi diğer uyluğuma batarken nefes nefese haykırıyorum. "*Evet, efendim*," diye mırıldanıyorum, şehvet üzerimde alay ediyor.

Bacaklarımı açıyorum. Noel'in eğildiğini, bir ayak bileğimin etrafına bir ipek parçası geçirdiğini ve onu yatak direğinin dibine bağladığını hissedebiliyorum. Ben titrerken, düğümlerindeki gücü hissederek diğer bileğimi de bağlıyor.

Açık bir avuç kıcıma batıyor. İnliyorum, tenim arzuyla kızarıırken titriyorum. Ellerinin kırmızı izi üzerinde nefesini hissediyorum ve sonra aniden tenimi öpüyor. Ağzı kıcımı öperken, emerken ve mırıldanırken ihtiyaçla inliyorum. Diğer yanağıma da şaplak atıyor ve ağzı onu da yatıştırmadan önce sarsılıyorum.

Odaklanıyor, daha aşağıları öpüyor ve beni acıtıyor. Dili yarığımdan aşağı dans ederken çenem gevşiyor, elleri beni kavrayıp iffetsizce açarken daha da aşağı itiyor.

"Noel..."

Dili nihayet acımı dindirip, ıslak bir şekilde damlayan amımın üzerinde gezindiğinde inliyorum. Dilini içime sokup klitorisime geçmeden önce beni onunla becerirken dudaklarımdan utanmaz bir şehvet dökülüyor. Dudakları zonklayan tomurcuğumun etrafını sarıyor, dili üzerinde dönüyor. Ellerim beyaz boğumlarla yatak direklerini kavıyor, vücudum onun için dalgalanıyor.

Noel'in iri elleri beni tekrar aralıyor, hınzır dili daha da yukarılara sürüklenirken parmakları yumuşak tenimi kazıyor. Nereye gideceğine dair beklentim beni ayak parmaklarımdan ucuna getirdi, onları zeminin çıplak

tahtasına doğru kıvırdım, dizlerim

yatağın kenarına bastırıyor. O dilin kıcımın üzerinde dans ettiğini hissettiğimde ağzım gevşiyor, ben ihtiyaçla titrerken ucuyla beni kızdırıyor.

İçime doğru hırlıyor, başparmağı klitorisimi daireler çizerek ovarken kıcımı dilliyor. Geri çekildiğinde protesto için sızlanıyorum - ta ki deliğime karşı pürüzsüz, sıcak ve ağır bir şey hissettiğimde gözlerim göz bağının altında şişene kadar.

Bir fiş.

"Benim hakkımda bir şeyler bilmelisin, Ella," diye kalçama doğru homurdanıyor, başparmağı tembel tembel klitorisimi okşarken, tıkaçın pürüzsüz başıyla kıcımı okşuyor.

"Paylaşma konusunda pek iyi değilimdir."

Sesine hafifçe yaklaştığımda ürperiyorum.

"Aslında hiç paylaşmam. Çocukken oyuncakları değil. Ne arabaları, ne iş zaferlerini, ne de sırlarımı."

Başparmağı amıma girip g noktamı okşadığında inliyorum. "*Kadınlar* değil," diye homurdanıyor.

Tıkaç zaten kayganlaştırıcıyla kayganlaştı ve kıcıma karşı baskı yapmaya başladığını ve beni açtığını hissettiğimde dudağımı ısıriyorum.

"Ama bu gece... bu gece, Ella."

Önce kemerinin, sonra da fermuarının sesini duyuyorum. Isı vücuduma yayılıyor, beni içine çekiyor.

"Bu gece, seni paylaşacağım."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Vücudum sertleşiyor. Başımı sallamaya başlıyorum, tam kıcımın altında dişlerinin tenimi ısırdığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Kalçamın arkasına.

"Başka bir adamla *değil*," diye tıslıyor, sesinde karanlık, boğucu bir ton var. "*Benimle*."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Bir dakika önce sana bana güvenip güvenmediğini sordum."

Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce içeri ve dışarı vurduğunda inliyorum.

"Hâlâ öyle

misin?"

Başımı

salladım.

"*Evet, efendim*."

Arkamdan inliyor.

"Ne kadar iyi bir kız."

Fiş içime rahatça giriyor. Dudağımı çiğniyorum, o beni açmaya başladığında yüzüm şehvetle gevşiyor. Başı beni geriyor, hınzırca ve zevkle daha derine, daha derine kayıyor. Kalın kısmın ince kısma doğru daralmasını bekliyorum. Ama öyle bir şey olmuyor. Sadece kalın, sonra kalın, sonra kalın inç. Ta ki aniden, içimin derinliklerinde bir sıcaklıkla pis bir şeyin farkına varana kadar.

Kıçıma bir tıkaç sokmuyor. Beni yavaşça kendisiyle aşağı yukarı aynı boyutta bir yapay penisle dolduruyor.

Ağzım açık kalıyor, göğsümde boğuk bir inilti uğulduyor. Noel'in ağzı kalçalarımın arasına giriyor, kalın oyuncağı kıçımın derinliklerine batırırken dili klitorisimin üzerinde dans ediyor. Gözlerim geri dönüyor ve beni ağzına kadar doldururken yatak direklerine tutunarak inliyorum.

"Aynen böyle," diye hışırıyor, sesi tenimde gezinen bir dokunuş gibi.

Arkamda durduğunu hissediyorum ve çıplak tenini tenime bastırıldığını hissettiğimde inliyorum. Şişmiş siki kalçalarımın arasından kayıyor; elleri göğsüme doğru kayarken sıcak ve nabız gibi atıyor. Parmakları sıkı, buruşuk meme uçlarımı çekiştirirken ağzı boynuma doğru ilerliyor ve beni yörüngeye sokuyor.

"Şimdi o güzel kalçalarını benim için güzel ve açık tutmanı istiyorum."

Elleri boynuma dolanıyor, parmakları boğazımı sarıyor. İnleme üstüne inlemelerle boğuluyorum, aşağı uzanıp sikini yarığıma dayadığında kesinlikle onun için zonkluyorum.

"Noel... Aman Tanrım..."

Kulağında kısık bir hırıltıyla sikini içime sokmaya başladı.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Bu his gerçek dışı. Zaten onunla o kadar dolu hissediyorum ki, oyuncak boğazımda da olabilir. Ama kalın, kaya gibi sert siki amıma girmeye başladığında, tüm dünyam bulanıklaşıyor. Her tarafım titriyor, tırnaklarım yatak direklerinin tahtasında izler bırakıyor. Ve duyduğum o alçak, uğultulu, ağırlı sesin ağzımdan dökülen kendi zevkim olduğunu fark ettiğimde, ateş beni sarıyor.

Vücudunun benimkiyle aynı hizada olduğunu hissettiğimde, beni tamamen doldurduğu hissiyle boğuluyorum. Bana sahip olması. Bana sahip olmak. Beni tamamen fethetmesi.

"Kıçını dolduran horoz *benim*, küçüğüm," diye kulağımı tırmalıyor. "Kelimenin tam anlamıyla, bu güzel, açgözlü küçük amcığın beni bu kadar sıkı sıkıttığını hisseden *benim* bir kalıbım."

Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinirken parmakları boğazıma dolanıyor. Sanki bu kenarda sallanıyormuşum gibi hissediyorum, ayak parmaklarım yere doğru kıvrılırken

Vücudumdaki her sinir ucu serbest kalmak için çılgılık atıyor. Orgazmın tatlı ateşlemesi için.

"Ve *şimdi*, Ella," diye hırlıyor karanlık bir şekilde. "Şimdi seni daha önce hiç sikmediğim gibi sikeceğim. Ve umarım buna hazırsındır."

Bir inilti çıkarıyorum, o kadar hevesle başımı sallıyorum ki bir sonraki kelimesinde boşalacakmışım gibi geliyor.

Kaslı kalçalarının tek bir akıcı hareketiyle sikini içimden çıkarıyor ve sonra anında geri sokuyor. Gözlerim irileşiyor, bedenim şehvetle titriyor, onun sert hamlesiyle kabarıyor.

Evet evet evet evet-

Kalçamdaki eli dildonun kabzasına doğru kayarken haykırıyorum. Kukumun içine doğru iterken, sadece kalın kafası içeride kalana kadar oyuncağı kışımından dışarı çekiyor. İpek bağlara karşı sarkarken dudaklarımdan doğaüstü bir ses geliyor. Horozu dışarı kayarken oyuncağı tekrar içime gömüyor ve beni mutlak bir macun haline getiriyor.

Beni onun için sızlanan, ağzından salyalar akan bir pisliğe dönüştürdü - tamamen itaatkâr ve bana vermesi gereken her şeyi arzulayan.

Görünüşe göre, bu *çok fazla*.

Kaslar vücuduma doğru kıvrılıyor ve esniyor. Noel beni iyice, gerçekten ve tamamen *becermeye* başladığında ipek beni sıkıca tutuyor, onun için genişçe yayılıyor.

Daha fazlası hariç. Noel tarafından sayamayacağım kadar çok kez sikildim. Bana verebileceği her şeyi verdiği için çok sert boşaldım.

Görünüşe göre, her şey değilmiş.

Gözlerimin bağlı olduğu karanlıkta, beni çoktan büyülemiş olan bu adam tarafından tutsak edilmişken, kendimi tamamen her şeye bırakıyorum. Bu zevk

ve tekrar tekrar inliyorum, benim için sahip olduğu her şeyi ve her şeyi arzulayan karanlık bir itaatkâr yere batarken sızlanıyorum.

Aleti içime giriyor, ben haykırırken beni ayaklarımın üzerine kaldırıyor, zevkten boğuluyorum ve adrenalini patlamasıyla yüzüyorum. Kıçımdaki oyuncak o kadar derine itiyor ki kafam yüzüyor ve "ikisi" beni daha önce hiç hayal etmediğim gibi açıyor.

Eli boğazımda sıkılıyor, ben daha fazlası için çığlık atarken adrenalini ikiye katlıyor. Başparmağı ağzımın içine girmeden önce dudaklarımın üzerinde geziniyor. Umutsuzca inliyorum, sanki şimdi üç kişiymiş ve aynı anda bana sahip oluyormuş gibi başparmağını emiyorum.

Bir oyuncak. Hayal gücümün üç Noel'i için istekli bir seks oyuncuğı.

Her şey damarlarıma saf eroin gibi vuruyor. Serbest bırakan şehvetin acelesi. Ve ben *hepsini* istiyorum.

"Benim için boşaldığında," diye kulağımı tırmalıyor içime girerken. "Ben onu doldurmadığım zaman amının benim için acımasını istiyorum. Vücudunun bunu hatırlamasını istiyorum. Ve senin üzerindeki mutlak ve tam kontrolümün hayatının geri kalanı boyunca tenine kazınmasını istiyorum."

Gerçeklik bulanıklaşıyor ve değişiyor. Orgazm içimde bir fitil gibi alev alırken tenimin her santimi zonklıyor, sıcaklıkla yanıyor ve serbest kalıyor.

"Benim için *gel*, Ella. Sikimin üzerine gel. İyi bir kız gibi iki sikime de boşal."

Eli karnımın üzerinden geçip bacaklarımın arasına inerek klitorisimi yuvarlıyor. Ve beni hayatımın bir santimi içinde sikerken, oyuncuğı hala içime sokanın onun dalgalanan karın kasları olduğunu fark ediyorum.

"*Bana ne kadar kötü olabileceğini göster, ufaklık.*"

Kıvılcımlı fitil baruta çarpıyor ve tüm dünya tutuşuyor. Boğazım dğmlenene kadar çığlık atıyorum, bedenim salıverilmemin patlayıcı gücüyle sarsılıyor ve titriyor. Kendimi tamamen bırakıp onun için patlarken ayak parmaklarım kıvrılıyor ve yere sürtünüyor.

Derine doğru ittiğini hissediyorum, demir gibi sertleşmiş siki içime boşalmaya başladığında çok kalınlaşıyor. Kulağıma doğru inliyor ve aniden düşmeye başladığında kolları orada, beni yakalıyor.

Göremiyorum, ama sadece gözlerim bağlı değil. Dşnemiyorum. Gbeğimin derinliklerindeki bu ağrıyan, zonklayan sıcaklık dışında hiçbir şey hissedemiyorum. Kollarına doğru gevşek ve tamamen *bitmiş* bir şekilde sarkarken tenim sıvı ateş gibi hissediyor.

"*Sana sahibim Ella,*" diye mırıldanıyor usulca. Eskiden kavrayan, baskın elleri okşuyor ve kızdırıyor. Parmakları tenimi okşuyor ve yoğuruyor, dudaklarıma iniltili bir i çekiş getiriyor.

Elinin bir bileği serbest bıraktığını hissediyorum. Ve sonra diğerini. İstesem de kendimi düşmekten alıkoyamazdım ama Noel haklıydı.

Beni yakaladı.

Beni yavaşça yatağın kenarına yatırıyor. Parmaklarının ayak bileklerimdeki bağları çözdüğünü hissediyorum. Yüzüm yanıyor ve oyuncağı titreyen, çaresiz bedenimden indirirken usulca inlemekten kendimi alamıyorum.

Güçlü, kuvvetli kollar beni kucakladı. Gzlerimdeki bağ çözüldü ama hâlâ karanlığın içinde kaybolmuş durumdayım. Yarı baygın bir halde ona tutunuyorum ve onun su akıttığının sadece belli belirsiz farkındayım.

Hâlâ onun kollarındayken daldığımı hissettiğimde gözlerimi kısa süreliğine açıyorum. ırpılmış pik köpüklerle dolu sıcak bir banyodayız. Beni bir bezle nazikçe yıkadığını biliyorum ama tek yapabildiğim yüzümü göğsüne bastırmak.

Tek yapabildiğim ona sarılmak, bu yakınlıktan asla uzaklaşmak istemiyorum.

Belli bir noktada, ikimizin de üzerine örtüleri çekerken gözlerimi açtım. Küvetin içinde ona doğru kıvrılmış bir şekilde uyuyakalmışım.

"*Noel...*"

"Şşşt," diye gürliyor boynumun arkasına doğru. "Uyu, Ella," d i y e fısıldıyor. "Sadece uyu."

Ve biliyorum.

Huzur içinde. Yedi yıldır ilk kez tek bir kabus görmeden.

Buraya geldiğimizde planımız her neyse, şu anda pencerenin dışında, üzüm asmalarının üzerinde bir yerlerde yüzüyor. Muhtemelen buranın geçici bir konaklama yeri olması gerekiyordu - tüm o cihazlar bulunduktan sonra Londra'da yaşanan kaos yüzünden.

Ama günler akıp giderken, sanki kendi dünyamızdaymışız gibi oluyor. Zamanın olmadığı bir dünya. İçinde bizden ve bu mülkten başka hiçbir şeyin ya da kimsenin olmadığı.

Arada sırada, gerçek dünyaya dair kaygılar tüllü, gül renkli duvarları aşıyor. Mesela bana karşı yaklaşan dava. Ama Fransa'da kalışımızın beşinci gününde Maggie arayıp davanın ertelendiğini haber verdi.

"Bekle, bu... iyi mi?"

Telefonda dişlerini emiyor.

"İyi, tehlikeli derecede öznel bir kelime gibi görünüyor. Şimdilik *daha kötü değil* diyelim ve nimetlerimizi sayalım. Bazı iyilikler isteyeceğim ve bir şeyleri kurcalayacağım. Ama şimdilik biraz nefes alalım."

Mutlu bir şekilde.

Hayal dünyama saplanan bir sonraki gerçeklik bıçağı yaklaşan oylama
-Noel'in kendi şirketinde kalıp kalmayacağına yönetim kurulu karar
verecek.

Bir sabah kahve içerken konuyu açtığımda, "Son olaylar ışığında," dedi
gayri ihtiyari. "Prince oylamanın bir ay daha ertelenmesi için bir önerge
verdi. Belli ki son gelişmelerle birlikte duvardaki yazıyı gördü ve bu
oylamanın suya düştüğünü biliyor."

Gazetesine döndüğünde, aklım galaya ve Noel'in yönetim kurulu masasında
savunmasını güçlendirmek için "balinasına" kur yapmasına geri dönüyor.
Belli ki bahsettiği şey buydu.

Kaşlarımı çattım.

"Noel, bir sonraki toplantıda istediğin gibi oy kullanacağıma söz vererek
imzalamamı istediğin her şeyi imzalayabilirdim." Kaşlarım çatıldı. "O
balina adam her kimse, onu getirmek için hisselerini satmak zorunda
değildin."

Kahvaltı masasının üzerinden bana bakarken merakla sırtıyor. "Lord
Chauncey Newcastle."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Bu isimle ciddi olamazsın."

"İngiliz Aristokrasisi'nde soğukkanlılık *sıfırdır*," diye

homurdanarak sırtımama neden oldu. "Ve her halükarda, ben
yapmadım."

Kaşlarımı

çattım. "Ne

yapmadın?"

Tekrar kâğıdına bakar.

"Yönetim kuruluna girmesi için ona hiç hisse satmadım."

"Ama... oylama..."

"Oylar güvende."

Merakla bana bakıyor.

"Prens'in gördüğü duvardaki yazıdan kastım *sendin*," diye homurdandı. "Ve ben."

Parçalar yerine oturdukça yüzüm yanıyor. Bakışlarını tutarken kalbim hızlanıyor. "İmzalamamı istiyor musun-?"

"Hayır."

Dudağımı ısırdım.

"Yani, bana

güveniyorsun-" "Evet."

Sırtarak sandalyemden kalkıyorum ve masanın etrafından dolaşarak onun kucağına kayıyorum.

"Sonunda kahvenin masanın bu tarafında daha iyi olduğu mesajını aldın, değil mi?" Sessizce homurdanıyor.

Yavaşça başımı sallayıp boynuna sokulurken

sırıttıyorum. "Bu tarafta başka ne daha iyi?"

"Sikilme kısmı."

İçime gömülmeden önce külotum ayak bileklerimden bile çıkmamıştı.

Fransa'dan kaçışımızın BİR HAFTASINDA, evden birkaç tanıdık yüz resmen taşındı-Rosemary, Kevin ve Javi, Liam ile birlikte. Tamam, "taşınmak" derken, ana malikaneyi çevreleyen birkaç kulübeye taşınmalarını kastediyorum. Ki hala çok elitist görünüyorlar. Ama bu konuyu açtığımda Noel bana mahremiyetin beni istediğı zaman, istediğı odada ağırlayabileceğı anlamına geldiğini hatırlatıyor.

Güçlü bir argüman ortaya koyuyor.

Birkaç gün sonra Noel ve ben arka verandada bahçede otururken telefonum bir mesajla çaldı.

Birkaç gün sonra Kevin bir ziyaretçimiz olduğunu duyurmak için arka bahçeye ve verandaya çıktı.

Noel kaşlarını

çatıyor.

"Kim?"

"Arkadaşınız olduğunu söylüyor, Efendi Ransom."

Homurdanma isteğıme karşı koyuyorum. Görünüşe göre, "Efendi Fidyeye" olayının tamamı Kevin'a ait; Noel'in talep ettiğı bir şey yok. Ama Kevin işe girdiğı ilk gün bunu yapmaya başlayınca Noel o kadar eğlenmiş ki öylece bırakmış.

"Bay Zima."

Bu tanıdık isim karşısında kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim Noel'e kayıyor. Yüzü son derece soğukkanlı, ama gözlerinde saklı bir şeyin parıltısını görebiliyorum - gerçi ne olduğu belli değil.

"Peki," diye homurdanıyor Noel sonunda.

"Getirin onu-" "Vay, vay, Ransom."

Koyu renk saçları ve buz mavisi gözleriyle dikkat çeken yakışıklı bir adam, telaşlı görünümlü bir arabanın arkasında evden çıkarken gözlerimi

kırpıştırarak dönüyorum.

Kevin. Rahat ama çok şık ve havalı bir yazlık takım elbise giyiyor. Gözlerim bileklerindeki, bir elinin arkasındaki ve boynundaki dövmelere takılıyor.

"Lüks bir bağ evi, garajda bir ya da beş spor araba ve kolunuzda yarı yaşıınızda bir kız."

Noel adama ters ters bakıyor, o da beyaz dişli bir sırıtışla ona karşılık veriyor.

"Sen bu orta yaş krizine kendini kaptırmışsın, değil mi?" Kevin, Noel'e dönerken dehşetle bakıyor.

"Efendi Ransom, en içten özürlerimi sunarım-"

"Sorun değil, teşekkürler Kevin."

Noel'in uşağı başını sallar ve arkasındaki dövmeli adama onaylamayan bir bakış attıktan sonra eve geri döner.

"*Efendi Ransom?*" Adamın dudakları eğlenerek kıvrılır. "Burada tam olarak ne arıyorsun Kristoff," diye homurdanıyor Noel ince bir sesle. *Kristoff Zima.*

Birden, nabzımı hızlandıran bir şey oldu. Noel'in duvarında bulduğum fotoğraftaki adamlardan biri o. Oliver, ofisine gittiğimde onlara "Krallar ve Kötüler" adını vermişti. Kristoff da... mafya mı? Hayır, Rus Bratva.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Ne yani, eski bir arkadaşına merhaba demek için uğrayamaz mıyım?"

Noel iç geçiriyor, üzerinde çalıştığı telefonu yere bırakıyor ve omuzlarını dikleştirerek ayağa kalkıyor.

"Önce *ararsan* yapabilirsin."

Kristoff iç geçiriyor, bakışlarını Noel'den bana çeviriyor, buz mavisi gözleri parlıyor.

"Söylesene, bugünlerde hep böyle misafirperver mi?" "Sanırım onu dostane bir ruh halinde yakaladınız."

Doğu Avrupa aksanlı adam bana genişçe sırtıyor. "Seni tekrar görmek çok güzel, Ella."

Kaşlarım çatılınca boğazını temizledi.

"Babanızın cenazesine katılmıştım," diyor hüzünle. "Yine de, o sırada kimliğimi açıkça söylememe izin vermeyen hafifletici koşullar altında korkarım."

"Evet, MI5 tarafından aranıyor olmak sosyal hayatınızı olumsuz etkiliyor," diye mırıldandı Noel, yanıma gelip elini belime koydu.

Tanrım, ondan yayılan sahiplenici enerjiyi *hissedebiliyorum*.

"Pekâlâ, şimdi her şey açıklığa kavuştu."

Kristoff bana doğru adım atarken gülümsüyor. Noel'in eli sırtımda sertleşiyor ama yine de uzanıp diğer adamın elini sıkıyorum. O da sıcak bir şekilde sıkıyor.

"Baban çok iyi bir arkadaştı, Ella."

Kristoff'un "baba" demesi üzerine gözlerim Noel'e kayıyor. Bana dönmüyor ama parmağının sırtıma dokunduğunu hissediyorum.

"İkimiz de öyleydik." Kristoff sırtıyor. "Noel ve benim senin doğduğun gün hastanede olduğumuzu biliyor muydun?"

Kaşlarım çatıldı.

"Bekle, gerçekten
mi?"

Bakışlarımı tekrar Noel'e çeviriyorum. Bu kez o da bana bakıyor ve başını sallarken dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor.

"Seni buraya tam olarak ne getirdi Kristoff?"

Adam omuz silkiyor, avludaki sandalyelerden birine oturmak için dönerken parmaklarını çenesinde gezdiriyor.

"Paris'e gidiyordum." "İş için
mi?"

"Hayır, çünkü burası *Paris*, Noel. Eğlendiğimizi hatırlıyorsun, değil mi? Her zaman gittiğimiz zamanlardaki gibi?"

İç geçiriyor, bana dönüyor ve başparmağıyla Noel'i işaret ediyor.

"Bu adama birkaç kadeh absinthe içirirseniz, huysuzluğu ortaya çıkar-"

"Tam olarak ne *istiyorsun*, Zima?"

Kristoff derin bir iç çeker.

"Burada olduğunuzu duydum, zaten Paris'e gidiyordum ve çok sevdiğim eski bir dostumun kızının evliliğini kutlamak için uğramak istedim."

Noel'e ince ince gülümsüyor.

"Ne yazık ki damat konusunda kısa çöpü çekti."

"Sizi temin ederim, *kısa* yanlış bir tanımlama olur."

Elini sırtımda hissederek şiddetle kızarıyorum. Kristoff sırtıtarak başını sallıyor.

"Peki, kartlar masada. Ella'nın bunu isteyerek yaptığından emin olmak için uğradım ve sanki onu lanet olası bir yatak direğine bağlamışsın gibi değildi."

"Tam olarak şu anda değil, bilmiyorum."

İniltiyi durdurmak için dudağımı ısırıyorum, yüzüm utançtan kızarıyor.

"Bu adamla kendi iradenle birliktesin, değil mi?"

Hâlâ gülümsüyor ama Kristoff'un yüzeydeki samimiyetinin ardında ölümcül bir ciddiyet olduğunu söyleyebilirim. Ve bunun babama olan saygısından ve dostluğundan kaynaklandığını biliyorum.

"Endişenizi takdir ediyorum," diye gülümsüyorum, yüzümdeki sıcaklığı yutarak. "Ama evet, öyleyim. Kısa çöp ve her şey."

Kristoff kahkahalarla kükrüyor. Noel bana dönüp yüzünü hafifçe kulağıma doğru indirirken ince ince gülümsüyor.

"Görünüşe göre *uzunluk* konusunda bir tazelemeye ihtiyacın var," diye homurdanıyor.

Yüzüm pembeleşiyor. Yüzüme masum bir gülümseme yerleştirip Noel'in yanından geçerken hızla yutkunuyorum.

"Kristoff, akşam yemeğine kalır mısın?"

"Kalamaz."

"Çok isterim."

Her birinden gelen zıt cevaplar aynı anda gelir. Noel nefesinin altında homurdanırken Kristoff sırtıyor.

"Bu akşam sanal bir strateji toplantım var, ona bağlanmam gerekiyor. Belki başka-"

"Ne zamandan beri?"

Noel'in gözleri bana dikilmiş, daha sonra kırımın ne kadar ağrıyacağını belli eden bir bakış fırlatıyor.

Bu da tabii ki bacaklarımı jöleye ve içimi erimiş ateşe çeviriyor.

"Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız Kristoff. Paris absinthe'si Noel hakkında daha fazla şey duymak için *sabırsızlanıyorum*."

Noel'in göğsünden bir hırıltı yükselir. Kristoff kollarını açarak ona genişçe gülümser.

"Mutlu eş, mutlu hayat, Ransom."

Nefis bir yemek ve birkaç şişe şaraptan sonra tok, mutlu ve inanılmaz uykuluyum. Bahçedeki verandaya geri döndük, Noel ve ben küçük bir koltukta, Kristoff ise küçük bir masanın karşısındaki sandalyede uzanıyordu.

Yanı başımızdaki açık hava şöminesinde küçük bir ateş çıtırdıyor ve titreyen ışık verandada oynaşıyor.

Başımı Noel'in omzuna yaslıyorum, kolları beni sararken kendimi sıcak ve güler yüzlü hissediyorum. Kristoff, babamın Braddock McCreed'in Land Rover'ını Brighton'da sahile sürdükten sonra hızla gelen gelgitten kurtarmasıyla ilgili komik bir hikaye anlatmayı bitiriyor.

"Ve sonra, lanet Rebecca '*Thomas*!' diyerek fırladı."

Noel bile Kristoff'un Julianna'nın oldukça korkunç annesi ve Braddock'un eski karısı hakkındaki endişe verici derecede iyi taklidine kıkırdıyor.

"*Thomas! Çatlaklardaki kumlar ne olacak, Thomas!*"

Noel'in göğsü başımın altında gürlüyor, eli yan tarafımı okşuyor.

Kristoff başımı sallıyor.

"Sanırım o kadının sorunu, çatlaklarında her *zaman* kum olmasıydı."

Birden esnemedен önce kıkırdıyorum.

Kristoff gülümseyerek, "Gitmeliyim," dedi ve şarap bardağını yere bıraktı.

"Bırakayım da ikiniz de uyuyun."

"Oh, hayır, lütfen." Gülümsüyorum, koltuktan kalkarken tekrar esniyorum.

"Eminim ikinizin de konuşacak çok şeyi vardır. Balkabağına dönüşerek eğlenenizi mahvetmeme izin vermeyin."

Noel'in kaşları çatılır.

"Seni yukarı

çıkarcacağım-"

"Sanırım idare edebilirim," diye sırtıtıyorum.

Yanağını öpmek için eğildim. Ama birden yüzümü kavırıyor, beni yavaşça ve derinden öpüyor. Babamın en iyi arkadaşlarından birinin önünde olduğumuzu bildiğim için utanmak istiyorum. Ama o beni öptükçe, ben daha çok içine giriyorum. O kadar ki, öpücüğünü çektiğinde transa geçmem bir saniye sürüyor.

Dönüyorum ve Kristoff'un bize sırtıttığını görünce hızla kızarıyorum.

"Tamam, tamam, peki." İç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Benim onay mührümü aldın."

Noel ona homurdanarak, "Bunu aramakla uzaktan yakından ilgilendiğimi sanmıyorum," der.

"Hayır, ama Ella bir bakıma öyleydi." Kaşlarını çatı.

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum, bir an için bunu düşünüyorum.

"Hayır, aslında," diye omuz silkiyorum. "Değildim. Ama bu takdir etmediğim anlamına gelmiyor."

Kristoff gülümsüyor.

"İçinde çok fazla Thomas var, biliyorsun."

Ayağa kalkıp elini uzatıyor, ben de sıcak bir şekilde sıkıyorum. "Seni tekrar görmek bir zevkti, Ella."

Eski dostumu kendi haline bırakıp Ella'yı "gerçekten" yatağa yatırmak için YARI AKLIM VAR.

Dilimle.

Ama uykulu sırtışılarından ve sürekli esnemesinden, gerçekten de yatmaya hazır olduğunu anlayabiliyorum. Bunun yerine, onu veranda kapısında bir kez daha öpüyorum ve sonra karanlığın içinden yatağına doğru kaymasını izliyorum.

Döndüğümde, Kristoff'a doğru rahatça yürürken gözlerim biraz kısılıyor.

"Neden bana gerçekten neden burada olduğunu söylemiyorsun?" İç çekerek başını sallar.

"Yalan söylemiyordum. Gelip bunun gerçekten Ella'nın istediği bir şey olduğundan emin olmak istedim. Ve senin her zamanki zorbalık taktiklerini kullanarak ona istediğini yaptırmaya çalışmadığından emin olmak istedim."

"Ve?"

Gülümsüyor.

"Ve anlıyorum. Şimdi gerçekten görebiliyorum."

"Senin onay mührünle ilgilenmediğimi söylemiştim Kristoff."

"Hayır, ama Thomas'inkini istersin."

Ağzım sulandı.

"Muhtemelen sende olurdu, biliyorsun," diyor sessizce. "Yani, adam seninle çok uzun, çok ciddi ve çok sert konuşmalar yapmış olabilir. Ama seni tanıyordu Noel. Bu yüzden gideceğini bildiği zaman ikisine de bakmanı hepimizden çok senden istedi."

"Bunun tam olarak tasarladığı şey olduğundan emin değilim."

"Olmayabilir. Ama o büyüleyici, ışıltılı kişiliğine rağmen..." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum, o sırttıkça ben de onu tersliyorum.

"Senin iyi bir kalbin var Noel. Her ne kadar onu karanlığa gömmeye çalışsan da."

Başka tarafa bakıyorum, şarabımı yavaşça yudumlarken homurdanıyorum.

"Aradığınız kelimeler 'teşekkürler Kristoff. Seni yakışıklı piç.'"

Sırıtiyorum.

"Teşekkür

ederim."

Şarap bardağını bana doğru eğerek

başını sallıyor. "Buraya gelmemin başka

bir nedeni daha var." İçimi çektim.

"Bunu itiraf etmek o kadar zor muydu?"

Sırıtarak ceketinin iç cebinden bir çıktı çıkardı ve aramızdaki masaya fırlattı.

"Bunu okumak isteyeceksin."

Elime aldığımda kaşlarım çatıldı. Aniden durmadan önce gelişigüzel taradım. Hemlock Estates'ten Ella hakkında bir psikolojik değerlendirme.

Ve birden kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Hay sikeyim.

"Bilişsel karışıklık" ve "hafıza boşlukları" kelimeleri sayfadan fırlıyor. Ella'nın "sık sık yaşadığı bilinç kayıpları ve zaman boşlukları" hakkındaki endişeleri dile getiren notları tararken parmaklarım sayfayı öyle sıkı kavırıyor ki neredeyse yırtılacak. "Duygu patlamalarını hatırlayamaması."

"Kutsal İsa-"

"Merak etme, bu saçmalık," diye homurdanıyor Kristoff sessizce. "Düşündüğün gibi değil ve o da deli değil. Gerçi inan bana, ekibim bunu bulduğunda benim de yüzümde seninle aynı ifade vardı."

Yavaşça iç çekiyor.

"Araştırdık. Hemlock'taki kurum psikiyatristi, bu zavallı çocuklara her şeyi ve her şeyi dayatmak için İngiltere'deki her ilaç temsilcisinden rüşvet alıyordu - hepsi de devlet tarafından finanse ediliyordu. Yarısı Adderall kullanıyordu ve üçte biri de muhtemelen ihtiyaçları olmayan antidepresanlar kullanıyordu. Memantine'i de itelemekte çok başarılıydı."

Kaşlarını çatıyor.

"Bu bir NMDA reseptör antagonisti ve benim gibi bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yoksa-"

"Alzheimer'ı tedavi etmek için kullanıyorlar." Yavaşça başını sallıyor.

"Doğru. Bu adam Cassandra'nın teyzesinin aile geçmişini gördü ve Ella ile bir fırsat yakaladı. Ayrıca, yan etkileri kafa karışıklığı ve depresyon, yani fazladan komisyon almak için deneyebileceği ve reçete edebileceği birkaç ilaç daha var."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Bu kötü oldu. Tamamen saçmalık olabilir ama bu, savcılığın Ella'nın Cassandra'yı öldürdüğüne dair anlatısını sinsice destekleyecek. Uyuşturucu tedavisi, ıslahevi ve şimdi de hafıza kaybı için ilaç reçete edildiği gerçeği?

Dışlerim gıcırıyor.

Onu gömecekler-

"Madem gördün, devam et ve onu şömineye at." Kaşlarımı çattım.

"Sadece yap, Noel."

Elim yumruk şeklinde kıvrılıyor, saçma sapan raporu alevlerin içine atmadan önce bir top haline getiriyorum.

"Güzel, artık sonsuza dek gitti." Sorgulayan bir kaş kaldırıyorum.

"Hemlock'taki eski kayıtlardaki tüm izleri iki kez sildirdim. Ve birkaç yıldır erişilmemiş eski bir sürücüde bulundu."

Bana soğukkanlılıkla bakıyor.

"Savcılık bunu görmedi ve görmeyecek. Ve siz az önce dünyadaki son izini de yaktınız."

Eski dostuma bakarken çenem

kilitleniyor. "Teşekkür ederim," diye

sessizce homurdanıyorum.

"Thomas için," diyor Kristoff kadehini

kaldırarak. "Thomas için."

"Oh, ve o küçüğe acı ve ıstırap çektirmenin yollarını hayal etmeye başlamadan önce-"

"Çok geç," diye homurdandım.

"*Artık* çok geç. Bu adam aynı zamanda sokak serserilerine ağrı kesici satıyordu ve iki yıl önce bu çabaları yüzünden bıçaklanarak öldürüldü."

"Mükemmel."

Kristoff

gülümser.

"Sana minnettar olurdu, biliyorsun. Thomas'ı kastediyorum. İlk tepkisi pek iyi olmayabilir-"

"Beni fena benzetirdi."

Kristoff sırtıyor. "Oh, neredeyse kesinlikle. Ama benim şimdi gördüğüm gibi o da senin nasıl biri olduğunu görünce..." Başını sallıyor. "Thomas insanları net bir şekilde görebiliyordu. Onların pisliklerini görebiliyordu. İçimden bir ses buna bakıp ne olduğunu göreceğini söylüyor."

"Peki tam olarak nedir?"

Sessizce gülümsüyor.

"Eğer *bana* bunu soruyorsan, sen lanet bir aptalsın. Bir aynaya bak, Ransom. Ya da daha iyisi, evlendiğin kadına bak."

Omuz silkiyor, şarabının geri kalanını yudumlarken arkasına yaslanıyor.

"İçimden bir ses, onunla aranızda *tam olarak* ne olduğunu görmenin çok zor olmayacağını söylüyor."

Az önce koyduğumuz şarabı düşününce, Kristoffun öndeki arabanın yanında onu bekleyen bir şoförü var. Tekrar vedalaşıyoruz ve ben eski dostuma sarılıp tekrar teşekkür ediyorum.

Arabasının arka lambaları söndüğünde, dönüp yatmak için malikâneye geri dönüyorum. Ella çoktan uyumuştı ama ben yanına yattığımda kıpırdandı. Kollarımda dönüyor, benim gibi çıplak. Dudakları dudaklarımı buluyor ve bacakları bana sarılıyor. Yumuşak inlemeleriyle sikime doğru kayarken onu öpmeye devam ediyorum.

Oda zifiri karanlık ve dışarıdaki alçak, ince aydan sadece yüzünü görebiliyorum. İşte Kristoff burada yanılıyor. Aynaya ya da yüzünü net bir şekilde görmeye ihtiyacım yok.

Neye sahip olduğumu biliyorum.

Sadece bunun gerçekte ne anlama geldiğini kafamda oturtmam gerekiyor. Benim için. Onun için.

Bizim için.

"BEKLE, SEN CİDDİ MİSİN?!"

Maggie'nin az önce telefonda söylediklerine kilitlendiğimde çenem düşüyor, gözlerim doluyor.

"Dava tamamen düşüyor. Davayı tamamen düşürüyorlar."

Yüksek sesle çığlık atıyorum. Odanın öbür ucunda, açık pencerelerin yanındaki masasında oturan Noel'in kafası gömülü olduğu dizüstü bilgisayardan kalkıyor. Kaşlarını çatıyor, ben hala çığlık atarak aşağı yukarı zıplamaya başladığımda dudaklarını bir gülümseme kaplıyor.

"*Maggie!*" Telefonda ötüyorum.

Avukatım gülüyor.

"Kavradıklarını biliyordum! En iyi ihtimalle ikinci derece kanıtları vardı. Ama bu davanın gerçek bir ayağı yoktu. Ki..." diye iç geçiriyor. "Bu da beni en başta neden böyle bir şey yaptıklarını merak etmeye itiyor. Ama, hey, senin işin bitti."

"Teşekkür ederim!" Neşeyle ağzımdan kaçırdım.

"Kendime pay çıkarmak isterdim ama bu tamamen Kraliyet'in işi. Baş avukat ben sizi aramadan hemen önce bana ulaştı ve

tüm suçlamalardan ve davalardan tamamen vazgeçiyorum." O kadar geniş sırtıyorum ki yüzüm odanın öbür ucundaki Noel'e kadar yansıyor.

"Şimdi, medya sızıntısının verdiği zarar açısından?" Ağır ağır iç geçiriyor. "Bu konuda taş duvar örecekler. Demek istediğim, bunun peşinden gitmeyi çok isterdim, pro-bono bile olsa. Ama korkarım bu ümitsiz bir vaka. Kraliyet bir milyon yıl geçse de bir iç medya sızıntısını kabul etmez, bu da hiçbir şeyi geri almak için asla kamuya açıklama yapmayacakları anlamına gelir. Ve ülkede bir vatandaşın böyle bir konuda tazminat davası açmasına izin verecek bir yargıç bulamazsınız. Söylediğim için üzgünüm ama bu kapalı bir sistem."

Başımı sallıyorum.

"Sorun değil. Bundan önce toplumun temel direklerinden biri değildim."

"Bununla kirli bir hamle yaptılar. Ve bunun için onlara baskı yapamamamız beni kızdırıyor."

Tekrar iç çekti.

"Her neyse. Tebrikler, Ella. Kelimenin tam anlamıyla daha iyi bir sonuç isteyemezdik."

"Hayır," diye gülüyorum. "Ve her şey için çok teşekkür ederim!"

Telefonu kapattığımda Noel hâlâ merakla bana bakıyordu. Yüzüm yine kocaman bir sırıtışa dönüşüyor.

"Davayı düşürdüler!" Tekrar çılgılık atıyorum, zıplıyorum ve gülüyorum. Omuzlarımdaki yük hafiflemiş gibi görünüyor ve içime çektiğim nefes, her şey ters gittiğinden beri aldığım ilk dolu nefes gibi geliyor.

Ama Noel'e tekrar baktığımda, hâlâ orada oturuyor, sırtıyor ve eğlenmiş görünüyordu.

"Yani, çok heyecanlanmayın ya da-"

Kaşlarımı çatarak kısa kesiyorum.

"Biliyordun."

Dudakları biraz daha kıvrıldığında ve kaşları hafifçe yukarı kalktığında ağzım açık kalıyor.

"Nereden biliyorsun? Ve bunu b e n i m avukatımdan önce nasıl bilebildin?"

Noel omuz silkerek iç

geçiriyor. "İnsanları

tanıyorum, sanırım."

Gözlerimi deviriyorum ve tam sandalyesinin önüne gelene kadar ona doğru kayıyorum. Onu usulca öpmek için eğildim.

"Tek kötü şey, Maggie'nin medyaya sızan haberleri açıklığa kavuşturmak için bir açıklama yapmaları konusunda yapabileceğimiz bir şey olmadığını söylemesi. Ama" diye omuz silkiyorum. "Neyse o-"

"Oh, ben olsam buna bahse girmezdim."

Noel kaşlarını çatıyor ve bakışlarını saatine

çeviriyor. "Hmm."

Bir kumandaya uzanıp odanın karşısındaki devasa düz ekranı BBC'ye çevirirken şaşkınlıkla bakıyorum. Görüntü stüdyodaki bir kişiden, Martin Tomilson'ın arkasında durduğu basın podyumunun canlı yayınına geçiyor.

Diğer adıyla tüm İngiltere'nin Başsavcı Yardımcısı. Göz kırıyorum.

"Bekle, ben-"

"Sadece izle."

Bay Tomilson mikrofonlara doğru eğilirken boğazını temizliyor.

"Bunu kısa tutacağım, ardından sınırlı sorular gelecek. Yarım saat önce Majestelerinin Kraliyeti, Ella Ransom, kızlık soyadı Ashford hakkındaki tüm soruşturmaları ve cezai suçlamaları düşürmeye karar verdi. Soruşturmamız sadece yanlış değil aynı zamanda kötü niyetle kurgulandığı kanıtlanmış delil ve olgulara dayanıyordu. Bu nedenle, bu konudaki tüm suçlamalar bir kez daha reddedilmiştir. Ayrıca Kraliyet, Bayan Ransom'dan, özellikle de kendi içimizden çıkan üzücü medya sızıntısı ışığında, resmi bir özür dilemek istemektedir. Teşekkür ederim ve şimdi sınırlı sorulara cevap vereceğim. Evet, Marcus?"

Ağzım açık kaldı. Televizyona bakıyorum ama sadece göz kırptığım için uyuşuyor.

"I..." Yavaşça Noel'e döndüm. "Anlamıyorum."

Kaşları kalkıyor.

"Ella, sen çok zeki bir kızsın. Bence

biliyorsun." Ona bakıyorum.

"Ne yaptın?" Nefes alıyorum.

"Ne gerekiyorsa onu."

Yutkunuyorum. "Bekle, *rüşvet mi verdin-*" "Hayır," diye *homurdandı*.

"I..."

"Tehdit mi?"

"Hem kolluk kuvvetlerine devam eden mali katkılarımla ilgili bazı gerçekleri hem de söz konusu iddianın tamamen dayanıksız doğasını açıklığa kavuşturdum.

Kanıt denen Şeye sarılıyorlardı. Ayrıca, eğer kalifiye birini tanıyorsanız, Kraliyet'in yeni boşalan beş pozisyonu doldurmak istediğine dair iyi bir bilgiye sahibim."

Yüzümde bir gülümseme belirirken yavaşça başımı sallıyorum.

"Yaptığınız şeyi nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama..." Ona doğru adım atarken dudağımı ısırıyorum, ellerim sert göğsüne gidiyor.

"Teşekkür ederim."

"Sen benim karımsın Ella," diye gürlüyor sessizce, yaklaşıp başparmağıyla dudaklarımı okşuyor ve beni ürpertiyor.

Onunki kararıyor.

"Bu Prince'ti, biliyorsun," diye sessizce homurdanıyor. "O ilk toplantıda oyunuzu almak için öfkenizi ve kederinizi silah olarak kullandı. Bu yalanların çökeceğini, bunun da cephemizi daha da güçlendireceğini biliyordu. Bu yüzden bir sonraki hamlesi seni denklemden çıkarmak oldu."

Yüzüm kızardı.

"Olamaz... Yani, o kadar da karikatürize kötü biri değil, değil mi? Yani, siz arkadaşınız. O ve *babam* arkadaştı."

Noel yere bakıyor, kaşları derin bir şekilde

çatılmış. "İnsanlar değişir, Ella."

Gözlerinin içine bakarken dudağımı

çiğniyorum. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şimdi..." Gözleri kısıldı. "Şimdi Prince'i lanet tahtamdan indireceğiz. Ondan sonra da onun tüm dünyasını yerle bir edeceğim."

Sesindeki saf kötölükten ürperiyorum, ona yaklaşırken titriyorum. "Ama önce," diye mırıldanıyor.

Eğildi ve beni öptü.

"Öncelikle, eğer isterseniz, sanırım eve gitme vakti geldi." "Ben de öyle düşünüyorum."

ELLA

"EMİN MİSİN?"

Harry telefona doğru iniyor.

"El, şaka mı yapıyorsun? Seni haftalardır görmedim."

Yüzümü buruşturdum.

"Biliyorum ve *çok*-"

"Eğer benden özür dilersen, kesinlikle ziyaretime gelemezsin."

Sırıtiyorum.

"İyiydik, sana söz veriyorum. Gus, Jack ve diğer tüm müdavimler seni özliyor ama yine de işler kesat. Miles fazladan vardiya aldı ve geri kalanını ben karşıladım."

Ağzımı açmaya başlıyorum ama o lafı dolandırıyor.

"Ve *her neyse*, bunun hiçbir önemi yok, çünkü sağlığını ve refahınızı birkaç bar vardiyasından daha önemli, değil mi?"

Sırıtişım genişliyor.

"Seni özledim, Harry."

Gülüyor. "Seni de özledim. Başsavcı yardımcısıyla yaptığın basın toplantısından sonra artık buralarda ünlü birisin. Gus'ın duvarda bir tabelası var, Başbakan olman için oy istiyor."

Kıkırdıyorum. "Yakında orada olacağım. Sana yetişmek için sabırsızlanıyorum." "Üzerinde adın yazan bir viski hazırlayacağım."

Telefonu kapattıktan sonra kütüphanedeki koltuktan kalkıp evin içinde dolaşıyorum. Noel'i çalışma odasında, sanki büyükannesine hakaret etmiş gibi dizüstü bilgisayarının ekranına bakarken buluyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum, sırtarak masasının kenarına oturuyorum.

"Liam seninle geliyor."

Bakıyorum, ağzım açık kalıyor.

"*Nasıl*-" Gözlerim kısıldı. "Yemin ederim, eğer telefonumu dinliyorsanız..."

Sırıttırıyor ve sandalyesini bana doğru çeviriyor.

"Seni gözetlemiyorum, Ella. Sadece durumları ve insanları okumakta iyiyimdir. Özellikle de seni."

Dudaklarımı büzüyorum.

"Fransa'dan döneli bir gün oldu. İyi arkadaşın barmen kızı görmedin-"

"*Dikkat et.*"

Sırıttırıyor. "*Harriet*'i birkaç haftadır görmedin. Ayrıca, kütüphanede güldüğünü buradan duyabiliyordum ve seni güldürme konusunda iyi olduğunu biliyorum.

Gül. O eteği giyip bana o baştan çıkarıcı gülümsemeni göstererek buraya geldiğinde-"

Çekiniyorum.

"Tamam, öncelikle bu eteği sen seçtin."

"Ben seçtim. Ve içinde muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum kırpılmış bir tonla, kızarsam bile. "Ve The Slipper'a gitmeme izin vermen için seni *baştan* çıkarmaya çalışmıyordum. Çünkü hiçbir şey yapmama *izin vermene* ihtiyacım yok."

Çenesi titriyor. "Bu, 'Noel, lütfen beni bu masanın üzerine eğ ve böyle bir velet olduğum için kıcıma kırmızı bir şaplak at' gibi gelmeye başladı, biliyorsun."

Yüzüm sıcaktan yanıyor. Kalçalarım birbirine yapışıyor. "Eee?"

Gözleri bana doğru parlıyor, boynundaki kaslar dalgalanıyor.

"Git arkadaşını gör. Döndüğünde cezayı alacaksın."

Hayal kırıklığı içime çöktü. İstedığimi elde ettim ama meğer *gerçekten* istediğimin sadece yarısıymış.

Masadan kayıyorum.

"Tamam, iyi, sanırım. Eğer içinde yoksa-"

Sandalyesinden fırlayıp beni masanın kenarına doğru sertçe eğerken ve eteğimi yukarı çekerken inleyerek nefes alıyorum. Ardından külotum düşüyor ve avuç içi çıplak kıcıma çarptığında kendimden geçerek ağlıyorum.

"On tane olacak."

İnliyorum, beklentiyle kıvranıyorum.

"*Say onları.*"

"Evet, efendim."

BİR BUÇUK SAAT SONRA - Noel beni arkamdan aptal gibi sikerken dizlerimin üzerine çökmeme neden olan on şaplaktan sonra - The Glass Slipper'a giden Bentley'in arka koltuğundayım. Arabayı Liam kullanıyor elbette ama Jacob'ın numarasına dokunurken bölmeyi kaldırdım.

"Tebrikler," diye kıkırdıyor, telefonda hırıltılı bir ses çıkarıyor ve sonra öksürüyor.

Kaşlarım çatıldı. "Jacob-"

"İyiyim, iyiyim," diye homurdanıyor, boğazını temizliyor. "Gerçekten iyiyim Ella. Sadece kazadan kalan bir nefes darlığı var."

Kaza kulağa çok sıradan geliyor. Çok iyi huylu. Ayrıca onun kadar tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan ben değildim. Hayatımı kaybetmeye onun kadar yakın değildim. Dolayısıyla, belki de saldırıya "kaza" demek gibi küçük şeyler onun travmadan uzaklaşma yoludur.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Oh, iyi, iyi," diye tekrar kıkırdıyor, bu sefer öksürmüyor.

"Ama daha önemlisi, sen nasılsın? Ella, Kraliyet'in o saçma davayı düşürmesi seni çok mutlu etmiş olmalı."

Sırıtiyorum.

"Ben... evet. Tam olarak içime sinmiyor. Ama kaldırılan ağırlık inanılmaz hissettiriyor."

Kıkırdıyor. "Eminim."

"Gerçekten iyi misin?"

"Oh..." diye iç geçiriyor. "Fizik tedavi yardımcı oluyor. Sadece bütün gün ve gece şehirdeki evimde kapalı kalmaktan biraz sıkıldım. Dışarı çıkamadığım zaman huzursuz oluyorum. Ama beni ne zaman hareket edebileceğime dair sıkı bir programa tabi tutuyorlar. Hareket ettiğimde de bu lanet bastonu kullanmak zorundayım."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Özür dilerim Jacob." Gülümsüyorum. "Arkadaş ister misin?" Gülüyor.

"*Evet*, aslında! Çok isterim. Dün gece için bir randevu planlamıştım, tabii ki evde kalacaktım. Ama o beni ekti."

İtirafı karşısında hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırıştıyorum. Jacob sessizce kıkırdıyor.

"Ben... özel hayatım konusunda ketum olma eğilimindeyim, Ella," diye mırıldandı. "Eğer y a p a b i l i r s e n ..."

"Sanırım ikimizin de özel, kişisel hayatlarımızın bu şekilde kalmasını tercih ettiğimizi söyleyebiliriz, Jacob," diyorum nazikçe.

"Teşekkür ederim."

"Ve hey, onun kaybı," diye tükürdüm kuru bir şekilde. "Yani senin randevun."

Yüksek sesle gülüyor, bu da öksürüğe dönüşüyor. Ama sonra tekrar nefesini tutuyor.

"Teşekkürler," diye iç geçirdi. "Buna ihtiyacım vardı. Ama iyi tarafından bakarsak, The Charm, Inc'in yaklaşan ilk halka arzımız için öngörülen fiyatı *yükseliyor*."

"Kötü basın diye bir şey yoktur, ha?"

Kıkırdıyor. "Görünüşe göre değil. Bak Ella, umarım bu patron meselesi yüzünden ileri gitmiyor ya da garip gelmiyordur. Akşam yemeğine gelmek ister misin? İki gece sonra, eğer müsaitsen?"

Sırıtiyorum.

"Bunu çok isterim aslında." Gözlerimi deviriyorum. "Ben de dışarı **ç ı k a b i l i r i m .**"

"Ahh, evet, uzun boylu, esmer ve düşünceli bir yakışıklıyla bir malikanede kilitli.

Quelle horreur."

Kıkırdıyorum, yüzüm kızarıyor.

"Kocanızı özel hayatıma sokmaktan çekinmeyin. Eminim donuna girmeye çalışmadığımı anlarsa gelmene çok daha fazla izin verecektir."

Sırıtiyorum.

"Zararı olmaz."

Jacob güler. "O zaman iki gece sonra görüşürüz,

Ella." "Dört gözle bekliyorum."

Telefonu kapattığımızda, neredeyse Terlik'e vardığımızı fark ediyorum. Düğmeye uzanıyorum ve bölmeyi indiriyorum.

"Hey, Liam? Senden bir şey istesem sakıncası olur mu?"

"Arabada mı bekleyeyim?" Homurdanıyor. "O lanet yere adımımı atmayacağım." Sırıtıyorum.

"Harry'yi tanıdıktan sonra o kadar da korkutucu değil."

Dikiz aynasından bana ters ters bakıyor.

"Ama ben de beni köşede bırakabilir misin diye soracaktım?" Bana meraklı bir bakış attı.

"Bakın, bunlar benim insanlarım. Ben bu mahallenin bir parçasıydım ve onları bir süredir görmüyorum." Omuz silkiyorum. "Ön kapıya bir Bentley ile gelmek... tatsız görünüyor?"

Kıkırdıyor, direksiyonu çeviriyor ve arabayı The Slipper'ın köşesinden bir blok ötedeki kaldırıma getiriyor.

"Tamam, yeterince adil. Eve bırakacak bir araç aradığınızda ben ön tarafa park etmiş olacağım."

"Sen en iyisisin. Teşekkürler Liam."

Kapıyı açıyorum ve sonra arkama

yaslanıyorum. "Harry'ye selamını

söyleyeyim mi?"

"İletmek için daha renkli mesajlar düşünebilirim."

Sırtarak dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Sokağın aşağısına doğru ilerliyorum, köşeyi dönüyorum ve ileride The Slipper'ın arkasındaki sokağı görüyorum. Tam oraya varmak üzereydim ki koyu siyah bir araba yanıma yanaştı. Tam ben dönerken kapı açıldı.

Oliver Prince dışarı çıkıyor.

Yüzümdeki öfkeyle ona doğru dönerken derim ürperiyor, kanım donuyor.

"Senden uzak dur-" "Ella, *lütfen*,

yapmam gerek-"

"Hayır, yapman *gereken* şey benden uzak durmak," diye tıslıyorum, gözlerim ona dikilmiş.

"Beni kullandın. Beni manipüle ettin-" "Sana

gerçeği gösterdim-"

"Bana lanet bir hikaye gösterdin!" Ona bağırdım. "Bana görmek istediğim hikâyeyi gösterdin, böylece Noel'in şirketini ele geçirmek için öfkemi ve kaybımı kendi çıkarların için silah olarak kullanabilecektin."

Gözleri kısıldı.

"Ella, o toplantı odasına girmemi kolaylaştırmak için *bana* ilk ulaşanın *sen* olduğunu hatırlatabilirim."

"İnanın bana, pişmanlıklarım var."

"Seni öldüren adamla yatmak gibi-"

"*Yeter* artık!" Onu bir adım geriye itecek kadar yüksek sesle kükrüyorum.

"Yeter, Oliver!"

"Bana güvenmediğini biliyorum."

"Acaba neden Oliver?!"

Barın arka kapısına doğru dönüyorum. Bu saçmalıktan uzaklaşmak için. Onun manipülasyonlarından ve beni Noel ile arasındaki bu savaşın ortasında tutmaya çalışmasından uzaklaşmak.

"Ella, *dur*-"

"Cehenneme git, Oliver. Ve ondan uzak dur-"

"Baban dünyadaki en yakın arkadaşlarımdan biriydi, Ella."

Durdum, fokurduyor, öfkeyle titreşiyordum. Yarı döndüm, gözlerim ona dikildi.

"O benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. *Lütfen*. Seni incitmeye, kullanmaya ya da manipüle etmeye çalışmıyorum."

Gözlerimi devirmeye başladım.

"Kanıt mı arıyorsunuz? Al." Ceketinin cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve bana doğru itti.

"Avukatlarım bunu yarın Noel'e ve yönetim kurulunun geri kalanına iletecek. Ransom Holdings'teki hisselerimi ödediğim fiyattan ona geri satıyorum."

Göz kırpıyorum.

"Ben *yokum*, Ella. Bu benim beyaz bayrağım, tamam mı? O adamla bu lanet olası sürekli sidik yarışından bıktım. Ama arkadaşımın son ailesi için endişelenmeyi bırakmadım!"

Gözlerim elimdeki belgeye takılıyor. Bir ömür önce Naomi'nin dizüstü bilgisayarından Oliver'a sattığım tüm hisseleri Noel'e geri devreden yasal bir sözleşme. Ayrıca Oliver'ı yönetim kurulundaki tüm haklarından feragat ettiriyor.

Yutkunuyorum, sözleşmeyi Oliver'a uzatırken gözlerimi ona çeviriyorum. Burun delikleri açıldı, yüzü kızardı.

"Bütün bunları polise sızdırdın mı? Basına?" Yüzü

buruşuyor.

"*Tanrım hayır*," diye homurdanıyor. "Hayır, kesinlikle olmaz." Alay ediyorum.

"Neden, sen ve babam arkadaş olduğunuz için mi?" Gözleri kısıldı.

"Çünkü baban sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri, hatta en iyisiydi. Ve ben bunu kolay kolay yapmam. Çünkü onun mezarı üzerine yemin edebilirim ki ben yapmadım."

"Peki ya şoförün?" Hırlıyorum. "Beni gazyağı dökerken 'gören' kişi mi?" Oliver başını sallarken ağzı öfkeyle inceliyor.

"Kovuldum. Bunu haberlerde gördükten hemen sonra." "İzlerini örtmek için güzel bir yol."

"Bay Karzony'nin bunu söylemeyi neden kendine görev edindiği konusunda hiçbir fikrim yok, Ella. Gerçekten bilmiyorum. Belki de sadece ilgi odağı olmanın cazibesi. Ama kesinlikle ondan bunu söylemesini istemedim."

"O zaman *kim yaptı*?"

Ağzı inceliyor. "Bilmiyorum."

Arkamı dönmeye başladım.

"Bilmiyorum, Ella!" Tersledi. "Gerçekten. Ama ben-"

"Önsezi mi?" Hırlıyorum. "Önsezinizin kim olabileceği konusunda bir tahminde bulunmama izin verin."

"*Bıçaklamak* ilginç bir kelime seçimi," diye mırıldandı. Ona ters ters bakıyorum ve gitmek için dönüyorum.

"*Lütfen*, Ella. Jon Karzony'yi bunu uydurmaya iten şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve bu parayla ilgili *değil*. Umurumda bile değil; bende çok var. Seni hiçbir şey için kullanmaya çalışmıyorum. Ama bunu görmem gerek."

Ağzım açık

kaldı. "Neyi

gördün?"

"Baban her zaman hepimizin içinde hem kral hem de kötü adam olduğuna inanmak isterdi. Ama Thomas'ı ne kadar sevsem de..."

Yüzü kararıyor.

"Korkarım ki yanıliyordu. Krallar vardır, kötüler de vardır. Ama biri ya da diğeri arasında bocaladığımızı söylemek saflık olur. Biz yolumuzu seçeriz, Ella. Ve üniversitedeki küçük grubumuzda, ne yazık ki, kötü adam yolunu seçmiş olanlar vardı. Ve hep o yolda kalacaklardı. Kristoff Zima gibi adamlar. Adrian Cross gibi."

Çenesi

düştü. "Noel

gibi."

Ceketinin içine uzanıp bir manilla dosya çıkarırken gözleri parlıyor.

"İşte."

Bana teklif ettiğinde gerildim, yönetim kurulu toplantısından önceki dublörünün de ja vu'su kanımı öfkeyle ısıttı.

"Bu da ne böyle?" Feveran

ediyorum. "Sadece aç, lütfen."

Elinden çekerken çenemi gıcırdatıyorum.

"Ne oldu Oliver?"

İnce ince gülümsüyor.

"O geceye ait, yangında meydana gelen yaralanmaları detaylandıran bir tıbbi rapor."

Dudaklarım öfkeyle bükülüyor, onunla alay ediyorum.

"Evet, ben de *oradaydım* Oliver," diye çıktım. "Kendiminkini okumama gerek yok-" "Bu senin kaza raporun değil, Ella."

Kaşlarım çatılıyor. Oliver yavaşça iç geçiriyor. "Noel'in."

Titriyorum, hızla gözlerimi kırpttırıyorum, başım titriyor.

"Noel yangın sırasında evde değildi. Bir iş için geç saate kadar kaldı-"

Oliver sessizce, "Lütfen aç şunu, Ella," dedi. "Lütfen."

Yutkunuyorum ve bakışlarımı elimdeki dosya klasörüne çeviriyorum. Titriyorum, yavaşça açıyorum ve gözlerimin içindeki sayfada gezinmesine izin veriyorum.

Güney Londra'daki özel bir kliniğe ait gibi görünen bir tıbbi rapor.

Üzerinde Noel'in adı var.

Üzerinde yangın tarihi var.

"Ciddi yanıklar", "olası yara izi" ve "duman ve yanıcı kimyasal soluma" gibi kelimeler var.

Sayfaya bakıyorum, hissizleştiğimin belli belirsiz farkındayım. Bildiğim her şeyin, son birkaç ayda inşa ettiğim her şeyin ve kalbimin her parçasının ellerimde toza dönüştüğünün belli belirsiz farkındayım.

Noel'in yangın gecesi *orada* olduğunu söylüyor. Yanmış. Duman ve yanıcı kimyasallar solumuş.

Tüm bu olanlardan sonra - tüm o mücadele ettiğim şüphelerimden, tüm o taraf seçmelerimden ve tüm o kalbimin sesini dinlememden sonra...

Yanıldığımı.

Noel Ransom'ın annemi öldürdüğü yazıyor.

Geriye doğru sendelerken sayfalar ellerimden düşüyor. "Ella-"

"Benden uzak dur," diye

boğuluyorum. Oliver'ın kaşları çatıldı.

"Ella, bana yardım etmen gerek-"

"*Benden uzak dur!*" Çığlık atıyorum. "*Uzak dur! Uzak dur!*"

Çığlık atmaya devam ediyorum, boğazım düğümleniyor ve görüşüm bozuluyor. The Slipper'ın arka kapısı uçarak açılıyor ve aniden, Oliver'ın kafasına bir kriket sopası sallayan bir şekil yanımdan hızla geçiyor.

Harry.

Oliver tıslıyor, darbeden zar zor kurtuluyor ve arabasına doğru geri atılıyor. "Çılgın sürtük!" diye bağırıyor.

"Defol *git* buradan!" diye kükreyerek sopasını kaldırmış bir şekilde ona doğru ilerliyor.

Oliver bana bakıyor ama ben bunun farkında bile değilim. Tuğla duvara yapışıp hava emerken zar zor ayakta durabiliyor ya da doğru düzgün görebiliyorum.

"Üç!" Harry tıslıyor. "İki!"

"Tamam! Tamam!

Tamam! Tamam! Ella,

sadece-" *Bir!*"

Oliver arabasına dalıyor, Harry tavanına kocaman bir çentik atmadan hemen önce kapıyı çarpıyor. Rolls Royce kükreyerek uzaklaşıyor ve o da dönerek hemen bana doğru koşuyor.

"Tanrım, El!"

"Ben iyiyim!" Her yerim titreyerek bağırdım. Neredeyse iki katı görüyorum. "İyiyim, iyiyim," diye yalan söylüyorum.

"Bu da neydi böyle?!"

"Hiçbir şey," diye soğuk bir şekilde söylendim. "Hiçbir şey. Sadece daha fazla saçmalık."

Uzanıp yerdeki dosyadan iki sayfalık raporu kapıyorum. Buruşturup çantama tıktırıyorum.

Harry kaşlarını çatı.

"Her şey yolunda

mi?"

"İyi," diye geveliyorum, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirmeye zorlayarak. "Hiç sıkıcı bir an olmuyor, ha?"

Bana sıkıca sarılmak için acele ettiğinde

boğuluyorum. "Tanrım, seni özledim."

Onu sıkıca kavıyorum, sanki hayatım için tutunuyormuşum gibi.

Harry güler. "Hadi ama. O siktiğimin Prens'ini unut ve gel benimle viski iç."

Başımı sallıyorum, başım dönüyor, uyuşmuş bir halde onu içeri kadar takip ediyorum. Harry sohbet ediyor, Oliver'ın daha önce olduğu gibi benim aracılığımla Noel'e karşı politik hamleler yapmaya çalışırken araya girdiğini düşünüyor.

Az önce ikiye bölündüğümü bilmiyor.

Onun peşinden bara girerken kan kaybettiğimi bilmiyor.

Bundan kurtulmak istiyorum. Aynaya bakabilmek ve bunun bir yalan olduğunu sorgusuz sualsiz *bilmek* istiyorum. Bunun Oliver Prince'in zehirlerinden biri olduğunu, sinsice derime işlediğini.

Ama çalışanlar tuvaletine gidip aynaya baktığımda? Aradığım kesinliği göremiyorum.

Korku görüyorum.

Şüphe görüyorum.

Uzun zamandır üstünü örtmeye ve görmezden gelmeye çalıştığım bir gerçeği görüyorum.

Çantama uzanıp buruşturulmuş sayfaları, yani tıbbi muayenenin çıktısını çıkarırken titriyorum. Boğazımda bir yumru oluşuyor, nabzım damarlarımda yavaş ve sert bir şekilde atıyor.

Noel'in yangın gecesi -daha doğrusu yangından sonraki sabahın erken saatlerinde- özel bir doktor tarafından yapılan muayenesi. Yanıkları ve yara izlerini listeliyor. Duman soluma ve solunan kimyasal maddelerin uzun vadede verebileceği zararlar sıralanıyor.

Kusasım geliyor.

Ellerim titreyerek bakıyorum, sahte, fotoşoplu ya da başka bir şey olduğunu görmeyi çok istiyorum. Hatta raporda adı geçen Doktor Khafi'yi Google'da aratıyorum, umarım sonuç boş çıkar.

Tabii ki yok. Seçkinler için ünlü bir pratisyen hekim. Web sitesinde Cambridge Düşesi'nin yanında gülümserken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Sarsılıyorum. Kontrol edilemeyen bir titreme, beni derinden sarsıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, lavabonun kenarlarını sıkıca kavrayıp odaklanmaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum.

Bu öfke değil. Bir uyuşukluk değil. Bir tür lanetli boşluk gibi.

Kağıtları çantama geri koyuyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum ve sonra yavaş, derin bir nefes alıyorum.

Cevaplara ihtiyacım var. Oliver'dan değil, çünkü o küçük performansı ne kadar hoş olsa da, o bir engerek. Burada kendi amaçları ve hedefleri var. Noel'den de değil, çünkü.

Çünkü şu anda onu aklıma bile getiremiyorum.

Bunlar iki dev, şiddetli bir savaşa kilitlenmişler ve ben iki tarafın da zarar görmesini engellemek için aralarında sıkışıp kalmış durumdayım. İhtiyacım olan şey-

Göz kırpıyorum. Elim tekrar çantama kayıyor ve telefonumu çıkarıyorum. Fotoğraflarım arasında gezinirken hâlâ titriyorum, Fransa'nın Noel ve benim fotoğraflarımla kendimi uyuşturuyorum. Sonunda aradığım fotoğrafa ulaşıyorum.

Bir fotoğrafın fotoğrafı.

Özellikle de Noel'in ofisinin köşesinde asılı olan Krallar ve Kötüler tablosunu. Gözlerim şimdi demir yumruklarla ve hiçbir sonuç olmaksızın hükmeden adamların genç yüzleri üzerinde kayarken yutkunuyorum.

Baba dediğim adam öldü. Noel dışarıda. Oliver yok. Braddock McCreed bir seçenek, sanırım, ama o beni tanıyor. Ya da beni tanıyordu. Bu onu tarafsız yapar ve beni korumak için yalan söyleyebilir. Ayrıca onu son gördüğümde Noel'le bir derdi varmış gibi görünüyordu, bu da Oliver'ın "tarafında" olduğu anlamına gelebilir.

Fotoğrafla devam edelim, Kristoff. Ama ona ulaşmaya nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Oliver'ın ofisindeki o toplantıyı hatırladıkça diğerlerinin isimleri parça parça aklıma geliyor. Lars Ulst d? Kim olduğuna ya da hayatta olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Diğeri, Oliver'ın "tehlikeli görünümlü" diye bahsettiği iri yarı, yapılı, karanlık yakışıklı adam Maddox Rook... her kimse artık.

Gözlerim yirmi yılı aşkın bir süre önceki son yüze takılınca yutkunuyorum.

Adrian Cross.

Onu tanımıyorum. Ama onu tanıyorum. Adrian Cross'un kim olduğunu *herkes* bilir. Seksi, kendini beğenmiş, modern zaman Robin Hood'u gibi. En iyi ihtimalle  yle.

En kötü ihtimalle, İngiltere'nin en azılı gangsterlerinden biri.

Cevapları da olabilir. Oliver'ın ayaklarımın dibine serdiği saçmalıklara inandığım için deli olup olmadığımı ya da tehlikede olup olmadığımı gözümün içine bakarak söyleyebilecek kişi tam da ihtiyacım olan kişi olabilir.

Telefonu çantama geri koyarken yutkunuyorum, dönüyorum ve banyodan çıkıyorum. Çok kalabalık olmayan barda sakın ve soğukkanlı bir yüz ifadesi takınıyorum. Ben barın altından müşteri tarafına geçerken Harry sırtarak bana buzlu bir viski uzatıyor.

Gus ve Jack bana sarılmak için koşarak yanıma geldiklerinde, bir an için sakinlik ve g l msemi maskem gerçek oluyor. Gus bana dilekçesini gösterip

Başbakan adayı olmam için bilardo masasının yanındaki duvara bant yapıştırmışlar. İkisi de bana bir sonraki içkimi ısmarlamakta ısrar ediyor ve ben ikisine de tekrar sarılırken sırtıyorum.

Ve bir dakikalığına, her şey yeniden "normal" hissettiriyor. Şirket casusluğundan önceki bir yere geri döndüm. Korkunç, gömülü gerçekler mezarlarından hırıldayarak çıkıp beni sürüklemeyi önce. Haberlerden önce, skandallardan önce, geçmişim yırtılmadan ve tüm dünyanın görmesi için çırılçıplak ortaya serilmeden önce.

Sadece burada yaşadığım, The Slipper'da çalıştığım, Gus ve Jack ile güldüğüm ve Harry ile içki içtiğim bir yer.

Noel'den önce bir yer.

Ama yavaş yavaş her şey geri geliyor. Gülümsemem yine sahte geliyor. Noel'in dudaklarının, ellerinin ve vücudunun görüntüleri tenimi ürpertiyor.

Yutkunuyorum, Gus ve Jack bilardo oyunlarına geri dönerken zoraki bir gülümseme gösteriyorum. Bara geri dönüyorum, Harry diğer tarafa yaslanırken ben de bir tabureye tırmanıyorum.

"Harry..."

Kaşlarını çatıyor. "Hmm?"

Başımı Gus ve Jack'e doğru eğiyorum.

"Onlar eskiden..." Boğazımı temizliyorum. "Belirli çevreler, değil mi?"

Tam olarak bir sır değil. Sadece açıkça konuşulan bir şey değil. Ancak her ikisine de kırk yıl önce ve şimdi hizmetten ayrıldıktan sonra ne iş yaptıklarına dair birkaç kaymış hikaye veya hikaye ipucu duyacak kadar bira ikram ettim.

Vergilerinize tam olarak yazmadığınız türden bir iş.

Harry kaşlarını çatar. "Evet, yani... Bu konuda konuşmaktan pek hoşlandıklarını sanmıyorum. Ama evet. Bu ikisi kesinlikle bir şeyler görmüş, El. Yine de," diye omuz silkti. "Bir zamanlar Shoreditch ya da tüm Doğu Londra böyleydi. Burada yaşarsan, o dünyada çalışırdın, nokta."

Birbirleriyle itişip kakışan ve birkaç bira eşliğinde bilardo oynayan, komik bir şekilde hareket eden yetmiş yaşlarındaki iki adama bakarken dişlerimi sıkıyorum. Onları suç dünyasında hayal etmeye çalışmak neredeyse imkânsız görünüyor. Ama Harry'nin haklı olduğunu biliyorum.

"Bir viski ve iki bira daha alabilir miyim?"

Harry bana bir bakış attı.

"Endişelenmeme gerek var mı?"

İçecekleri almak için döndüğünde başımı sallıyorum.

"Lütfen seni bu tarafa yönlendirdiğim için beni pişman etme, El," di y e mırıldanarak bir tepsi içkiyi barın öbür ucuna doğru kaydırıyor.

Bilardo masasında, Gus ve Jack beni görünce sırttılar. Yedekleri getirdiğimi fark ettiklerinde daha da sırtıyorlar.

"Hey, *sana* bir sonraki içkiyi ısmarlayacağımızı sanıyordum?" Omuz silktim.

"Bir sonrakini alabilirsin."

"Yeterince adil, yeterince
adil."

Dudağımı çiğniyorum, gözlerim aralarında gidip geliyor. Jack kaşlarını kaldırdı.

"Düşünen gözlerin var, sevgilim."

"I..." Kaşlarımı çattım. "Kaba olmak istemiyorum. İkinize karşı da sınırı aşmak istemiyorum."

Gus iç çeker. "Bugünün geleceğini biliyordum. Kusura bakma El, ben alınmış bir adamım." Gözlerimi deviriyorum. Jack hırıltılı bir kahkaha attı.

"Hey, ve Ella, bak, sen güzel bir kızsın ama... bilirsin işte, benim tipim değilsin?"

"Siz ikiniz çok komiksiniz."

Sırıttıyorlar.

"Kaba olmayacaksın. Ve aşılacak bir sınır yok. Aklından geçeni söyle, aşkım," diye kıkırdar Gus.

Nefes alıyorum.

Burada bir şey yok.

"İkiniz de bana dolambaçlı yollardan eskiden ne iş yaptığınızı anlattınız."

Gülümsemeler kaybolur. Birbirlerine bakarlar, ayaklarını sürüyerek. Jack boğazını temizler. "Bak, Ella-"

"Burnumu sokmak istemiyorum. Ve inanın bana, kimsenin geçmişinin bugününü ya da geleceğini belirlemesi gerektiğini düşünmüyorum. Ama bir konuda yardımınıza ihtiyacım var."

İkisi de tekrar birbirlerine bakıyor, endişeli ve biraz da suratsız görünüyorlar. "Konu nedir, Ella?" Gus sessizce girişimde bulunur.

Yutkunuyorum, yaklaşıyorum.

"Adrian Cross ile nasıl temasa geçeceğinizi biliyor musunuz?"

İkisi de donakaldı. Jack'in yüzü biraz soluyor ve Gus bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce endişeyle kapıya bakıyor. Daha da yaklaşıyor, nefesinin altından tıslıyor.

"Sen aklını mı kaçırdın?" "Hayır, ama onunla konuşmam gerek."

"Ne haliniz varsa görün," diye tükürür Jack. "Seni o herifle görüştürmemizin imkanı yok."

"*Gerçekten* önemli olmasaydı sormazdım."

İkisinin de kaşları çatılır, duvarlar yükselir.

Siktir et. Cebimden telefonumu çıkardım ve resmin resmine açtım.

"İşte," diye parmağımla babamı gösteriyorum. "Bu benim babam. Bu Noel Ransom." İkisi de merakla kaşlarını çattı.

"Bu Oliver Prince, ve Braddock McCreed-"

"Milyarder mi?"

"Evet."

Yüzlere dokunup duruyorum.

"Bu ikisini gerçekten tanımıyorum, o önemli değil." İşaretçimi Kristoff'un yüzünün yanından geçirip Adrian'ın üzerine getiriyorum.

"Ama bunun kim olduğunu bildiğini biliyorum."

İkisi de sessiz. Gus yutkunuyor, yavaşça bana bakıyor.

"Baban Adrian Cross ile bira içerken ne yapıyordu?"

"Onlar arkadaşı."

Jack nefesinin altında küfrediyor.

"Bu *önemli*, çocuklar," diye sessizce tıslıyorum. "Lütfen. Tek ihtiyacım olan onunla beş dakika konuşmak."

Arkadaşına bakarken Gus'ın yüzü ekşir. Jack yavaşça iç çeker, başını sallar.

"Doğru, Doğu Londra'da genelde gittiğı bir bar var. *Bilmiyorum*. o orada, ama..."

"Bu oranları kabul ediyorum. Bar ne tarafta?" Jack çenesini sıvazlıyor.

"Adı On an." Kaşlarım atıldı.

"Öyle değil mi-"

"Karindeşen Jack'in kurbanlarını bulduğı yer olarak mı ünlü? Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyor Gus.

"Tamam..." Nefes alıyorum. "Teşekkürler, çocuklar-" "Şimdi mi gidiyorsun?"

Başımı salladım.

Jack kaşlarını çatar. "Yalnız değilsin, değilsin." "Jack, ben halledebilirim-"

"Evet, biz de seninle geliyoruz."

Dudağımı çiğniyorum, yavaşça başımı sallıyorum.

"Tamam, tamam. Ama... arkadan sıvışmamız gerek."

Jack birasından kocaman bir yudum alır ve sonra sırtır. "Pelerin ve hançer saçmalığı başlasın, tamam mı Gus?"

YİRMİ DAKİKA SONRA, loş ışıklı bir barın önünde duran siyah takım elbiseli, iri yarı bir fedaiye yaklaşıyorum. Önünde durduğumda başını sallıyor.

"Üzgünüm hanımefendi. Bu akşam kapasitemiz doldu."

Kaşlarımı kaldırıp pencereden onun yanından geçerek neredeyse boş bir bara bakıyorum.

"Uh-"

"Hey, Vince? Sen misin, delikanlı?"

Gus yanımdan geçerken sırtıyor ve kocaman muhafıza parmağını sallıyor. Adam kaşlarını çatıyor ama sonra aniden kocaman bir sırtış patlatıyor.

"*Siktir et beni,*" diye kıkırdar. "Gus Pepperidge! Hâlâ ortalıkta dolaşıyor olmana imkân yok!"

"Jack homurdanarak yanımdan geçip gidiyor. Fedai yine sırtıyor.

"*Siktir,* Jack Wilson!"

"Büyümüşsün evlat," diye kıkırdıyor Jack, elini iri adamın pazusuna vurarak.

"Hey, Tottenham tarafından keşfedilmiyor

muydun?" Görünüşe göre fedai -Vince- iç çekiyor.

"Evet, gerçekten denedim. Ama diz arkası kırıışımı fena becerdim."

"Ahh, kötü şans, kötü şans," diye başını sallıyor Gus.

"Oi, Vince," Jack ona arsızca sırtıyor. "Annen hâlâ bekâr mı?"

Vince'in dişlerini kırmasını bekliyordum. Onun yerine kahkahalarla kükrüyor.

"Lanet olsun, bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?" Kıkırdıyor ve Jack'e şakacı bir şekilde sahte bir yumruk atıyor. "Hayır, dostum. Söylediğim için üzgünüm, biri onunla evlenmiş."

"Ah, çok yazık."

Vince ikisine sırtıyor, sonra bana bakıyor. "Bu iki

morukla birlikte misin?"

Başımı sallıyorum. Kıkırdıyor.

"Umarım kendini neyin içine soktuğunu biliyorsundur."

"Evet, o da bizimle Vince," diye omuz silkiyor Gus. "Buralardaydık ve hızlıca bir bira içmeyi umuyorduk?"

Vince genişçe sırtıyor.

"Elbette, çocuklar. Elbette. Evet, içeri gelin."

Kenara çekilip iri bir eliyle loş ve karanlık barın kapısını açarken gülümsüyor.

"Çıkarken selam söyle, olur mu?"

"Elbette. Seni gördüğüme sevindim
dostum." "Annene benden selam söyle,
olur mu?"

İçeride, Gus ve Jack'e bakmak için dönüyorum. Gus sırtıyor,
omuz silkiyor. "Ne?"

"Ne? *O* da neydi *öyle*?"

"Ah, bu sadece Vince," diye kıkırdıyor Jack. "Eskiden amcasıyla birlikte
çalışırdık. İyi bir çocuktur. Çok da iyi bir rugby oyuncusu. Bacağına yazık
oldu."

Gözlerimin düşük ışığa alışması için dönerken yutkunuyorum. Bakışlarım
neredeyse tümdengelimsel olarak loş barın üzerinde geziniyor.

"*O burada mı?*" Ağzımın kenarından fısıldıyorum.

"Bilmiyorum, canım," diye mırıldanıyor Gus, biz barda üç tabureye
otururken. "Ama eğer öyleyse, inan bana, burada olduğunu biliyor."

Barmene içki siparişi vermek için döndüğünde aniden omzuma ağır bir el
iniyor. Yüzünde yara izi olan, biraz ürkütücü bir adama bakmak için
döndüğümde sarsılarak nefes alıyorum.

"Bayan Ransom?" diye sessizce

homurdanıyor. Titriyorum.

"Ah, evet?"

"Bay Cross sizinle konuşmak istiyor."

Omurgama soğuk bir ürperti yayılıyor. Gus ve Jack'e bakıyorum, ikisi de
sertçe başlarını sallıyorlar. Jack bana doğru eğildi.

"Söyle, biz de seninle koşalım, Ella."

Başımı sallıyorum.

"Sadece birkaç dakika sürecek, çocuklar."

İri adama dönüp başımı sallıyorum. Dönüp başıyla takip etmemi işaret ediyor, ben de ediyorum. Barın içinden geçip bir arka koridordan geçerek bir merdivene ulaşıyoruz. Nabzım kulaklarımda gümür gümür atarken, üzerinde altın telkari olan siyah bir kapıya varana kadar başka bir karanlık, boğucu siyah ahşap koridorda ilerliyoruz.

Adam sadece başını sallıyor, döner ve uzaklaşır.

Vurmak için yumruğumu kaldırırken yavaş ve titrek bir nefes alıyorum.

Burada bir şey yok.

Parmak eklemlerim tahtaya vuruyor. Derin ve ağır bir sesin içeriden seslenmesiyle içeriden gelen tepki anında oluyor.

"Girin."

Kapı kolunu çevirip ardına kadar açarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Görkemli, loş ve zarif görünümlü bir ofis-salonun karşısında, bronz bir bar arabasının başında duran koyu renk takım elbiseli, uzun boylu, siyah saçlı bir adam dönüyor. Fırtınalı mavi gözleri benimkilere takılınca ürperiyorum.

Yavaşça dudakları kıvrılıyor.

"Ella Ashford," diye gülüyor sessizce, çeyrek bir gülümsemeye. "Ya da Ransom mı demeliydim? Beni aradığınızı duydum."

Kaşlarım

1

çatıyoru

m.

"Nasıl-"

"B u r a d a s ı n ı z , değil mi? Ve tahmin ediyorum ki... şey, muhtemelen bana birkaç sorunuz var."

"Aslında sadece bir tane."

Kaşlarını kaldırıp sırtıyor.

"İçeri gel, bir içki için bana katıl. Sonra da senin şu büyük soruna cevap verelim."

"TEŞEKKÜR EDERİM."

Adrian başını sallıyor, bana viskiyi uzatırken soğuk ve meraklı gözlerle beni süzüyor. Benimkinin karşısındaki kanepeye, güröl güröl yanan şöminenin yanına otururken kendi bardağını bana doğru eğiyor. Koyu renkli deriye sırtını yaslıyor, beni incelerken kazınmış yüz hatları sertleşiyor.

Güçlü bir çene hattı ve sertleşmiş, belirgin elmacık kemikleri ile düşünceli, karanlık bir şekilde yakışıklı. Uzun boylu ve yapılıdır; omuzları, gömleği boyundan açık, pahalı görünümlü özel dikim bir takım elbisenin ceketine yaslanmıştır. Viskiye dudaklarına götürürken bileğinde paha biçilmez ve ağır görünümlü bir saat parıldıyor.

Ve tüm bu zaman boyunca, o fırtınalı mavi gözler bana kilitlendi, beni parçalara ayırdı.

Yavaş ve ölçülü bir nefes alır.

"Her şeyden önce, benden korkmana gerek yok."

Bana sıcak ama güç dolu bir sırıtışla gülümsüyor. Titriyorum.

"Şöhretimin beni ilerletebileceğini biliyorum ama baban en yakın arkadaşlarımdan biriydi."

Gerginlik omuzlarımdan ve sıkıllı çenemden biraz uzaklaşıyor. Titrek bir nefes vererek başımı sallıyorum.

"Şimdi, bu sadece bir soru değil, değil mi?" Kaşlarım çatıldı.

"Olabilir."

Adrian başını sallar. "Ama öyle olması gerekmiyor. Çünkü bence sen birden fazla sorunun cevabını istiyorsun."

Başımı sallayarak viskiden küçük bir yudum alıyorum. "Evet."

"O zaman konuşun lütfen."

"Krallar ve Kötüler nedir ya da neydi?"

Yüzünde küçük bir gülümseme dans ediyor.

"Bu babanın eskiden söylediği bir şey. Her birimizin içinde hem kral hem de kötü adam vardır. Baban, yeni kocan Noel ve ben... hepimiz arkadaşlık. Birkaç kişiyle birlikte. Krallar ve Kötüler..."

Kaşlarını çatıyor, düşünürken parmaklarını havada döndürüyor.

"Bir kulüp değil. Çete falan değil." İç çekiyor. "Thomas bize kardeşlik derdi, doğrusunu söylemek gerekirse ben bunu hep biraz aptalca bulmuşumdur."

Babamın yatmadan önce bana *Yüzüklerin Efendisi* ve *Hobbit*'i sayamayacağım kadar çok okuduğunu hatırlayarak sırtıyorum.

"Biz sadece benzer düşünen bir grup adamdık. Baban aracılığıyla tanıştık, hepimiz Lords College'da öğrenciydik. Hepimiz dünyayı fethetmeye kararlı, güce aç küçük pisliklerdik."

"Peki ya sen?"

Sırıttıyor. "En azından benim küçük bir parçam. Baban, o-"

"Biliyor muydun?"

Ağzımdan kaçırıyorum çünkü bir sebepten dolayı artık içimde tutamıyorum. Gerçekten sevdiğim ama babam olmayan bir adamla en iyi arkadaş olan ve onun kanındanmış gibi davranan bu adamlarla görüşmeye devam edemem.

Adrian merakla kaşlarını çatıyor ve viskisini

yudumluyor. "Neyi biliyor muydum?"

"James

hakkında." Ağzı

inceliyor.

"Amcan," diye derin derin homurdanıyor ve çıtırdayan şömineye doğru bakarken iç geçiriyor.

"Evet," diye homurdanıyor sonunda. "En azından şüpheleniyordum. Ve sonra Noel bana bir kez söyledi. Ve sonra tekrar... doğruladığında," diye mırıldanıyor.

Kalbimin içinde bir şeyler sıkışıyor. Sanırım derinlerde bir yerde, bu konuyu açıp Adrian'ın gülüp geçmesini, Noel'in her şeyi hayal eden çılgın, paranoyak bir psikopat olduğunu söylemesini umuyordum. Annemin babama her zaman ve tamamen bağlı olduğunu.

Thomas'ın kızı olduğumu. Amcamın değil.

Siktir git, anne. Siktir git, siktir git, siktir git.

Adrian iç çekiyor.

"Ondan nefret etme Ella," diye homurdanıyor, sanki yüzündeki duyguları okuyormuş gibi. "O bir hata yaptı, büyük bir hata ama hepimiz yaparız. James de neredeyse kesinlikle bir durumdan faydalanan sinsî küçük bir pislikti."

Kaşlarını çatıyor, öne doğru eğilirken çenesini ovuşturuyor.

"Annen iyi bir insandı, Ella. Ciddi söylüyorum. O altın gibiydi."

"Yalan söyledi-"

"Thomas'a yalan söyledi çünkü onu çok seviyordu. Buna göz yummuyorum, inanın bana. Şüphelerimin doğru olduğunu öğrendiğimde çok öfkelen dim. Ama o kötü değildi. Sadece insandı. Ve hepimiz kusurluyuz, inanın bana."

Gözlerim içkime kayıyor, duygularım içimde kabarıyor.

"Thomas senin babandı, Ella," diye homurdanıyor Adrian sessizce. "Çalışan bir çift taş ağı olan herhangi bir sikik, hatta sadece *bir tanesi* bile, hayatın yaratılmasına yardımcı olmak için on saniyelik *bir şey* yapabilir," diye tükürüyor. "Ama baba olmak için erkek olmak gerekir. James zavallı, sadakatsiz bir korkaktı. *Baban-Thomas-* tanıdığım en büyük, en cesur ve en özverili adamdı."

Öne doğru eğilip kadehini benimkiyle tokuştururken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Thomas'a," diye homurdandı. "Senin gerçek, öz babana."

Viskimden ağır bir yudum almadan önce omzumdaki bir damla gözyaşını silerek arkamı dönüyorum.

Adrian arkasına yaslanırken iç geçiriyor. Birden arkamdaki ofisin kapısı açıldı. Aynı derecede muhteşem, koyu yeşil, kolsuz bir elbisenin içinde kesinlikle büyüleyici bir kadın kapıdan içeri süzülürken başımı çevirip

kaskatı kesiliyorum.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, belki de kıskanılacak genlere sahip kırklı yaşlarında görünüyor. Uzun, kuzguni saçları bir omzundan aşağı dökülüyor ve gözleri -elbisesiyle aynı koyu yeşil- ateş ışığında sıcak bir şekilde parlıyor.

"Akşam yemeği için hazır mısın-"

Gözleri bana takılınca biraz sıçradı.

"Özür dilerim, toplantıda olduğunuzu fark etmemiştim."

"Aşkım," diye mırıldanıyor Adrian, ona gülümserken sesinde saf bir hayranlık ve sahiplenme ihtiyacı var. "İçeri gel lütfen."

Kapıyı kapatıp odayı geçerken, kanepemin yanından geçip Adrian'ın oturduğu yerin yanında dururken kaşları çatılıyor.

"Celeste, bu Ella."

Gözleri açılıyor, yüzü aydınlanıyor.

"*Tanrım*," diye başını sallıyor ve genişçe gülümsüyor. "Özür dilerim, bağlamı göz önüne aldığında sizi tanıyamadım bile."

Bana gülümsüyor.

"Seni televizyonda gördüm. Ama yakından..." diye gülümsüyor. "*Tıpkı* ikisine de benziyorsun."

Adrian sırtıyor.

"Ella, bu benim karım Celeste."

Kafamda bir bağlantı titreşiyor. Celeste... küçük kız kardeşi gibi *Matilde*, Noel'in artık ölmüş olan eski karısı.

Buradaki tüm imalar ve kim olduğum -yeni "Bayan Ransom"- nedeniyle kaskatı kesildim. Ama o sadece sıcak bir şekilde gülümsüyor ve kollarını açıyor.

Oturduğum yere doğru geliyor. Otomatik pilotta duruyorum, bana sıkıca sarıldığında şaşıyorum.

"Annemle baban çok harikaydı, biliyorsun," diye gülümsüyor ve gözleri yüzümde gezinirken bir parça hüznle geri çekiliyor.

Yutkunuyorum, dudağımı çiğniyorum.

"Sen ve Noel hakkında *düşündüğümü* düşündüğün her neyse," diyor nazıkçe. "Düşünmüyorum, inan bana. Noel'in kız kardeşimi hiç sevmediğini biliyorum."

Ben irkilince omuz silkiyor.

"Matilde de onu hiç sevmemi. Gerçekten sevmemi. Birlikteydiler çünkü fırtınadan sonra denizde yüzen iki sal sadece onlarınkiydi."

Bana gülümsüyor.

"Ve inan bana, sadece Noel ve kız kardeşimden bahsettiğimde gözlerinde beliren o kıskançlık ifadesi?"

Yüzüm ateş gibi kızarıyor. Celeste sadece sırtıyor.

"Durumlar tersine dönseydi Matilde'nin gözlerinde o bakış *asla* olmazdı. Kıskançlık hissetmek için sevmek gerekir."

Nabzım hızlanıyor, derim karıncalanıyor.

"Peki ya o?" Omuz silkiyor. "Öyle olduğumu düşündüğünü biliyorum ama geçmişten dolayı ona karşı zerre kadar kötü niyet beslemiyorum. Kız kardeşimin onun getirdiklerine ihtiyacı vardı. Aralarındaki ilişkiye 'ilişki' demek zor olsa bile, ayrı yatak odaları, kendi dairesi olması-"

"Ayrı yatak odaları mı vardı?" Ağzımdan kaçırdım.

Hevesimden dolayı anında irkiliyorum. Adrian kıkırdıyor ve Celeste bana gülümsüyor.

"Bunun seni mutlu etmesine sevindim," diye gülümsüyor. "Gerçekten. Tıpkı Noel'in Matilde'nin kendisi ve yeğenlerim için istikrar duygusuna ihtiyaç duyduğu zamanlarda yanında olduğu için minnettar olduğum gibi."

İç çekiyor.

"Noel bazen huysuz bir hıyar olabilir ama bir şeyi önemseydiğinde derinden hisseder. Senin gibi tabii ki."

Kaşlarım çatıldı.

"Bilmelisin, evliliğimiz-"

"Noel ve Oliver Prince'in kan davasının tamamen farkındayım," diye derin bir iç geçirdi. "Ve neden bu kadar çabuk evlendiğinize dair bir fikrim var. Ama..." müzikal bir şekilde gülüyor. "Yani bir adam sırf karısıyla *sözleşmeleri* var diye tehlikeli tefecilerin ve onların adamlarının ağzını burnunu *kırmaz*-"

"*Celeste*," diye homurdanıyor Adrian, hızla karısına bakarak. "Özür dilerim, ne dedin?" Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken boğuluyorum. *Leo*. Leo'dan bahsediyor.

Noel onu fena benzetmiş.

Bu yüzden ona olan borcumun bir anda önemi kalmadı. Bu yüzden bana durup dururken "iş bırakıyorum" diye mesaj attı.

Ben
Noel.

Titriyoru
m.

Celeste önce kocasına sonra da bana bakıp gözlerini deviriyor. "Erkekler ve sırları," diye iç geçiriyor, sırıtarak. "Oops."

Adrian iç geçiriyor, başını sallıyor ama karısı kanepede yanına otururken gülümsüyor. Adamın gözleri benimkilere dönerken kadın bardağı uzanıyor ve bir yudum alıyor.

"Bunu duymaman gerekiyordu," diyor sessizce.

Yutkunuyorum. "Noel-"

"İcabına baktım."

Titriyorum.

"Leo..."

"Leo, onun gibi yırtıcı pisliklerin başına gelecekleri yakaladı," diye homurdanıyor Adrian. "Ama hayır, Ella. Onu Noel öldürmedi. Bu..." kaşlarını çatıyor. "O öyle bir adam değil."

"Emin misin?"

Adrian'ın kaşları çatıldı. Biraz öne eğilip merakla beni süzüyor.

"Neden bana gerçekten neden burada olduğunu söylemiyorsun, Ella. Bana sormak istediğin o büyük soru neydi?"

Yutkunuyorum, gözlerim ikisi arasında gidip gelirken biraz

titriyorum. "Her şeyi sorabilirsin tatlım," diyor Celeste nazikçe.

Ayağımın dibindeki çantama uzanıp parmaklarımın içindeki buruşuk kağıt parçalarına dokunmasına izin verirken yavaş bir nefes alıyorum.

"Bunu bilmem gerek."

Onları çıkarıyorum, Arian'a uzatmadan önce buruşuk sayfaları dizimin üzerinde gelişigüzel düzeltiyorum. Kaşlarını çatıyor, kaskatı kesilmeden önce sayfaları tarıyor.

"Deli olup olmadığımı bilmem gerek," diye boğuluyorum. "*Lütfen.*
Tehlikede olup olmadığımı bilmem gerek."

Celeste raporu kocasının elinden alıyor, onun da gözleri açılıyor. Bana sertçe baktı.

"Tatlım, gerçekten bilmiyor musun?" diye fısıldıyor kuşkuyla.

"Tabii ki bilmiyor," diye homurdanıyor Adrian. "Burada Ransom'dan bahsediyoruz."

"Orada değildi," diye boğuluyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken korku boğazımı sıkıyor.

"O gece ofisteydi. *Orada değildi,*" diye geveledim. "Ama şimdi doktor muayenesinde yanıklar ve duman zehirlenmesi olduğu yazıyor-"

"*Tanrım,* Noel," diye homurdanıyor Adrian sessizce, başını sallarken burnunun kenarını sıkıyor.

"Ella, tatlım..."

Celeste bakışlarımı tutarken kaşları çatılıyor.

"Noel huysuz bir piç olabilir ama sandığınız gibi biri *değil*. Medyanın iddia ettiği gibi ya da Oliver Prince gibi değil-"

"Kız kardeşin-"

Celeste yüzünü buruşturuyor ve bu kalbime

saplanmış bir bıçak gibi geliyor. "*Özür dilerim,*" diye

boğuluyorum. "I-"

"Kız kardeşimin ölümünün bir kaza olmadığını biliyorum," diyor sessizce.

Adrian'ın kolu koruyucu bir şekilde omzuna dolandı. Ama o gözlerini silip bana bakıyor.

"Sorun değil Ella, bu konuda konuşmak istiyorum. Konuşulması gerekiyor. Bak, daha önce neden bu kadar çabuk kapandığını biliyorum. Tüm bunların kapanmasına *ihtiyacım* vardı. Noel'in de bunu bildiğini biliyorum ve bu yüzden yetkililerin kaza demesi için her şeyi bıraktı. Böylece hayatıma devam edebilecek ve iyileşebilecektim."

Gözlerini kapatıyor, tekrar açmadan önce titrek bir nefes alıyor.

"Bunun bir kaza olmadığını biliyorum," diyor sıkıca. "Kız kardeşimin öldürüldüğünü *biliyorum*."

Aramızdaki masanın üzerinden öne doğru eğiliyor, ellerimi avuçlarının içine alıp sıkıyor. Gözyaşı ereveli gözleri benimkileri şiddetle tutuyor.

"Ama kalbimin derinliklerinde Noel olmadığını biliyorum. Tek bir şüphe kırıntısı olmadan bunu biliyorum," diye tıslıyor.

"zr *dilerim*," diye mırıldanıyorum.

Burnunu çekiyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşürken başını sallıyor.

"Olma. Birini kaybettiğinde..." bana hüzünle gülümsüyor. "Annen çok güzel bir ruhtu, Ella. Thomas'ın ölümünden sonra Noel'in birdenbire orada olması ve Noel'e özgü bir şekilde kontrolü ele almasının sana nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum. Ama Oliver Prince ya da herhangi biri sana ne derse desin, o bir katil *değil*."

Yüzüm kyor.

"Rapor-" Hıkırıklarımı tutamıyorum. "Bunu neden saklasın ki-"

"nk Noel Ransom spot ışıklarından nefret eden inatçı bir pislik. Çünkü onun da kendine göre sebepleri vardı."

"Ama... yanıklar? Nasıl-?"

"Yanıkları o aldı, Ella," diye homurdanıyor Adrian. "Çünkü o oradaydı, yangında." Kalbim sıkışıyor, gözlerim odanın öbür ucunda Adrian'ınkilere dikiliyor. "*Hayır*."

"Seni kurtarıyorum."

Dünya aksıyor. Yavaşça başımı sallarken kalbim yerinden fırlıyor, görüşüm onun sözlerine takılıyor.

"Seni yangından *kurtarıırken* oradaydı, Ella," diyor Adrian sessizce. "Noel o gece hayatını kurtardı."

"*Hayır*," şaşkınlıkla başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır... bir itfaiyeci vardı-" Adrian başını sallıyor.

"*Bu doğru olamaz*," diye boğuluyorum, nefesim gittikçe hızlanıyor. Celeste'in endişeli bakışlarını görmezden gelerek aniden ayağa fırladım ve odada volta atmaya başladım.

"Hayır, onu neden saklasın ki-"

"Çünkü o *lanet olası Noel Ransom*," diye homurdandı Adrian. "Çünkü o tanıdığım en inatçı, en ketum piç kurusu."

Celeste hızla ayağa kalkıyor, bana doğru ilerliyor ve aniden beni kollarının arasına alıyor. O beni sımsıkı tutup sırtımı okşarken ben de göğsüne kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Beni merkeze alıyor, uzuvlarımdaki titremeleri silkeliyor ve beni yatıştırırken ezici endişe dalgasını geri itiyor.

"Göğsündeki yara izleri," diyor nazikçe. "Kelimeler ve o ayakkabı?"

Geri çekiliyor, yüzümü avuçluyor ve bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Kolundaki mürekkebin altına bak," diyor sessizce. "      eğer diğer cam ayakkabıyı arıyorsan, Külkedisi, onu orada bulacaksın."

Odadan sendeleyerek çıkmadan önce bir elveda mırıldanmayı bile zar zor başarıyorum. Sersemlemiş bir halde merdivenlerden iniyorum, bara doğru tökezlerken tüm vücudum uyuşmuş ve zonkluyor. Gus ve Jack hemen yanıma koşuyor ama ben onları uzaklaştırıyorum, iyi olduğuma ve sadece eve gitmem gerektiğine dair bir şeyler mırıldanıyorum.

Yine de takip ediyorlar, ama dışarıda aniden öfkeli görünen bir Liam'la yüz yüze geliyorum.

"Bu sa malı ı son *kez* yapıyorsun-"

"Beni eve, onun yanına götür," diye bo uluyorum, gözlerim yalvarırcasına onunkilere bakıyor. "Lütfen, sadece beni eve götür."

Kocaman evin içinde körlemesine tökezlerken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Kalbim burkuluyor - bir yandan, tökezlediğim adama doğru bu patlayıcı, manyetik çekimle dolu. Diğer yandan, boşa harcadığım onca zaman için kırılıyor.

Harcanan tüm nefret.

Takip ettiğimiz ve takıldığımız tüm yalanlar.

"Noel o gece hayatını kurtardı. Seni yangından kurtardı, Ella."

Koridordan ofisine doğru ilerlerken boğazımdan bir hıçkırık kopuyor.

"Eğer diğer cam ayakkabıyı arıyorsan, Sindirella, onu bulacağın yer burası."

Ofisinin çift kanatlı kapısının düğmelerini kavrayıp iterek açıyorum ve yüzümde acı ve gözyaşlarıyla içeri dalıyorum. Noel sertçe başını kaldırıyor, ayağa kalkarken yüzü kararıyor.

"Ella-"

"Neden bana söylemedin!?" Boğuldum, hışımla ona doğru ilerledim.

Çenesi gerilir, gözlerinde acı

vardır. "*Elia*-"

Ona çarparak duvara yasladım ve kolunu tuttum. Kalbim göğsüme çarparak ceketinin manşetini yukarı itiyorum, gömleğinin kolunu yırtarak açıyorum ve kol düğmesini yere savuruyorum. Kol düğmesini ön kolunun yukarısına doğru iterek derisindeki mürekkep girdaplarını ortaya çıkarıyorum.

Nabzım güm güm atıyor, parmaklarım dövmenin üzerinde gezinirken gözlerim çılgınca dalıyor. Ta ki aniden hissedene kadar.

Koyu mürekkebin altında kabarık yara izleri.

Yakınına eğiliyorum, kan kulaklarımda uğuldarken göğsüm yükselip alçalıyor. Parmağım tekrar üzerinde geziniyor, ta ki aniden kolunu yarı ışığa doğru çevirdiğimde gölgeler tam doğru yere düşene kadar.

Gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor; dövme mürekkebinin altında derisine kazınmış küçük bir kelime.

Miné.

Yanında da küçük bir ayakkabı.

Dünya hareketsizleşirken gözlerim kırışıyor. Nefesim kesiliyor, kafamın içindeki nabzımın gümbürtüsü dışında oda sessiz.

Miné.

Detér'imin ikinci yarısı. Bir, bir

uyarı.

Diğeri, bir bildiri.

Şişmiş gözlerimi onunkilere diktiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Başım yavaşça sallanırken, gözlerinde gerçeği gören kalbim burkuluyor.

"Yanıyordun," diyor sessizce, burun delikleri alevlenirken çenesi geriliyor.

Elini yavaşça kaldırıyor, parmakları üstümün ön kısmına kıvrılıyor. Boynumdan çekerek göğsümden, tenime kazınmış kelimedenden sıyrılıyor.

"Kolumu arkadan sana doladım ve kolyenin gömleğine değen kısmı beni ısırdı. Tıpkı benim koluma değen kısmın seni ısırdığı gibi."

"*Neden bana söylemedin?*" Boğuluyorum. "Bunca yıl ve bir kez bile-"

"Çünkü bir canavara ihtiyacın vardı, küçüğüm."

Her şey durgun. Her şey sessizleşir.

Gözleri kısık, çenesi gergin, sanki bir şey saklıyormuş gibi.

"Acın ve nefretin için bir kaba ihtiyacın vardı - tüm o korku ve öfkeyi koyabileceğin bir yere, böylece tüm dünyadan nefret etmeyecektin. Ve ben senin için o olabilirdim. Seni koruyamadım, Ella. Korumam gerektiği gibi koruyamadım. Ve senin için Thomas olamadım."

Yüzü sertleşiyor, altın rengi gözleri içimi kavururken çenesi

dalgalanıyor. "Ama ben senin nefret ettiğin şey olabilirim-"

Parmak uçlarımda yükselirken parmaklarım kravatını sıkıca sararak onu aşağı çekiyor. Dudaklarım onunkilere şiddetle yapışıyor, onu cezalandırırcasına, vahşice öpüyorum.

"*Hayır, yapamazsın,*" diye inliyorum ağzına karşı.

Aniden içime girdiğinde yüzü buruşuyor, kararıyor. Eli ensemden yukarı doğru kıvrılıyor, parmakları sahiplenici bir şekilde saçlarıma dolanıyor.

Sertçe çekiştiriyor, ağızımdan bir ihtiyaç iniltisi ve kalbimden bir alev dalgası çıkartıyor.

Homurdanıyor, ağızını benimkine yapıştırıyor, duvardan geriye doğru iterken beni yutuyor. Körlemesine geriye yuvarlanıyorum ama umursamıyorum, ona yapışıyorum ve k cımın masasının kenarına çarptığını hissettiğimde onu olabildiğince sert öpmeye devam ediyorum. Bir kolunu güçlü bir hareketle masanın kenarından çekerken ürperiyorum, dili benimkiyle birleşirken eli geri gelip kalçamı sahiplenici bir şekilde kavırıyor.

Hararetle, çılgınca gömleğini ekiştiriyorum. O da aynısını benimkine yapıyor, kıyafetlerimizi yırtıp atarken dudaklarımız birbirininkinden neredeyse hiç ayrılmıyor, istedikleri yere dağılmalarına izin veriyoruz.

Çıplak ten çıplak tene değiyor, meme ularımla göğsünde sürüklenirken içim sızlayarak inliyorum. Eteğimi kalçalarımın çekip çıkartıyor, parmakları k lotuma girerken düşmesine izin veriyor.

"Noel!" Parmakları bacaklarımla arasında derinlere inerken ona yapışıp dilimi onunkine dolayarak haykırıyorum.

Klitorisimi yuvarlıyor, ellerim kemerine giderken boğazımdaki nefeste boğulmama neden oluyor. Külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken fermuarını çekip koparıyorum. Kalçalarımı kavrayıp beni masaya geri iterken ürperiyorum, çıplak ve onun için ağrıyorum.

Pantolonu ve k lotu düşüyor, kalın siki kalçalarımın sıcak bir şekilde zonklarken ihtiyaçtan titrememe neden oluyor. Kalçalarının etrafında açgözlülükle yayılıyorlar ve horozunun kalın, şişmiş başının dudaklarımla arasında hafiflediğini hissettiğimde derinden inliyorum.

Ayak bileklerim yontulmuş k cının etrafında kilitleniyor. Vahşi bir hamleyle içeri girip nefesimi keserken dudaklarımız hiç ayrılmıyor. Kollarımı boynuna dolayarak dudaklarına doğru hevesle ve unutulmaz bir şekilde inliyorum.

Parmakları saçlarımda daha derine dolanıyor, tenimde elektrikli şehvet dalgalanırken daha sert çekiştiriyor. İçime giriyor, her santimini olabildiğince derine gömerken dudaklarıma karşı alçak sesle inliyor.

Bana sahip çıkıyorsun.

Aramızda kalan duvar kalıntılarını parçalayarak.

Umutsuzca ona tutunurken geçmişi dağıtıyor, serbest kalmaya doğru ilerliyorum.

Duvarlarım onun kalın sikinin etrafında sıkıca kenetleniyor, kalçalarını yuvarlayıp sert ve derin bir şekilde içime girerken zevk içimde zonkluyor. Dizlerim kalkıyor, ayak bileklerim hâlâ arkasında kilitliken kaburgalarımı sıkıştırıyor, ona daha derinden ihtiyaç duyuyorum - içimde olabildiğince derin olmasına ihtiyaç duyuyorum.

Ağzını önce çeneme, sonra da boynuma indirmeden önce dudaklarıma doğru hırlıyor. Parmaklarıyla başımı saçlarımdan geriye doğru çekiyor. Ağzı boynumun yumuşak derisinde gezinip emilirken inleyerek ağlıyorum. Diğer eliyle beni kalçamdan tutuyor ve her derin hamlesinde beni içine çekiyor.

Sözcük yok -alınlarımız birbirine değerken ağzımızdan çıkan boğuk, soluk soluğa nefeslerden başka bir şey yok. Gözlerim açılıyor, onun bakışlarıyla kilitlenmeden önce görüşüm yüzüyor.

Altın ateş, girdaplı mavi okyanusla buluşuyor. Kibrit

benzinle buluşuyor. Deter benimkiyle buluşuyor.

Yüzüm buruşurken parmaklarım saçlarının arkasına dolanıyor. Ağzı ağzıma yapışıyor, hırıltıları içimde gürlüyor. Büyük, kalın sikini tekrar tekrar içime sokuyor. Parmakları tenimi kazıyor, beni büyülüyor, bana sahip oluyor, onun için serbest kalmamı emrediyor.

Sersemlemiş durumdayım, ona sıkıca tutunurken kontrolden çıkıyorum. Ateş içimde çalkalanıyor, alevler benim ve onun tenini yalıyor. Beyaz ısı ve ateş beni sarıyor, başımı arkaya atarken vücudum eriyor, patlamaya başlarken haykırıyorum.

Cinsel ateşleme.

Orgazmik ölüm.

Orgazm vurduğunda, bizi birlikte götürüyor. Bedenim titriyor ve burkuluyor, o benimkine hırlarken benim mutluluk çılgınlıklarım onun dudaklarında boğuluyor. Etrafında sıkıca sarılıyorum, ağrıyan, rahatsız edici bir serbest bırakma ile hıçkırırken kaşlarım kırılıyor.

"Benim," diye inliyor Noel nefes nefese kalmış dudaklarıma doğru ve ben onun etrafında patlarken kendini orada tutuyor. Homurdanıyor, siki şişerken dudaklarımı onunkiyle morartıyor. Sıcak dölleri içime akıyor, ben ona yapışıp onu öperken içimi dolduruyor, onu öpüyorum, onu öpüyorum, onu öpüyorum...

Onun. Beni öpmeye devam ettiğinde onun. Beni kollarının arasına alıp sikini içimde tuttuğunda onun.

O evin içinde dolaşırken, bacaklarım beline dolanıyor.

Kendi *odasına* girdiğimizde beni tekrar yatağa kaydırıp ve içime girdi.

Her şeyi tekrar tekrar yaptığımızda, ikimizin de alevler içinde kalacağını bilene kadar.

Ama küllerin arasında hüküm süreceğiz.

Yanı başımızdaki komodinin üzerinde telefonumun çaldığını duyduğumda yastığa doğru İNLIYORUM.

"Bana bir iyilik yap ve onu camdan aşağı at."

Ella kıkırdıyor, sırtımda çırılçıplak, meme uçları tenime karşı nefis bir şekilde sert. Bana karşı sırtıyor, sırtımı öpüyor.

"Bütün gün işten kaytarıyorsun. Önemli *olabilir*."

Homurdanıyorum.

"Ya polis seni arıyorsa? Belki Lewis kayıp ihbarında bulunmuştur."

Derin derin kıkırdıyorum. Telefon çalmaya devam ediyor. Lanet olsun.

Bir iniltiyle yuvarlanıyorum, yatağa devrilirken kıkırdamasına ve çığlık atmasına neden oluyorum. Üstüne yuvarlanıyorum, onu çarşafırlara sıkıştırırken hırlıyorum ve ağzımı onunkine indiriyorum.

Ve sonra o çok cazip meme uçlarından birine doğru. Ella protesto çığlıkları atıyor, ama sonra dilim sert küçük düğmenin üzerinde döndüğünde yumuşak bir şekilde inliyor.

Telefonum çalmaya *devam ediyor*. Yatağın kenarına oturmak için ondan uzaklaşırken homurdanıyorum. Ella'nın ağırlığının arkamda kaydığını ve yatağın diğer ucundan banyoya doğru kaydığını hissedince homurdanıyorum. Sonra telefonu aldım ve bakmadan cevap verdim.

"Bu iyi olsa iyi olur."

"Konuşmamız gerek."

Kaskatı kesiliyorum, yüzümdeki gülümseme kayboluyor, ruh halim anında kararıyor. Bu Oliver.

"Hayır, bunun gerekli olacağını sanmıyorum," diyorum ince bir sesle. "Sözleşmeyi avukatlarınızdan aldım."

Dün Oliver'ın teslim bayrağını aldıktan sonra zaferin tadını çıkararak sırtıtıyorum. Alfred Luz ve Helena Nixon'dan aldığı hisselerle birlikte hisseleri geri satıyor. Bunu yaparak onu yönetim kurulundan çıkarıyor ve bana karşı yürüttüğü tüm bu kampanyayı sonlandırıyor.

Ayrıca hastaneden çıktı ve yaraları iyileşiyor. Umurumda olduğundan değil.

"O saçma fiyattan yüzde on indirim yap," diye mırıldandım. "*Sonra konuşabiliriz.*"

İç çekiyor.

"Güzel sohbetti Prens," diye tükürdüm. "Hadi-"

"Lanet olası sözleşmeden bahsetmiyorum. Senden ve benden bahsediyorum! Bize ne oldu, Ransom?"

Derin bir iç çekti.

"Bak, her şeyi bırakıyorum. Zaten sana bu kadar sert davranmak düşüncesizce ve haddini aşan bir hareketti. Sadece... Tanrım. İkimizin nesi var böyle? Noel, hep birlikte güldüğümüz, Red Dragon'da bira içtiğimiz ya da ringe çıkıp biraz stres attığımız zamanları hatırlıyorum. Nasıl oldu *da* biz-"

"Bilmiyorum, Prens," diye tıslıyorum ince bir sesle. "Neden o kadınların hayaletlerine sormuyoruz-"

"Oh *yeter!!*" Aniden kükrüyor, beni şaşırtıyor. "*Yeter artık*, Noel!" Hırıldıyor. "Ben kimseyi öldürmedim!"

"Kendilerini ateşe vermediler," diye tükürdüm.

"Şu andan itibaren ölene kadar hayatlarımız için istediğin bu mu!? Sadece parmaklarımızı ve bıçaklarımızı birbirimize doğrultmak, ölünceye kadar suçlamalarla bağırmak mı?"

Dudağım ince.

Oliver yavaşça iç çeker.

"Bu bitmek zorunda, Noel. Bitmek

zorunda." "Peki bunu nasıl yapmamızı

öneriyorsun?"

"*Konuşarak*, birincisi," diye tıslıyor. "Erkek erkeğe, yüz yüze. Sadece lanet bir konuşma. Silah yok, suçlama yok. Sadece sen ve ben, bu zehri içimizden atacağız. Çünkü bu böyle devam edemez."

Bakışlarımı odanın karşısındaki yatak odasının penceresinden içeri saptamak için döndüğümde kaşlarım derin bir şekilde çatılıyor.

"İyi," diye homurdandım.

"Yarın gece nasıl?"

"Benim evimde. Yedi."

Oliver iç geçirir. "Bu iyi

olacak." "Harika."

Telefonu kapattım, kaşlarımı çatarak telefonu yan masaya geri

attım. "Kulağa... canlı geliyordu."

Omzumun üzerinden bakarken sırtıyorum. Ama onu orada çırılçıplak, kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş, yatağının direklerinden birine yaslanmış görünce sırtışıma açlığa dönüşüyor.

"Buraya gel de sana her şeyi anlatayım."

Yaramazca sırtıyor ve bana parmağını sallıyor.

"Hazırlanmamız gerekiyor, biliyorsun."

Saate bakarak inliyorum.

Kahretsin.

Oliver'ın mücadelesinden vazgeçmesi ışığında, yönetim kurulu bu akşam Prince *olmadan* toplanıyor. Hisseler resmi olarak bana geri satılmadı, ancak oy haklarını tasfiye eden sözleşmeyi yasal olarak imzaladığı için önergeler çoktan sunuldu.

Ciddi bir şey değil, sadece oy hisselerini yeniden dağıtmak için herkesle bir araya geleceğim. Ayrıca, bireysel şirketlerimi geri taşıma sürecini yeniden başlatmak için

Oliver-Ella, dürüst olmak gerekirse- beni terk ettiğinde beklemeye alınan şemsiye holding şirketinin altından çıktı.

Ama o haklı. Gitmek için hazırlanmamız gerekiyor. "Peki," diye mırıldandım.

Kıkırdayarak dönüyor ve banyoya doğru zıplıyor. Ben de çok gerisinde değilim.

"Peki Oliver nasıl?"

Dişlerimi fırçalamaktan başımı kaldırıp aynaya bakıyorum ve kaşlarımı kaldırarak benimkinin yanındaki mermer leğende duran ona bakıyorum.

Sırıttıyor.

"Prince'ti, değil mi?"

"Şirket casusluğunda ne kadar ustalaştığın konusunda endişeliyim." Ella kıkırdıyor.

"Arayan Prince'ti," diye homurdandım. "Yarın burada *buluşup konuşmak* istiyor."

Ella yutkunuyor ve Oliver'ın buraya geleceğinden bahsettiğimde yüzünde gördüğüm korku titreşiminden nefret ediyorum. Geçen gece Adrian'ı ve Celeste'i bulma görevini üstlendiğini artık biliyorum. Ve yangınlarla ilgim konusunda içinde hâlâ saklı tuttuğu şüphe kırıntılarının artık yok olduğunu da *biliyorum*.

Bunu beni biraz daha serbest bırakarak öpüşünde bile hissedebiliyorum. Daha fazla teslimiyet.

Daha fazla güven.

Ama eğer onun şüpheli listesinden resmen çıktıysam, geriye sadece bir isim kalıyor, o da *benim* listemde olan tek isim. Ve ben onu evimize davet ettim.

"Liam ve *birkaç* adamı Oliver'ı indirmeye hazır olacak," diye homurdandım. "Nasıl bir oyun oynamaya çalıştığını bilmiyorum. Ama bu iş yarın bitecek, söz veriyorum."

Yutkunuyor ve aynaya dönüp diş fırçasına uzanırken başını sallıyor.

"Aslında yarın gece gitmiş olacağım. Böylece yolumdan çekilmiş olacağım." Çenem gıcırdayarak dönüyorum, gözlerim onunkilere kayıyor.

"Tam olarak *nereye* gideceksin?"

"Akşam yemeğine."

Kıllarımı kıpırdatırken

kaşlarım çatılıyor. "*Kiminle*

akşam yemeği?"

Ella dönüyor, kaşları çatılıyor ve çenesini bir duruş sergilemeye hazırlanmış gibi öne çıkarıyor.

"Jacob Prince."

Öfke bir an için gözlerimde parlıyor. Sonra ılık bir kaş çatmaya dönüşüyor.

"Bu söz konusu bile olamaz-"

"Evet, artık bu şekilde iletişim kurmayacağız," diye tersliyor. "Ben senin tutsağın değilim."

Ağzım sulandı.

"Bunu üzerime bıraktığında çıplak olmak stratejinin bir parçası mıydı? Beni silahsızlandırmak için mi?"

Gözlerini deviriyor, bana yaklaşıp çıplak kalçasını mermer tezgâha yaslarken dudaklarını ısıyor. Parmak uçlarında yükselip yanağımı öpüyor.

Zırhımı ve kararlarımı parçalama yeteneğine *lanet* olsun.

"Noel, ben hala buradayım, değil mi? Yani, vakıf parasının artık pek bir önemi yok."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Bana soğukkanlılıkla bakıyor.

"Leo?" diyor usulca.

Adrian'a o koca ağzı için yeni bir tane koparmayı not ediyorum.

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

Beni tekrar öpmek için eğilirken sırtlıyor. "Teşekkür ederim Noel," diye fısıldıyor.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

"Ama tüm bu olayın temelini değiştirdi. O sürüngene artık bir milyon pound borcum yok ama yine de buradayım."

"Buradaki çarşaf Harriet'in boş yatak odasındakilerden daha mı iyi?" Sırtlıyor. "Onun gibi bir şey."

"Yarın gece, Prens-"

"Yarın gece, saçlarından kurtulacağım."

Ona ters ters baktım. "*Oğluyula-*"

"Evet, babası *olmayan.*"

Kaşlarım çatıldı.

"Sadece akşam yemeği, Noel. Kucak dansı değil."

Dudaklarım tehlikeli bir şekilde kıvrılıyor. Yine de kıkırdayarak dönüyor, tekrar ayak parmaklarının üzerine çıkıyor, yüzümü kavırıyor ve beni yavaşça, şehvetli bir şekilde öpüyor. İnliyorum, dudağını ısırarak uzaklaşırken ellerim ona uzanıyor. Duşa doğru ilerliyor, fûme camlı kapıyı kaydırarak açıyor ve suyu açmak için uzanıyor.

"O benim müstakbel patronum," diye ekliyor bana dönerek. "Tüm bu olanlar boyunca harika davrandı ve hala oldukça kötü durumda. Ayrıca, açıkçası babasının ona pek yardımcı olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkiyor.

"Belki Jacob'ı senin tarafına çekmeye başlayabilirim?"

Ona doğru ilerlerken başımı sallayarak sırtıyorum.

"Vay, vay, vay... Ella Machiavelli."

Elimi uzatıp kalçasından tutarak onu kendime doğru çekerken kıkırdıyor.

"Sanırım benimle çok fazla zaman geçiriyorsun," diye

homurdandım. "Tam da bu yüzden yemeğe gitmeliyim."

Çenemi tutarak homurdanıyorum. Gözlerini deviriyor.

"Tanrım, Jacob'ın *eşcinsel* olduğunu söylesem yardımı

olur mu?" Kaşlarım çatıldı.

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ama benden bunu gizli tutmamı istedi."

Yalan söylemeyeceğim; Jacob'ın sadece karımı ele geçirmeye çalışıyor olma ihtimalinin ortadan kalkması, oku "evet "e biraz daha yaklaştırıyor. Çok *az*.

Yavaşça nefes veriyorum,

kaşlarımı çatıyorum. "*İyi*."

Liam-"

"Davetli değil, Noel."

Ona ters ters bakıyorum, meydan okumasına sinirlenmekle ondan son derece etkilenmek arasında gidip geliyorum.

Onunla gurur duyuyorum.

"Noel, ben *iyi* olacağım, tamam mı? Onunla bir ara sokakta buluşup eroin çekmeyeceğim ve numara yapmayacağım. Lüks konağında akşam yemeği yiyeceğiz, eminim bir güvenlik ordusu vardır, özellikle de olanlardan sonra."

Çenem gıcırıyor.

"10'a kadar evdesin."

Gözlerini deviriyor.

"*Evet, efendim*."

Homurdanıyorum.

"Ve yemin ederim, sadece bir kucak dansı olacak."

"Kıçına bir şaplak yemek için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

Kıkırdıyor, yanağımı öpmek için yaklaşırken dilini bana doğru uzatıyor.

"Atlıyorum. Seni seviyorum-"

Yüzü soluklaşırken sertleşiyor ve hızla uzaklaşıyor.

"Ben-ben öyle değildim..."

Birden yüzü kıpkırmızı oldu, duşa doğru kaçacakmış gibi döndü. Yarım adım atmıştı ki elim bileğini yakaladı ve onu göğsüme doğru döndürdü. Ella içime düşerken nefesi kesiliyor, gözleri benimkilere dikilirken yutkunuyor.

"Ben de seni seviyorum."

Sessizce hırlayarak verdiğim cevaba göz kırptıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sonra aniden dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum, onu bana öyle sıkı sarıyorum ki asla kaçamayacak. Dudakları şişene kadar öpmeye devam ediyorum; nefesimiz kesilene kadar.

Uzaklaştığımızda, bir şeyler değişmiş demektir.

Onun yanındayken bile giydiğim zırh artık yok.

Ella yutkunuyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, göğsü hızla inip kalkıyor.

"Sen..." dişleri alt dudağının üzerinde sürükleniyor.

"Duşta bana katılabilirsin," diye mırıldanıyor kalın kalın, sesi boğuk.

"İzin istediğimi hatırlamıyorum."

Onu kollarıma alıp duşa götürdüğümde nefesi kesiliyor, inliyor.

Burası benim yönetim kurulu odam.

Geç kalabiliriz.

Bentley'in renkli camlarından sokak ışıkları yüzüme vuruyor. Dışarıda Londra dans ederek yanımızdan geçiyor, yüzümdeki sırıtışa tanıklık ediyor.

Yanımda elimi sıkıyor ve nefesini enseme hissettiğimde nabzım hızlanıyor.

"Yakında orada olacağız."

Gülümsüyorum, gözlerimin onunkilerle kilitlenmesini sağlamak için dönüyorum.

Üç küçük kelime her şeyi değiştirir. Riskleri artırır ve güvenlik ağını ortadan kaldırırlar. Üç kelime bunu çok ama çok gerçek kılıyor. Ve bu beni heyecanlandığı kadar korkutuyor da.

Yutkunuyorum, aynı sokak lambaları muhteşem yüzünde parıldarken kendimi onun bakışlarında kaybediyorum. Ama hayallere dalmama izin vermeden önce, banyoda söylediklerimden beri kafamı kurcalayan o küçük şüphe ipliğini hatırlıyorum.

Söylediğim şey.

İlk ben söyledim. Kendi kendine, kazara ağzımdan çıkmış olabilir. Ama ilk ben söyledim. Ve *sonra* o söyledi.

Ve o zamandan beri "bunu ciddi olduğu için mi söyledi yoksa buna ihtiyacı olduğunu hissettiği için mi söyledi" şeklinde korkunç ve sinsî bir oyun oynuyorum.

"Ella," diye homurdanarak beni düşüncelerimden kopardı. "Hmm?"

Gözleri kapüşonlu, beni delip geçiyor.

"Bir kez olsun tam olarak kastetmediğim şeyler söylediğimi gördünüz mü?"

Kızarıyorum, o güçlü bakışların altında kaynıyorum - kafamın içine girip düşüncelerimi görebiliyor gibi görünen bakışların.

"*Hayır*," diye fısıldıyorum.

"Aynen öyle. O yüzden kendine işkence etmeyi bırak."

Yüzünü tekrar öne çeviriyor. Dudaklarım büzüldü.

"Peki, yapmayacağım," diye mırıldanıyorum ve pencereden dışarı bakmaya başlıyorum. "Çünkü ben biliyorum."

Kulağımın dibinde alaycı bir şekilde söylediği sözler karşısında nefesim kesiliyor. Döndüğümde yüzüm kızarıyor, beni derinden öpmeden önce zar zor nefes alabiliyorum.

Sert.

Titriyorum, talepkâr ve fethedici dili için ağzımı açıyorum. Ben usulca inerken eli saçlarıma kayıyor ve bir yumruk halinde kavıyor. Noel'in diğer eli kalçama düşüyor ve iş elbisemi yavaşça yukarı iterken beni titretiyor.

Parmakları yavaşça kalçamda gezinirken titreyerek inliyorum. K lotumun kenarından geçerek dudaklarımdan bir inilti çıkartıyorlar. Kalın parmaklardan biri dantelin arasından yavaşça dikiş yerime doğru ilerliyor ve klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor.

"Bunların aslında bu toplantı için kapalı olması gerekiyor."

Parmağı dantelin altından kayarken titriyorum, usulca nefes alıyorum. Parmak eklemleri kayganlığımın üzerinde gezinirken tangayı köşesinden tutuyor ve çekiştirmeye başlıyor. K lot seksimden sıyrılıyor, ben kaldırırken kalalarımdan ve kıımdan kayıyor, bacağımdan aşağı çekmesine izin veriyorum. K lotu topuklarımdan sıyrıp takım elbise ceketinin cebine sokarken yüzüm kıpkırmızı, öylece bakıyorum.

Gözleri bana kayıyor, tutuşuyor ve yutuyor. Bacaklarım kapanmaya başlarken yüzüm kızarıyor.

"Aklından bile geçirme."

Onun emredici ses tonuyla nabzım g m güm atıyor. Elini kalamın üzerine koyup tekrar açıyor. Tekrar yukarı kayıyor, başparmağı çıplak dudaklarımdan geçerken haykırana kadar elbisemi de beraberinde itiyor.

İnliyor, klitorisimi ıldırııcı derecede yavaş dairelerle ovuyor. İki parmağını aıklığıma doğru hafifçe bastırıyor ve onları içime sokarken ağzım sessiz bir zevk çığlığıyla açılıyor. G noktama doğru vuruyor, klitorisimi ovarken içime çağırıyor.

Noel'in eli saçlarımı geriye doğru çekiyor ve ağzı saçlarıma inerken boğazımdan bir inilti çıkartıyor. Beni parmaklıyor, dişleri tenimde gezinirken klitorisimi okşuyor.

"*Dizlerinin  zerine  k,*" diye

kulağıma fısıldıyor. Titriyorum.

"Ne?"

Emniyet kemerini çözdü ve arabanın zeminine, önüme doğru ilerledi.

"Dizlerinin üzerine çök, ufaklık."

Sızlanıyorum ama başımı sallıyorum.

"Noel, hareket halindeki bir arabadayız. Emniyet kemerimi çözmeyeceğim."

Gözleri benimkileri tutuyor, yaldızlı bir ateşle dönüyor. Ceketinin iç cebine uzanıyor ve kravatlı küçük kadife siyah bir çanta çıkarıyor.

Yutkunuyoru

m. "Bu ne-"

Kabzasında altın mücevher bulunan mat siyah tapayı avucuna doğru kaldırıp açık eline bıraktığında gözlerim doluyor.

İçimdeki sıcaklık titriyor. Gözlerimi fişten onun yüzüne kaldırdığımda içim titriyor.

"Şaka yapıyorsun."

"Söz veriyorum, giymeyeceğim. Bunu giymeni istiyorum.

Şimdi." Titriyorum.

"Dizlerimin üzerine çökmeyeceğim-"

İri elleri dizlerime inerken nefesim kesiliyor. Kavrayışı sıkılaşıyor ve beni koltuğumda aşağı çekip kıcımlı koltuğumun en önüne kaydırırken titriyorum. Dizlerimdeki tutuşunu kullanarak bacaklarımı müstehcen bir şekilde açıyor ve her yerimi vahşi, aç, koruyucu gözlerine maruz bırakıyor.

"Dizlerini tut," diye inliyor Noel.

Tereddüt ediyorum.

Bir saniye içinde bacaklarımın arasına atılıyor; eli boğazımı sararken ağzı ağzıma yapışıyor. Elindeki gücü ve kısıtlamayı hissettiğimde şehvet içimde orman yangını gibi dalgalanıyor - beni sahip olduğu bir şeymişim gibi öpüyor.

"Kendini benim için aç, küçüğüm," diye ağzımı törpülüyor.

O uzaklaşırken bir iniltiyle dediğini yapıyorum. Dizlerimin arkasını tutup göğsüme doğru kaldırıyorum, kendimi onun için arzuyla açıyorum.

Noel daha yakına diz çöküyor ve dili yavaşça amımın üzerinde gezinirken nefesim kesiliyor. Başım geriye düşüyor, dili dudaklarımın üzerinde dans ederken ağzım açılıyor, klitorisime doğru hareket etmeden önce içime batmak için onları ayırıyor. Muhteşem dudakları zonklayan küçük düğmemin etrafını sarıyor, ben haykırana kadar dilini etrafında döndürürken emiyor.

Dilini yarığımdan aşağı yukarı sürüklerken hırlıyor, dilini içime sokmak için alçalmadan önce klitorisimle alay ediyor. Dili aşağıya kayarken ürperiyorum, kıcıma doğru sürüklerken bana zar zor dokunuyor.

Gözlerim geri yuvarlanıyor, açık dudaklarımdan boğuk bir yasak zevk çılgılığı sarkıyor. Dili *yavaşça* kıcımın etrafında dönüyor, ben onun dokunuşu altında kıvranırken üzerimde geziniyor. Geri çekiliyor ve tıkacın bana dokunduğunu hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Benim için açıl Ella," diye hırlıyor derinden.

İtiyor ve tıkaç beni yavaşça açarken inliyorum. Genişliyor, ham sinirler zevkle zonklarken içime doğru hafifliyor. Sonunda en kalın kısmı içime kayıyor ve kabzanın etrafındaki tabana doğru daralıyor.

Araba yavaşlayarak durdu ve beni hayallerimden uyandırdı.

"Geldik."

Zonklayan yüzüme bakarken sırtıyor. "Ne yazık ki

henüz yapmadın."

Dudağımı ısırarak

inliyorum. "Seni piç-"

Kalın bir şekilde homurdanıyor, üzerimde hareket ederken beni nefessiz bırakıyor. Bir eli bacaklarımın arasında duruyor, tembelce yarığımı okşuyor. Diğeri boğazıma sarılıyor.

"Ama iyi bir kız olursan," diye gürlüyor. "O zaman belki sonra benim için gelmene izin veririm."

Başımı ona doğru sallayarak kızardım.

"Sen sadistsin."

"Ve sen bunun her saniyesini

seviyorsun." Elim uzatırken

sıcaktan kızarıyorum. "Evet?"

Titriyorum.

"Külotum

mu?" "Hayır."

Koyu bir şekilde kızardım.

"Noel, ya *düşerse*?"

Bana doğru eğilerek sırtıyor. "O

zaman *izin* verme."

Ona bakıyorum, kalçalarımın arasında sıcaklık birikirken kızarıyorum.

"Bu işin bir yönü daha var" diye mırıldanıyor, telefonunu çıkarıp göremediğim bir şeyi açıyor.

"Ne demek istiyorsun-"

Kıçımın derinliklerindeki titreşim beni koltuğumdan emniyet kemerine doğru sıçratıyor. *Macuna* dönüyorum, titreşimler göbeğimde zonklayıp sinirlerimi ateşe verirken inliyorum.

Titriyor. Lanet fiş *titreşiyor*. "*Sakın*

cüret etme-"

Gözümü kırpmaya bile vakit bulamadan Noel emniyet kemerimi çözdü, beni yakaladı ve araba koltuğunda dizlerimin üzerine çevirdi. Elbisemi belime kadar iterken nefesim kesildi ve aniden avuç içi kıcıma keskin, acı bir şaplakla indi.

Diğer yanağıma şaplak atarken zevkten zonklayarak inliyorum. Sonra birincisine, sonra diğerine.

Hay sikeyim.

Eteğimi yavaşça üzerimden indirip düzeltirken titriyorum. "Seninle istediğim *gibi*, istediğim *zaman* yapacağım," diye mırıldanıyor, sesi mırıldanıyor. Sızlanıyorum. İnliyorum amına koyayım.

Tabii ki biliyorum.

"Anlaşıldı mı?" Noel kulağıma

homurdanıyor. Başımı kuvvetlice

sallıyorum, her yerim titriyor. "*Evet,*

efendim."

"O zaman hepsini bekletmeyelim."

Yönetim kurulu odasında SADECE altı kişiyiz-Noel, ben, Lewis ve diğer üç yönetim kurulu üyesi: Kenneth Spiers, Amanda Row ve George Lipton. Ancak Oliver'ın haçlı seferini terk etmesiyle ilgili resmi iş sona erdiğinde, odayı dolduran tezahürat kulakları sağır ediyor.

Lewis gruba gülümser.

"Şey, başka bir şey yoksa-" "Aslında," diye

elimi kaldırıyorum. "Son bir şey daha."

Noel, bir bileği dizinin üzerinde, sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmakları mükemmel çenesini tararken, merakla bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Bu kurul Bayan Naomi Laurent'a ait bir vakfı denetliyor." Noel'in gözleri kısıldı.

"Lewis, sanırım işimiz bitti-"

"Aslında değiliz," diye tatlı tatlı gülümsüyorum ona, ateşli bakışlarının dizlerimi titretmesine aldırmadan.

Elinin önündeki masanın üzerinde duran telefonuna doğru kayışını görmezden gelerek.

Çok uzun bir toplantı olmadı. Ama şimdiden beş kez rastgele titreşimleri açtı, nefesimi kesti ve beni sandalyemde sıvı ateşe dönüştürdü. Lewis konuşurken, Amanda Row oy hisselerinin yeniden dağıtılmasından bahsederken ve hatta kendisi konuşurken bile yapmadı.

Bir saniye, iyi olurdum. Bir saniye sonra masanın kenarını tutuyor olurdum - parmak eklemlerim bembeyaz, gözlerim dönmüş ve amım o kadar ıslaktı ki muhtemelen eteğimin arkasını ıslatıyordu.

Boğazımı temizliyorum, titrek bir nefes veriyorum. Elinin tereddüt edişini izliyorum, telefona ve onun beni zevkle inletme yeteneğine tam olarak değil.

"Naomi'nin kendi fonunda daha fazla söz sahibi olmasının iyi olacağını düşünüyorum. Daha çok yol gösterici bir rol."

Noel kaşlarını çatıyor.

"Ne için?"

"Onun parası olduğu için mi?"

Gözlerini deviriyor. "Teknik olarak bu onun babası Paul'un parası."

Amanda keskin bir sesle, "Aslında bunu baştan sona dinlemek istiyorum, Noel," diyor. Bana başını sallıyor. "Devam et."

Noel derin bir iç çekti.

"Finans konusunda en ufak bir geçmişi yok."

Omuz silkiyorum. "Öğrenebilir. Bence bu onun için iyi olur ve bunu takdir eder."

"Ella-"

"Oylamaya geiyorurum."

Kaşlarını çatıyor, çenesini sıvazlıyor

ve bana bakıyor. "Pekâlâ," diye

homurdanıyor. "Lewis?"

Lewis ayağı kalkar ve masanın etrafında dolaşarak "evet" oylarını toplamaya başlar. En son Noel'e geldiğinde, düşünceli ve muhteşem adam parmaklarını bir saniyeliğine masaya vurur. Sonra iç geçirir.

"Güzel.

Ay." Lewis

başını

sallar.

"Öneri kabul edildi. Naomi'yi daha çok vasisi rolüne getirmek için evrak işlerine başlayacağım. Ve eğer başka bir şey yoksa, sanırım işimiz bitti."

Noel'e gülümsüyor.

"Ve tebrikler, Bay Ransom. Kurul tamamen sizindir."

Hissedarların geri kalanı ayakta alkışlıyor. Kenneth bir şişe şampanya patlatır, Lewis ise köşedeki bar arabasından kristal bardak tepsisini alır. Şampanyalar elden ele dolaştırılır, tebrikler sırtlara vurulur ve eller sıkılır.

Lewis yaklaştığında Noel'e sırtıyorum, onun adına gerçekten mutlu oluyorum. Bana sırtıtarak elini uzatıyor ve ben de memnuniyetle sıkıyorum.

"Sistemi yendiğiniz için sizi tebrik etmek istiyordum Bayan Ransom."

Sırtıyorum.

"Şimdi Lewis, neden bunun tamamen Maggie'nin işi olmadığı izlenimine kapılıyorum?"

Sırıttıyor.

"Bundan kurtulduğuna sevindim."

"*Teşekkür ederim*, Lewis."

"Elbette," diye gülümsüyor. Ama sonra kaybolur.

"Naomi'yi güvenine daha fazla dahil etmekle ilgili kısım..." Kaşlarını çatıyor. "İkinizin pek yakın olmadığınız izlenimine kapılmıştım?"

Noel, "Üvey kızımın kıyafetlere ve gece kulüplerine para harcamak dışında bir şeyler yapmasını sağlayacağına inanıyor," diye homurdanarak araya giriyor.

Kaşlarını çatıyor ve bakışlarını bana saplamak için

çeviriyor. "Spoiler: olmayacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet,

olacak." Lewis başını sallıyor.

"Aslında sana katılmaya meyilli olabilirim, Ella. İnsanlara kendi mali durumlarının güvene dayalı sorumluluğunu vermenin dramatik bir etkisi olduğu kanıtlanmıştır."

Noel'e bakarak yutkunuyor.

"Artık gitmeliyim. Tekrar tebrikler, Noel." "Teşekkür ederim Lewis."

Avukat ayrılıyor, hemen ardından George geliyor. Sırada Amanda var, elimi sıkıyor ve hukuk sistemine karşı kazandığım zaferden dolayı beni kutluyor. Kenneth bir kadeh şampanya daha içmek için oyalanıyor. Ama sonunda iyi geceler dileyip dışarı çıktığında Noel olduğu yerde kalıyor.

"Peki, biz-"

Masanın üzerindeki dahili telefona dokunuyor.

"George," diye bağılıyor lobideki güvenlik şefine. "Evet efendim,

Bay Ransom?"

"Lütfen üst katı kilitleyin. Kimse yukarı çıkmasın. Bir toplantım var."

"Anlaşıldı, Bay Ransom."

Bana döndüğünde, o aç bakışlarının içimde tutuşturduğu his saf ateş. Kıvranıyorum, bana doğru ilerlerken nabzım hızlanıyor. Noel devasa gövdesiyle beni masaya yapıştırırken inleyerek toplantı odasındaki masaya doğru geri çekiliyorum.

Tıkaç titreşmeye başladı. İnliyorum, nefes nefese

kalıyorum ve kıvranıyorum. "*Seni piç,*" diye inliyorum

dudağımı ısırarak.

"Her şey yolunda mı, Ella?" Sırıttıyor. "Toplantı sırasında keyifsiz görünüyordun."

"Bu *hiç* iyi değildi," diye inledim. "Bu..."

"*Neydi* o?"

"Aşağılayıcı."

Bana bakıyor, bu saçmalığın içini görüyor.

"O zaman söyle bana u f a k l ı k," diye homurdanıyor, nefesim kesilirken bana doğru eğiliyor.

"Neden bu kadar

ıslaksın?" Titriyorum.

"Ben-"

"Evet, öylesin," diye gürlüyor. "Ayrıca, ikimiz de bunun cevabını zaten biliyoruz, değil mi?"

Bir elini boynuma dolamak için yukarı kaldırdığında tiz, iniltili bir inilti çıkarıyorum. Ben masayla onun arasında kıvranırken dudakları kulağımda geziniyor.

"Çünkü *sikilmeye* ihtiyacın var, değil mi?"

Sızlanıyorum.

"Seni bu masanın üzerinde domaltdığımı hissetmelisin, ben o güzel amcığımı dövölmeye ihtiyacı varmış gibi döverken kalçaların kenara sürtünmeli."

Ona karşı kıvranırken inliyorum, dokunuşu için çaresizim. O kadar ıslak ki, yemin ederim kalçalarımından aşağı damlıyor.

"Bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göster, Ella," diye hırlayarak emrediyor.

Ürpererek aşağı uzanıyorum ve eteğimi belime kadar sıyırarak kaldırıyorum. Noel'in gözleri şehvetle kısılıyor ve başını sallıyor. Titreyerek aşağı uzanıyorum, sessizce nefes alırken elimin çıplak yarığımı kavramasına izin veriyorum. Bir parmağımı ıslaklığımnda gezdiriyorum, zevk içinde kıvranıyorum.

"*Aferin kızıma.*"

Kızardım. Gözlerim kasıklarına düşüyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Tanrım, o kadar sert ki; şişkinliği takım elbisesinin pantolonunu müstehcen bir şekilde zorluyor.

"Çıkar onu," diye gürlüyor sessizce.

Şehvet beni ele geçiriyor. Yavaşça önünde dizlerimin üzerine çökerken benim ona olan ihtiyacımla uğulduyor. Ellerim kemerine uzanıyor, fermuarına gitmeden önce onu açıyorum. Çıkıntıyı okşarken kalın siki elime çarpıyor ve beni ürpertiyor.

Fermuarı indirip pantolonunu soyarak açıyorum, kalçalarından ve kaslı bacaklarından aşağı kaydırıyorum. Gözlerim külotundaki devasa çadıra takılınca amım zonkluyor. Sonra onlara uzanıyorum, lastiği ağır, şişkin horozunun üzerinden dışarı ve aşağı sürüklüyorum.

Serbest kalıyor ve ben yüzümün hemen önündeki şişmiş sikine bakarak ürperiyorum. Gözlerimi onunkilere dikiyorum, aç bakışlarındaki ham güç ve ihtiyaçtan anında büyüleniyorum.

"Ağzını aç," diye emrediyor.

Dudaklarımı sonuna kadar açıp gözlerimi onunkilere kilitleyerek inliyorum. Öne doğru eğiliyorum ve sikiinin kadifemsi, şişmiş başı dudaklarımın arasından kayınca Noel derin derin inliyor.

İnliyorum, dudaklarımı onun etrafına sarıyorum ve onu yutarken mırıldanıyorum. İyileşiyor olabilirim ama hâlâ o kadar büyük ki, bırakın derine sokmayı, ağzıma bile zor alıyorum. Ama sığdırabildiklerim bile beni jöleye çeviriyor.

Ellerim şaftının etrafını sarıyor, başını emerken onu yavaşça okşuyor. Noel inliyor, elini saçlarıımın arasına sokuyor ve bir yumruk haline getiriyor. İnliyorum, onun beni kavrayışının heyecan verici hissiyle hevesle kendimi daha derine itiyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor, gözleri beni delip geçiyor. "Dudakların sikimin etrafındayken çok güzel görünüyorsun ufaklık."

Yüce *Tanrım*, bu adamın bana söylediği

şeyler. Bu şeyler beni eritiyor.

Onu ıslak bir şekilde emiyorum, ellerimi şaftını yukarı ve aşağı okşarken hevesle başını dilliyorum. Aniden, kıcımdaki oyuncak tekrar vızıldamaya başlıyor ve beni onun etrafında hevesle inletiyor. Tek yapabildiğim hareketsiz durmak, dudaklarım etrafına sarılmış, horozuna karşı inlerken gözlerim kapalı sıkılmış.

Noel bir iniltiyle yavaşça ağızımdan çekiliyor ve beni kollarının arasına almak için uzanıyor. Beni sertçe, vahşice öpüyor ve bir yumruğu hâlâ saçlarıma dolanmış halde beni masaya sabitliyor. Ağızını ağızıma bastırıyor, ben ona karşı kıvranırken dili istila ediyor ve talep ediyor.

Çekilip aniden beni döndürdüğünde nefesim kesiliyor. Beni kabaca masanın üzerine itiyor, şehvet içimde çalkalanırken kenarı kalçalarıma bastırıyor. Noel eteğimi çekerek aşağı indiriyor, avuç içiyle kıcıma sertçe vurmada önce topuklarımda üzerine düşmesine izin veriyor.

Oyuncak içimde uğuldarken sırtımı kamburlaştırarak haykırıyorum; elleri her bir sıcak şaplakta kıcıma ısıtıyor.

Sikini benim kaygan, istekli amcığıma dayadı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle küçüğüm," diye vahşice homurdanıyor, şişmiş başıyla klitorisimle alay ediyor.

Dudağıma ısırıyorum, umutsuzca aletini geri itmeye çalışırken şehvet beni yutuyor. Ama o ne yaptığımı biliyor. Beni bu şekilde masaya sabitliyor, sikini klitorisimin üzerinde ileri geri sürtmeye devam ediyor

"Söyle bana Ella," diye

hırlıyor. "*Sen.*"

"Bundan daha iyisini

yapabilirsin." İnledim.

"Sikini istiyorum."

"Sana inandığımdan emin değilim."

Yüzüm çöküyor, beni acımasızca kızdırırken ona duyduğum acılı ihtiyaç neredeyse ezici.

"*Sikini istiyorum*," diye boğuluyorum. "Beni becermeni istiyorum, Noel. Beni senin yapmanı istiyorum. Beni küçük oyuncağın yap," diye çaresizce inliyorum, o benimle dalga geçerken ağzımdan iğrenç kelimeler dökülüyor.

"Sik beni-"

Eli boğazıma dolanırken nefes nefese inliyorum. Aleti yarığımdan aşağı yukarı sürükleniyor, ayak parmaklarım kıvrılırken sinirlerimi saf, çıldırtıcı bir ateşin üzerinde tırmıklıyor.

"*Noel-!*"

"Kimin amcığı bu?" diye kulağımı tırmalıyor. "*Senin*," diye boğuluyorum.

"*Aferin kızıma*."

Kalçalarının kalın ve güçlü bir hamlesiyle sonuna kadar sokuyor. Şişman siki içimi tamamen doldururken kalçalarım masaya çarparak haykırıyorum. Gözlerim geri yuvarlanıyor, bir elim önümdeki masaya yayılıyor, diğeri kendimi ona açmak için geriye uzanıyor.

Noel inliyor, sert ve kabaca içime giriyor, ben masanın üzerinde bir su birikintisine dönüşürken beni acımasızca beceriyor. Ellerinden biri kalçalarımı kavırıyor, beni sahiplenirken beni oraya sabitliyor. Diğeri boğazımı sarıyor, ben ona daha fazlası için yalvarırken beni bu sınırdaki tutuyor.

Tıkaç kırımın derinliklerinde uğulduyor, içime titreşimler gönderiyor. Beni masaya karşı sikerken g-noktama vuruyor ve ellerinin beni sahiplenici bir şekilde tutuşu beni onun için eritiyor.

Noel inliyor, içime daha sert, daha derin giriyor -gözlerim geri dönerken nefesimi tutuyor. Vücudum titriyor ve ürperiyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve beni masanın içine sokarken zemini itiyor. Avuçları kıcıma çarpıyor ve daha fazlası için yüksek sesle ve utanmadan yalvarmamı sağlıyor.

Çünkü bu adamın bana yaptığı şey bu: Kendisi için temel ihtiyaçlarım dışında her şeyden beni mahrum bırakıyor.

Beni çözüyor.

Onun emri ve yağması için çırılçıplak kalana kadar saçmalıkları ve yükleri söküp atıyor.

Büyülemek. Hükmetmek. Her şeyi kendine almak

için. Ve ben *ona izin* veriyorum. Çünkü bunu

istiyorum.

Avuçları kıcıma sertçe vuruyor. Şişmiş siki içime giriyor, beni acımasızca beceriyor ve içimdeki mükemmel noktaya tekrar tekrar vuruyor. Vücudum kavisler çiziyor, meme uçlarım nefesimin buğulandığı masanın parlak ahşap yüzeyine sürtünüyor.

Ateş tutuşuyor, hızla yayılıyor ve saniyeler içinde beni içine alıyor. Orgazm beni pençesine alırken haykırıyorum, kaşlarım çatılıyor ve buruşuyor. Derinlere dalıyor ve eli boynumun etrafında lezzetli bir şekilde sıkılaşıırken, tetik çekiliyor.

Haykırıyorum, titriyorum ve masaya karşı kıvranıyorum, çünkü onun horozunun her yerine gelmeye başladım. Bacaklarım titriyor ve kontrolsüzce sarsılıyor, vücudum sıkılıyor ve titriyor. Onun için sertçe boşalırken inlemelerim odayı dolduruyor.

Noel kulağıma hırlıyor, yontulmuş vücudu bana doğru kıvrılıyor ve kendini kabzasına kadar kılıflayıp orada tutuyor. Kalın siki içimde dalgalanıyor ve onun titrediğini hissettiğimde haykırıyorum. Derin derin inliyor, elleri üzerimde sıkılaşıırken döllerini içime pompalıyor, ta ki ben saf mutluluk içinde yüzene kadar.

Kavrayışı gevşerken nefes nefese kalıyorum. Eli boğazımdan düşüyor ve kolu gövdeyi sararken bana hava veriyor. Aleti hâlâ amımın derinliklerindeyken beni kendine doğru çekerken inliyorum.

Aşağıya bakıyorum, yaralı ve dövmeği sol kolunu sol göğsümde gördüğümde kalbim güm güm atıyor.

Yara izinden yara izine. Tamamlanmış bir yara izi. Eşleşen bir cam ayakkabı.

Başımı çeviriyor, ağzını ağzıma bastırıp havamı tekrar keserken ikimiz de hâlâ nefes nefese kalıyoruz.

Beni ateşe veriyorsun.

Her zaman yaptığı gibi.

BİR BAŞLANGIÇLA UYANDIM. Gözlerimi kırıştıtırıp kaşlarımı çatarak karanlığa bakıyorum ve yüzüme değen saçlarının kokusunu içime çekiyorum. Bana karşı kıpırdanıyor ama ben dönüp uykuma yapılan müdahaleye ters ters bakarken o mışıl mışıl uyuyor.

Telefonum, komodinin üzerinde vızıldıyor. Gözlerim odaklanana kadar ona bakıyorum ve Liam olduğunu fark ediyorum.

Telefonu almak için Ella'dan uzaklaşırken gözlerim kısılıyor ve saate bakıyorum. Saat sabahın ikisi.

Bunun sosyal bir çağrı olduğundan

şüpheliyim. "Görmen gereken bir şey var patron."

Kaşlarımı çatıyorum, sesindeki ciddi ton uykumu kaçırıyor.

"Tamam. Geldiğinde bana haber ver."

"Aslında bana gelsen daha iyi olur." Kaşlarım çatıldı.

"Liam, saat sabahın ikisi. Bilmeceleri geç ve bana tam olarak ne konuştuğumuzu söyle-"

"Az önce Jon Karzony'yi ev yapımı bir yangın çıkarıcı cihazla ofislerinize girmeye çalışırken yakaladım."

Dünya durdu, etrafımda kırmızıya döndü.

Jon Karzony, bir zamanlar Ashford'ların şoförlüğünü yapan Oliver'ın şoförü. Yangın gecesi Ella'yı garajdaki kovalara gazyağı dökerken gördüğüne dair tanıklık edeceğini iddia eden yalancı pislik.

"Noel," diye homurdandı Liam sessizce. "Sanırım Matilde Laurent ve Cassandra Ashford'u öldüren kişi o olabilir."

Yataktan fırlarken içimde ham nefret ve öfke patlıyor.

"Neredesin sen?"

"Bir şoför göndereceğim-"

"*Bana nerede olduğunu söyle,*" diye hırlayarak pantolonumu çekiştirdim. "Yola çıkıyorum."

Telefonu kapattığımızda duraksadım. Dönüyorum, sessizce yatağın onun tarafına doğru ilerliyorum ve yanına diz çöküyorum. Hâlâ uyumakta olan Ella'yı yanağından nazikçe öpüyorum.

"*Artık kâbus görmek yok küçüğüm,*" diye fısıldıyorum sessizce. "Buna bu gece son veriyorum."

LIAM, Range Rover'la yanaştığım South Bank deposunun dışında beni bekliyor. Motoru durdurup dışarı çıkıyorum, gözlerim kısılmış, intikam duygusu damarlarımda dolaşiyor.

"Ella hakkındaki iddialarından sonra Prince onu kovdu," diye homurdanıyor ben ona doğru yürürken. "Ama o zamandan beri yirmi dört-yedi saat peşindeyim. Bu gece ana ofislerinize gittiğinde ben de peşindeydim. Onu yakaladım."

Servis girişinden düz kontak yapmaya çalışıyordu. Üzerinde bu vardı."

Fermuarı açılmış bir sırt çantasını tutarken yüzü asık, içinde kablolar ve metal kimyasal kutuları var.

Gözlerim kısıldı.

"*Kahretsin.*"

"Uzaktan patlatıcıyı devre dışı bıraktım. Ama patron..." başını acımasızca sallar. "Birkaç hafta önce senin ve Oliver'ın mülklerinin her yerinde bulduklarının karbon kopyası. Ve aynı oranda gazyağı ve CleanWipe hızlandırıcı kullanıyor."

Söylediklerinin ağırlığı içime işlerken nabzım kulaklarımda uğulduyor. Arkasındaki depo kapısına başımı sallıyorum.

"İçeride mi?"

Liam acımasızca başını sallıyor. "Ay, iki adamım onu izlerken zincirlenmiş." "Onunla konuşmak istiyorum," diye tıslıyorum. "*Her şeyi* bilmek istiyorum."

Gözlerim yarıklara kadar daraldı.

Özellikle de tek başına mı yoksa emir altında mı hareket ettiğini öğrenmek istiyorum. Çünkü bunu duyana ve gerçeğin bu olduğunu bilene kadar Prince'in onu kovmasının *hiçbir* anlamı yok.

Liam kaşlarını çatıyor.

"Evet ya da hayır sorularından başka bir şeye yanıt vermekte zorlanacak."

"Nedenmiş o?"

Boğazını temizliyor.

"Muhtemelen yanlışlıkla çenesini kırdığım içindir."

Küçük depo ofisine girdiğimizde GÖZLERİM hemen bir sandalyeye zincirlenmiş, kanlar içindeki, sümüklü bok parçasına takılıyor. Gözlerinden biri yarı şişmiş ve kafasının etrafında derme çatma bir bandaj var. Ama bu bile yüzünün sol tarafının korkunç derecede şekilsiz halini gizleyemiyor.

Kahretsin.

Bırakın şu anda benimle konuşmayı, önümüzdeki iki ay boyunca pipetsiz yemek bile yiyemeyecek.

Liam adamlarına başını sallar. Dolaylı olarak güvenilir olabilirler, öyle olmasalardı Liam'ın emrinde çalışmazlardı. Ama yine de.

Liam ve benden başka kimsenin olacaklar için burada olması gerekmiyor.

İkisi bana sertçe başlarını sallıyor ve arkalarından kapıyı kapatarak hızla dışarı çıkıyorlar. Gözlerim Jon'a dönüyor, titrerken ölümcül bir şekilde ona dikiliyor.

"Çene için özür dilerim," diye mırıldandı Liam. "Ama amcık onu bana doğru savurmaya çalıştı."

Duvara dayalı masanın üzerinde duran, polis copunun sert bir versiyonuna benzeyen, kaba görünümlü metal bir copa başıyla işaret ediyor. Liam boğazını temizleyerek omuz silkiyor.

"Savuşturduğumda kas hafızası devreye girdi ve vuruşunu kendine doğru geri taşıdım. Sanırım çenesini ikiye ayırdı."

Jon sandalyede acıması bir şekilde inliyor. Ona doğru bir adım atarken dudaklarım vahşice kıvrılıyor, benden uzaklaştıkça öfkeleniyorum.

"Bay Karzony," diye gürlüyorum, ona doğru yaklaşıarak.

"Konusamadığınızın farkındayım. Ama sana evet ya da hayır şeklinde sorular soracağım ve sen de bunlara dürüstçe cevap vereceksin. Çünkü vermezsen ya da bana yalan söylediğini düşünürsem?"

İnce ince gülümsüyorum.

"İnan bana, seninle işim bittikten sonra o çeneyi hissetmeyeceksin bile." Jon inliyor, dehşete düşmüş görünüyor.

Gözlerim kısıldı.

Liam'ın önsezisi doğru çıkarsa, Jon Karzony henüz korkunun anlamını bile *bilmiyor* demektir.

"Bu gece ofisime bomba yerleştirmeye mi çalışıyordun?"

Yutkunuyor, acıdan inliyor.

"Lanet soruma cevap ver *Jon*," diye tıslıyorum. İnliyor, hızla başını sallıyor.

"Beni öldürmeyi mi planlıyordun?"

Acıması bir şekilde inliyor. Sopaya uzanmaya başladım. Anında, hevesle başını sallamaya başladı.

"Karımı da öldürmeyi mi planlıyordun?"

Acı dolu gözlerinden yaşlar süzülürken başı bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. Göğsümde alçak, vahşi bir hırıltı gümbürdüyor.

"Yedi yıl önce evimi ateşe vererek Cassandra Ashford'un ölümüne neden oldunuz mu?"

Başını sallıyor.

Çenem titriyor.

"Sana tekrar soracağım. Eğer bana yalan söylersen, seni bu odada öldürürüm.

Hıçkırıklara boğuldu.

"Cassandra'yı yakarak öldürdün mü?"

Hıçkırırken yüzüne ıstırap yayılıyor. Başını sallıyor.

Dudaklarım geri çekiliyor, ona yaklaşırken dişlerim şeytani bir şekilde parlıyor. "Matilde Laurent'ı yazlık evinde sen mi öldürdün?"

Başını tekrar sallıyor, gözleri korkuyla titriyor.

Sikeyim.

Geriye doğru sendeliyorum, başım dönerken nabzım göğsümde güm güm atıyor. "Bunlardan herhangi birini yapmak için mi işe alındın?"

Tıslıyorum.

Başını sallayarak inliyor.

"Sana bir kez daha sorayım," diye hırlayarak ona doğru ilerledim ve bileklerindeki zincirler şangırdayarak geri çekilmesine neden oldum.

"O iki kadını öldürmen için seni biri mi tuttu?" Ve

yine başını sallar.

Öfke görüşümü bulandırıyor.

Hayır, siktir et. Prince olduğunu *biliyorum*. Gerekçesi vardı, uçağı Milano'ya indi, sadece birkaç saatliğine gizlice Londra'ya uçtu, sonra İtalya'ya geri döndü. Tanrı aşkına, psikiyatrik teşhisi var. Psikopatik eğilimler sergiliyor. "İnsan hayatını ya da acısını umursamama." Piromanyak hayranlık.

Gömleğinin yakasından tutup onu kendime doğru çekerken Jon acı içinde inliyor. "*Patron-*"

"Oliver Prince seni öldürmen için mi tuttu-!" "*Noel!*"

Liam beni yakalayıp Jon'dan uzaklaştırarak duvara doğru iterken kükrüyorum. Ellerimi yumruk yaparak tıslıyorum.

"Yeter, Noel!" Liam gözlerimdeki kırmızı buğuyu silkeleyerek bağılıyor. Yutkunuyor.

"Patron, *şuna bak.*"

Onun yanından geçip ağlayan iniltiye bakıyorum-

Kaşlarımı çatıyorum ve birden yanıldığımı fark ediyorum. Jon korkudan titremiyor ya da dehşet içinde inlemiyordu. Çenesi bandajla kapatılmış, yüzü şişmiş ve şekli bozulmuşken bunu söylemek çok zor.

Pislik herif *gülüyor*.

"Adam kafayı yemiş patron," diyor Liam sessizce. "Geçmişini inceledim. Adam resmen kafayı yemiş. İlaçlar, psikiyatristler. Hepsi var. Ve bu arada sizin yanınızdan *ayrılmadı*. Cassandra onu kovdurdu.

küçük hırsızlık ve temizlikçi kadınlardan birine agresif bir şekilde ürkütücü davrandığı için."

Her şey bana bir tokat gibi çarpıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, bakışlarım yavaşça sandalyeye zincirlenmiş adama geri dönüyor-kanlı, kırık ve lanet bir manyak gibi kıkırdıyor.

"Noel, tüm bu diğer şeylerin Oliver'ı işaret ettiğini biliyorum. Ama..." diye başını sallar. "Uçuşlar, psikiyatrik analizler... hepsi ikinci dereceden. Bu arada, bu herif geçen hafta Ella'yı öldürebilecek bir bombayla suçüstü yakalanıyor. Cassandra ve Matilde'yi öldüren yangınlarla aynı kimyasal yapıya sahip."

Hay sikeyim. Adam haklı.

"Patron, Prince olmasını istediğini biliyorum. Kahretsin, *ben* de Prince olmasını istiyordum. Ama," başını sallıyor, Jon'a bir parmak sallıyor. "Şu anda o kadınları öldüren adama bakıyorsun."

Gözlerim yavaşça kapanıyor. Hâlâ öfkeyle titriyorum, Liam'ın haklı olduğunu bildiğim gerçeği kabullenmeye çalışan başım hâlâ fırtınalı.

Haklı olmasından *nefret* ediyorum. Çünkü Oliver'ın tam da bildiğim o sinsî pislik olduğu konusunda haklı çıkmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama saniyeler ve sessizlik geçtikçe Liam'ın haklı olduğunu anlıyorum.

Gerçek tam karşımızda oturuyor ve lanet olası bir psikopat gibi gülümsüyor.

Nefes veriyorum. Ve yavaşça, duraklayarak, sanki omuzlarımdaki ağırlık kalkmaya başlıyor.

"Lewis'i ara," diye sessizce homurdanıyorum ve Liam'a dönmeden önce Jon'a bakıyorum.

"Soruların sorulmayacağı bir yerde polise teslim edilmesini kolaylaştırmasını sağlayın. Departmanda aranacak doğru kişileri bilecektir."

Liam başını sallar. "Hallediyorum. Peki ya patron?" "Evet?"

Bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Derin nefes al. Her şey bitti."

Sonunda.

Liam Jon'a döner.

Cassandra ve Matilde'yi kaçıran canavarla göz hizasında çömelerek, "Hey, amcık," diye alay ediyor.

Başparmağını bana doğru salladı.

"Buraya hiç gelmedi, değil mi?"

Jon hızla başını sallar. Sonra Liam yanağını okşarken boğuk bir çığlık atıyor.

"İşte iyi bir delikanlı."

Liam beni dışarı çıkarıyor. Elini sıkıca sıkıyorum, omuzlarımdaki ağırlık hafifliyor.

Eve döndüğümde, onun arkasından yatağa girdim. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum, o kadar sıkı sarılıyorum ki hafifçe uyanarak kıpırdanıyor. Başını bana doğru çeviriyor, karanlıkta kaşları çatılmış.

"Saat kaç?"

"Daha erken, uyumaya devam et."

Gözleri açıldı, benimkilerle

kilitlendi. "Her şey yolunda mı?"

Gölümsüyorum, genişçe.

"Her şey mükemmel, aşkım."

Onu usulca öpüyorum, yumuşak, uykulu iniltisini içime çekiyorum. Sonra bana doğru kıvrılıyor ve nefesi tekrar uykuya dalıyor.

Ve her şey gerçekten mükemmel. Çünkü bitti.

Gerçekten bitti.

"SANA BİR ŞEY SÖYLEMEM GEREK."

Soyunma odasında arkasından gelen sesimle biraz sıçırıyor. Dönüyor ve dudaklarının kıvrılmasını ve yanaklarının kızarmasını izlerken kalbim biraz duruyor.

Tanrım, çok güzel. Bacakları ve sarı saçlarıyla, dizlerinin hemen üzerine kadar inen siyah, askılı ve kolsuz bir gece elbisesi giyiyor. Uyumlu topuklu ayakkabılar bacaklarını daha da çekici kılıyor.

"Noel?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve ona bakarken dalıp gittiğimi fark ediyorum. "Bana ne söylemek istiyordun?"

"O elbisenin içinde kesinlikle büyüleyici görünüyorsun." Kızarıyor, dudağını ısıırıyor.

"Ve bunun Jacob için olmasından biraz daha fazla rahatsız olduğumu." Ella gözlerini devirir.

"Jacob *için* değil. Üzerimdeki bu elbiseyle senin ilgilendiğin gibi ilgilenmediği kesin olan bir adamla akşam yemeği için. Artı..."

Bana doğru yaklaşırken nazlı nazlı sırtıyor. Dudakları çenemden kulağıma doğru ilerlemeden önce beni yumuşakça öpmek için ağzını kaldırıyor.

"Ayrıca, daha sonra onu *çıkarmak* olan sensin."

Homurdanıyorum, ellerim kalçalarına kayıyor ve sahiplenici bir şekilde sıkıyor.

"Yine de koşmam gerekiyor," diye kıkırdıyor. "Ve sen de hâlâ Oliver'la oturup konuşacaksın."

O aynaya doğru dönerken kaşlarımı çatıyorum.

Hâlâ Prince ile bir görüşme *yapıyorum*. Önceleri bunu onu tuzağa düşürmek için kullanmaya niyetliydim - tam olarak ne bildiğimi öğrenmesine izin vermeden önce tuzağıma düşmesine izin vermek için. Uçuşlar, psikolojik teşhis. Hepsini.

Sonra gülümser ve onu hapse attırmadan önce merhamet dilemeye çalışmasını izlerdim.

Kaşlarım çatıldı.

Dün gece itibariyle, bu plan açıkça pencereden dışarı çıktı. Şu anda, hem Ella'yı hem de beni yıllardır rahatsız eden korkunç suçlardan gerçekten sorumlu *olan* adam - ki bunlardan biri Ella'nın gençlik yıllarını elinden aldı ve neredeyse onu öldürüyordu - parmaklıklar ardında. Lewis ve Liam, Jon Karzony'nin polis gözetimine alınmasını ve orada ayrıntılı bir şekilde sorgulanmasını denetlediler.

Başlangıçta Ella'ya bu konuda hiçbir şey söylememeyi planlamıştım, yoksa anılarındaki karanlık yerlere geri dönebilirdi. Ama şimdi bu iş bittiğine göre, bu konudaki planlarımı da değiştirdim.

Bilmeyi hak ediyor. Bilmesi gerekiyor ki sonunda her şeyin bittiğini bilerek nefes alabilsin. Şimdi her şeyi onun üstüne yıkarak yemeğini mahvetmeyeceğim. Ama sonra. Bu gece, eve döndüğünde, ona her şeyin bittiğini söyleyeceğim.

Oliver ve bana gelince? Hâlâ görüşüyoruz. Çünkü her ne kadar acı çekmesini izlemek istesem de, o haklı.

Bir zamanlar arkadaştık. Belki sadece konuşmak en azından etrafımızdakileri incitmeye devam eden bu zehirliliği aşmamızı sağlar.

Ella önünde durduğu aynadan bana bakıyor. "Gerdanlık mı, kolye mi?"

Elinde iki kolye tutuyor, gözleri kolyeler arasında gezinirken kaşları çatılıyor. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme kıvrılıyor.

Uzun bir süre sırf... açıkçası nedenini bile bilmiyorum. Çünkü o gece onu görmeye gittiğimde hastanede bana vermişlerdi.

-Ona annesinin öldüğünü söylediğimde. Ve ondan sonra, acısı öfkeye dönüştüğünde ve onun için olabileceğim şeyin bu olduğunu fark ettiğimde, bunu ona geri vermek bir zulüm gibi geldi. Cildinde kendini yaktığı gece kaybedilenin bir hatırlatıcısı.

Hemlock Estates'in merdivenlerinde Clarence'ın elinden sözleşmeyi çekip almasını ve ikiye ayırmasını izlediğim gün yanımdaydı. O gün bunu ona vermek niyetindeydim ama sonra ortadan kayboldu.

Artık bunu ona vermek zulüm gibi gelmiyor.

Katarsis gibi hissettiriyor. Acı, ıstırap ve nefret tılsımı olmak zorunda değil. Ona hayatın güzel olabileceğini hatırlatan bir şey olabilir. Mutlu olmaya hakkı olduğunu.

Ve bencilce, bizi hatırlatabilir - ikiye bölünmüş ve her iki bedenimize de damgalanmış kelimeyi.

"Öylece kal."

Yatak odasına döndüğümde, komodinin çekmecesinde bulunan gizli bölmenin kilidini açıyorum. Yedi yıldır içinde durduğu siyah kadife kutuyu çıkarıp yanımda soyunma odasına götürüyorum.

"Peki ya *bu*?"

Tam arkasında duruyorum, elim ön tarafına doğru kayıyor, kutuyu tutuyor.

Ella merakla kaşlarını çatıyor, elimden alırken sırtıyor. Önümüzdeki yansımada gözleri benimkilere takılıyor.

"Bunu bana neden aldın?" "Ben

almadım."

Yavaşça açarken kaşlarını çatıyor.

"Baban yaptı."

Gözleri elindeki kutuda duran gümüş kelimeye ve zincirdeki küçük ayakkabı tılsımına takılınca nefesi kesiliyor.

Kıpırdamadan duruyor. Ben de öyle, bunu ona vermekle çok büyük bir hata yapıp yapmadığımı görmek için bekliyorum.

"*Kolyem*."

Elleri titriyor. Yarım saniyeliğine, düşüreceğini sandım. Ya da *fırlatacağını*. Onun yerine diğer elini kaldırıp parmaklarını kutunun içine daldırarak zinciri almasını izliyorum.

Gözleri aynada benimkilere dikiliyor, başı yavaşça iki yana sallanıyor.

"Ben... Ben bunun kaybolduğunu sanıyordum."

Başımı sallıyorum.

"Onu senin için saklıyordum. Yıllar önce sana verecektim-" Kaşlarımı çattım. "Bunu sana yıllar önce vermeliydim."

Nefes alıyorum.

"Sana acı vereceğinden endişelendim," diye mırıldandım. "Aslında hâlâ endişeliyim-"

"Bunu tekrar görmek acıtmıyor Noel," diye fısıldıyor boğuk, yumuşak bir sesle. "Beni o kadar mutlu ediyor ki sana anlatamam."

Aniden dönüyor, beni öpmek için parmak uçlarında ayağa kalkarken gözleri benimkilerle buluşuyor. İnliyorum, yanağımı tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken onu kendime doğru çekiyorum.

Uzaklaştığında sırtıyor. "Sen...?"

"Mutlulukla."

Ben kolyeyi kutudan çıkarıp göğsüne koyarken o aynaya dönüyor. Zinciri arkadan tutturuyorum ve sonra geri çekilip benim için dönerken gözlerimin onu taramasına izin veriyorum.

"Çarpıcı," diye sessizce homurdanıyorum.

Yatak odasının kapısı çalındı. Kevin her zamanki gibi dünyanın en boktan zamanlamasıyla.

Kafamı soyunma odasından çıkarmak için dönerken yüzümdeki çatık kaşlı ifadeye Ella kıkırdıyor.

"Ne oldu, Kevin?" Homurdanıyorum.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Efendi Ransom. Ama Bayan Ransom'ın arabası geldi."

Gözlerimi deviriyorum. Genç Jacob, Ella'yı akşam yemeğine götürmesi için kendi şoförünü gönderme görevini üstlendi. Hâlâ kadınlara ilgi duyduğu izlenimine sahip olsaydım, bu konuda *çok daha* öfkeli olurum. Ama yine de sevmek zorunda değilim.

"Hemen çıkacak, Kevin."

"Çok iyi, Efendi Ransom."

Ella arkamdan homurdanıyor.

"Bırak Kevin eğlensin," diye kıkırdıyorum.

"Evet, ama nasıl oluyor da siz *Efendi* Ransom oluyorsunuz da ben sadece *Bayan*

Ransom? Nasıl olur da ben Bayan Ransom olmam?"

"Deri giysiler içinde, o sana anne diye seslenirken taşaklarını kırbaçlamadığın için mi?"

Onu yakınımaya çektiğimde kahkahalara boğuldu.

"Tamam, *iğrenç*. Ama hâlâ neden senin Efendi olduğunu anlamıyorum." "Sakin ol," diye homurdandım. "Çünkü ben evin efendisiyim."

Yüzü kızarıyor, dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor. "Oh, öyle mi?"

"Son derece öyle."

O titrerken dudaklarım kulağına doğru eğiliyor.

"Ve bu gece geri döndüğünde, sana bu evin ne kadar efendisi olduğumu tam olarak göstereceğim."

Titrek bir nefes yutuyor.

"*Sanırım bu hoşuma giderdi,*" diye

mırıldanıyor. "Hoşuna gideceğini

biliyorum."

Bana sırtlıyor.

"Seni seviyorum,

biliyorsun." "Ben de seni

seviyorum."

Ella'yı Jacob'ın gönderdiği arabayla uğurlamaktan henüz dönmüştüm ki Kevin bana Oliver'ın geldiğini haber verdi.

"Teşekkür ederim, Kevin. Onu ofisimde göreceğim."

"İkiniz için açabileceğim özel bir bağbozumu var mı?"

Başımı sallıyorum.

"Ofisimdeki bar arabasının üzerindeki viski yeterli olacaktır, teşekkürler."

Ceketimi giymek için yukarı çıkıyorum, sonra da ofisime gidiyorum. İçeri girdiğimde Oliver çoktan şöminenin yanındaki koltuklardan birine oturmuştu.

Saniyeler geçtikçe ikimiz de durup birbirimize bakıyoruz.

Sessizliği bozan Oliver oluyor ve Kevin'in sehpanın üzerine koyduğu şişe ve

iki bardağa başıyla işaret ediyor.

"Gördüğüm kadarıyla hala yirmi beş yıllık Glenlivet içiyorsun?"

Homurdanarak odaya giriyorum ve kapıları arkamdan kapatıyorum.

"Yirmi iki yaşındayken yeterince iyiydi. Şimdi de yeterince iyi." Şişeye uzanıp ikimize de birer bardak doldururken kıkırdıyor.

"Hatırladığım kadarıyla, aynı zamanda-"

Oliver'ın karşısındaki kanepeye oturarak sessizce, "Thomas hiç içki içmedi," diye homurdandım.

Başını sallayıp bana bir bardak uzatıyor. Sonunda bakışlarımızı tokuşturmadan önce bir saniye daha sessizlik oluyor.

"Thomas'a," diyor sessizce.

"Thomas'a."

Sessizliğin bizimle birlikte orada oturmasına izin vererek yavaşça içiyoruz.

"Bu hisselerin satış fiyatını düşürdüğünüz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Yüzde on benim için adil bir vergi. Bu konuda çok ileri gittiğimi kabul ediyorum Noel. Ve özür dilerim."

Başka tarafa bakıyorum.

"İkimiz de çok uzun süre çok zorlandık Oliver. Bunu ben de kabul edebilirim." İkimiz de yavaşça bir yudum daha alıyoruz.

"Teşekkür ederim," diye homurdanıyor sessizce. "Bunu söylediğin için minnettarım."

"Matilde'nin peşinden hiç gitmemeliydim," diye iç geçirdim. "Onu istediğini biliyordum." "Evet, ama sen de istiyordun."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Çoğunlukla onu almanın seni kızdıracağını bildiğim için."

Ağız sulanıyor ama içkisinin geri kalanını yudumlarken iç geçirerek silkiniyor. Ben de aynısını yapıyorum, sonra şişeyi işaret ediyorum.

"Lütfen," diye başını sallıyor Oliver, ben ikimizin bardağına da birer yudum koyarken.

"Yine de bu konuda bu kadar üzölmeye hakkım yoktu," diye homurdanıyor. "Kaybettim ve bunu bir erkek gibi kabullenmeliydim. Bunun yerine, ikinizin sorun yaşadığını bildiğim halde onun peşinden gittim ve bilerek onu baştan çıkardım. Bu benim hatamdı, Noel."

İç çekiyorum ama başımı sallıyorum.

"Bu geçmişte kaldı, Prens. Orada kalabilir. Beni geceleri uyutmuyor."

"Neden olmasın ki?" diye mırıldanıyor ve bana sinsî bir gülümseme gönderiyor.

Kıkırdıyorum. "Sence Thomas hâlâ burada olsaydı beni öldürür müydü?"

"Hayır."

Oliver başını sallar.

"Hayır, yapacağını sanmıyorum. Seni tanıyordu, Ransom. Hepimizden daha iyi. Bu yüzden ailesine göz kulak olmanı istedi, bizden değil."

"Şey, o ve senin yıllardır onun lanet karısına ağzının suyunu akıttığını biliyordu, seni sürüngen."

Oliver kıkırdar, içkisini yudumlarken başını sallar.

"Thomas bugün hayatta olsaydı, seni ve Ella'yı birlikte görseydi?" Gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Bence senin gibi güçlü, kendini işine adanmış ve sadık birini seçtiği için onunla gurur duyardı."

"Buna minnettarım," diye sessizce homurdandım.

Oliver başını sallar, başka tarafa bakar.

"Onu sevdim, biliyorsun." Tekrar bana baktı. "Cassandra'yı yani."

"Biliyorum."

"Ve her lanet gün bu konuda kendimi bok gibi hissediyordum. Çünkü Thomas bizim için bir kardeş gibiydi ve ben onun hayallerindeki kadına karşı hisler besliyordum."

Başını sallıyor.

"Ondan kurtulamadım, Noel. Ve denedim."

"Kimi seveceğimizi her zaman seçemeyiz, Prince," diye homurdanıyorum. "Buna amin derim," diye iç geçiriyor ve kadehini kaldırıyor.

"Cassandra'ya."

"Cassandra'ya."

Telefonum çaldı ve kaşlarımı

çattım. "Üzgünüm, bekle."

Susturmak için cebimden çıkardım. Ama Liam'ın numarasını görünce kaşlarım çatıldı.

"Aslında buna bakmam gerekiyor, bir dakika izin verirsiniz."

"Elbette."

Ona sırtıtıyorum.

"Bunu özledim, biliyorsun. İleri geri saçmalıklarımızı."

Kıkırdıyor. "Ben de özledim."

Ayağa kalkıp ofisimin kapısına yöneliyorum ve cevap vermeden önce kapıları açıp koridora çıkıyorum.

"Liam, konuş

benimle-" "Karzony

değil."

Kelimeler göğsüme bir yumruk gibi çarptı. İçimde kemirici bir his kabarıken kaskatı kesildim, çenem sıkıştı.

"Ne?"

"Lewis, Karzony'yi klavyeyle sorgularken beni polisle birlikte odaya soktu," diye homurdanıyor. "Üzgünüm ama o değil patron. Adam Cassandra ve Matilde'yi öldüren yangınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Uydurma bir saçmalığı yönlendirici bir soru olarak sorarlardı ve o da bu saçmalığı gerçekmiş gibi doğrulamak için kendi kendine takılıp düşerdi."

Nabzım yavaşlıyor, içim daralıyor.

Oh Tanrım.

"Adam kafayı yemiş ve o cihazı ofislerinize yerleştirmeyi planlıyordu. Ama o sadece on beş dakikasını arıyor. O bir taklitçi, bu kadar basit. Birkaç hafta önce tüm o bombaları yerleştirenin o olmadığından bile oldukça eminler."

Çenem sıkıştı, içime keskin bir korku saplandı.

"Peki ya yanında bulunan bomba? Diğerleriyle aynı."

Homurdanıyor.

"Evet, işte sorun burada. Polisler onun inşa ettiğini

düşünmüyor." Kanım dondu.

"Affedersiniz?"

"Ona kablolar ve patlayıcılar hakkında teknik sorular soruyorlardı ve adam da bunları uyduruyordu. Sonunda onu sıkıştırdılar ve o da onlara bunun bir 'hediye' olduğunu söyledi."

Her şey hareketsiz. Yavaşça dönüyorum, gözlerim ofisimin açık kapısından Oliver'ın kanepede oturduğu yere saplanıyor.

Viskimi

yudumluyor.

Benimle sohbet

ediyor.

Telafi etmek.

Yüzüme karşı yalan söylüyorsun.

Nabzım durdu. Çenem gıcırdarken gözlerim kısılıyor. Ve aniden, karmakarışık parçalar bir araya geliyor ve korkunç resmin tamamını gösteriyor.

Canavarın arkasındaki canavar.

İpleri elinde tutan kukla ustası.

Karzony uygun bir şekilde kucağıma düşene kadar tüm işaretler Oliver'ı gösteriyordu. Tuzağın maskesinin düşmesi dışında.

"Liam," diyorum, sesim ince ve buz gibi. "Gitmem gerek."

"Noel," diye homurdanıyor, ses tonumdaki soğukluğu duyunca. "Ne oluyor-" "Oliver Prince şu anda ofisimde oturuyor."

Acımasızca küfrediyor.

"Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yoluma gidiyorum."

"Siz gelene kadar nefes alacağına söz veremem."

Telefonu hızla kapatıyorum, dönerken telefonu cebime atıyorum. Bakışlarım Oliver'a saplanıyor ve ofise geri dönerken görüşümü kırmızı bir sis bulutu kaplıyor.

Gülümseyerek

yukarı bakıyor. "Her

şey yolunda mı?"

Ona doğru hışım ile yaklaştığımda kaskatı kesiliyor, sonra da elindeki viski bardağını geri çekmemle irkiliyor. Bardak şömineye çarparak paramparça oldu ama ben çoktan üzerine atlamıştım.

Hepimiz gençken, Krallar ve Kötüler ilk kez bir araya geldiğinde, grup olarak Cuma günleri Red Dragon pub'da buluşurduk. Ve ayda bir kez, o cumalardan birinde, biralarımızı yanımıza alıp anahtarları sadece bizde olan özel arka odaya geçerdik.

Bu özel odadaki bir merdiven, barın altındaki eski bodrum katına çıkıyordu. İşte krallar ve kötü adamlar bu akşam orada çarpışacaktı.

Bir dövüş gecesi.

İşin içinde eldivenler vardı ve kimse kimseyi öldürmeye çalışmıyordu. Ancak bu, saldırganlıkları dışarı atmanın bir yoluydu - hepimiz dünya fatihleri olarak gelecekteki pozisyonlarımız için çabalarken hayattan, işletme okulunun acımasız dünyasından gelen saldırganlıklar.

Hepimiz sıkı savaştık. Tanrım, Braddock insanı dinden çıkarabilir. Kristoff'un daha önce elleriyle adam öldürdüğü neredeyse kesindi. Ya Maddox? Onunla ringdeyken kimsenin ölmemesi bir mucize.

Yine de ya Thomas ya da ben, her zaman ayakta kalan son adam olmanın bir yolunu bulurduk. Babam tarafından birlikte eğitilerek büyümemizi buna borçluyuz.

Ama Oliver? Oliver kendi başına yeterince iyi durdu. Ve her dövüş gecesi eldivenlerini takmazsa lanet olsun. Ama Prince hiçbir zaman bir dövüşçü olmadı.

Bunu biliyorum çünkü onunla daha önce elli kez dövüştüm. Ve bu yirmi küsur yıl önceydi. O zamandan beri formunun zirvesinde.

Ama o hala bir dövüşçü değil.

İkinci vuruşum onu kanepeden dizlerinin üzerine düşürüyor. Ona yaptığım sürprizden yararlanarak hırlıyorum, inleyerek yere yığılmadan önce yüzüne üç kez daha vuruyorum, gözleri yüzüyor

"*Henüz değil,*" diye hırlayarak onu yakasından

tutup kaldırıyorum. Ona sert bir tokat atarak

bilincini açık tutuyorum.

"Henüz pes edemezsin, seni *bok* çuvalı," diye tıslıyorum tehlikeli bir şekilde, yüzümü onunkine yaklaştırırken öfkeleniyorum.

"*Noel,*" diye inliyor, dizlerinin üzerinde sallanıyor. "Sen ne sikimsin-"

"*Seni gömmek,*" diye törpüledim karanlık bir şekilde. Gözleri açılıyor, korku boynundan yüzüne doğru süzülüyor.

"Ben gidiyorum. Gidiyorum. Sikeceğim. *Gömeceğim seni* Prens," diye hırlıyorum tehlikeli bir şekilde.

Öfke damarlarımda gürlüyor, beni tutuşturuyor, beni intikam ve nefret şeytanına dönüştürüyor.

"Noel... *lütfen*," diye boğuluyor, ellerini yukarı kaldırıyor.

Onları tokatlayıp uzaklaştırıyorum. Bir hırıltıyla onu yakasından tutup masama doğru çekiyorum. Çekmecelerden birine gidip dosyayı çıkarırken onu bir bok çuvalı gibi yere bırakıyorum. Gözlerim ölümcül bir şekilde kısılmış bir şekilde onun üzerinde durmak için geri döndüğümde yerde kıvranarak inliyor.

"Uçağınız Milano'dan kalkacak ve o gece Londra'ya inecek," diye tükürdüm ve belgeyi dosyadan çıkarıp yere fırlattım.

"Öldüğü gece."

Yüzü soluyor.

"*Bekle*, Noel-"

"Ve hemen ardından sabahın üçünde Londra'dan tekrar *ayrılmanı* sağlıyorum," diye tıslıyorum. "Ve İtalya'ya geri döneceksin."

Başını sallamaya başlar.

"Noel, ben-"

"Kapat. Kapa çeneni. *Siktir*. Kapa çeneni," diye bağıyorum ona, etrafımdaki öfke kabarırken gözlerim çılgına dönüyor.

"Garajınızda galonlarca CleanWipe buldum."

Ona bir belge daha fırlatıyorum; yıllar önce evine gizlice girmeleri için tuttuğum adamların raporu. Oliver onu kapıyor, bana bakmadan önce gözlerini kısıyor.

"Evime mi girdin?"

"Burada önemli kısmı kaçırıyor olabilirsin, seni sefil pislik."

"Noel! Bu lanet ülkede en çok satılan boya incelticisi. Onların halka arzını satın alıyordum, seni aptal-"

Onu tekmelerken tıslıyor.

"Oliver," diye sızlanıyorum. "Senin saçmalıklarından bıktım. Her şeye bir cevabın olmasından bıktım."

Gözlerim dosyadaki bir sonraki belgeye kayıyor ve dudaklarım vahşice kıvrılıyor. "Ama bu?" Belgeyi kaldırıp onun üzerinde sallandırıyorum.

"Bundan kaçmaya çalışmanı duymayı gerçekten çok isterim."

Kaskatı kesildi, ben üzerine eğildiğimde yüzüm kızararak irkildi.

"Seni bununla *yerin* dibine sokacağım Prens," diye hırlıyorum. "*Bana* sert *davrandığını* mı sanıyorsun?"

Başımı sallayarak soğuk bir şekilde gülüyorum.

"Hapse girdiğinde, her şeyi alacağımı bilmeni istiyorum. *Hepsini*. İmparatorluğunun her bir parçasını alacağım, sadece yanışını izlerken ellerimi ısıtmak için bile olsa."

Yutkunuyor, yüzü

soluyor. "Noel-"

"Seni yangın çıkaran psikopat *bok* parçası."

Psikolojik değerlendirmeyi onun yanında yere bırakıyorum. Oliver kaşlarını çatıyor, eline alırken titriyor. Ama inkâr etmeye çalışıyorsa, çoktan başarısız olmuş demektir. I

Ne olduğunu gördüğünde yüzünün nasıl *bembeyaz* olduğunu izliyorum. Gözleri irileşirken nasıl irkildiğini, fiziksel olarak nasıl geri çekildiğini izliyorum.

"Seni ldrmeliyim," diyorum sessizce. "Tam burada. Hemen şimdi. ldrmememin tek nedeni de zaten ondan yeterince şey almış olman."

Yavaşça nefes alıyorum, onu yumruklarımın altında ezmek yerine öfkemi kelimelerime yönlendiriyorum.

"Beni de ondan alamayacaksın. Senin lmn için hapse girmeyeceğim. Ama sen, lanet hayatının geri kalanı için-

"Noel-"

Oliver'ın sesi kesiliyor ve bana baktığında sanki bir yabancı yüzüme bakıyor. İçi boş ve tamamen kırılmış bir adam. Yüzü kül rengi ve gözlerinin kenarlarında yaşlar bulanıklaşıyor.

"Bunu kendine saklaman için sana *ne* istersen veririm," diye sessizce mırıldanıyor. "*Her şeyi*, Noel."

Onu

kmsedim.

"Anlaşma

yok."

Polisi aramak için telefonumu çıkardım.

"Noel, sana *her şeyi* vereceğim. **H e p s i n i !**" Hırıldıyor. "Sahip olabilirsin

sahip olduğum her şey, sen olduğun

sürece-" Soğukça gülüyorum.

"Bunu zaten yapmayı planlıyorum Oliver," diye mırıldanıyorum kısık bir ses tonuyla. "Sen rrken-"

"Bu değerlendirme..."

"Seni hapse atacak-"

"*Tanrım, o ne yaptı?*" Perili bir sesle inliyor.

Sertçe kaskatı kesildim. Gözlerimi kırıştıyorum, başparmağım arama düğmesinin üzerinde gezinirken gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne dedin sen?"

Adam kırıldı. Yere yığılmış bir şekilde oturuyor, burnu kanıyor ve bana bakarken gözleri yaşıyor.

"Dr. Jeong'u araştırdın mı?" diye soruyor.

Kaşlarım çatıldı.

"Tabii ki. New York'ta bir psikiyatrist-" "O bir

pediatrik psikiyatrist, Noel."

Sanki bana bir tuğla ile vurmuş gibi hissediyorum. Ben sersemlerken dünya durgunlaşıyor. Ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Beynim aksıyor, bir yanım bunu istemese de mantıklı hale getirmeye çalışıyorum.

"Yanlış Prens'i yakaladınız," diye boğuluyor.

Hayır.

"Bu benim değerlendirmem değil."

Aman Tanrım.

"*Oğlumun.*"

Gözümü kırpmadan kapıya doğru

koşuyorum. "Noel!"

Çırpınışıını duyuyorum, sonra da evime doğru ilerlerken benimkinin peşinden koşan ayak seslerini.

"Noel! Lütfen! Sana yalvarıyorum, oğluma zarar verme-"

Elini omzuma koydu. Kükreyerek üzerine atılıyorum, yakasından tutup duvara çarpıyorum.

"*Oğlunuz* şu anda *Ella* ile yalnız." Yüzü

bembeyaz oldu.

"*Oh Tanrım...*"

Onu bıraktım, kapıdan çıkarken fırıl fırıl döndüm.

ELLA

"UGH, TANRIM, JACOB... BU MANZARA!"

Aylardır Noel'in saray gibi evinde yaşıyor olsam da Jacob'ın Notting Hill'deki evinin çatı katındaki bahçesine çıktığımda hâlâ ağzım açık kalıyor.

Kıkırdıyor.

"Teşekkür ederim. Burayı satın almamın belki de en önemli nedeni bu. Keşke tüm bunların benim ve yeşil parmağımın eseri olduğunu söyleyebilseydim. Ama korkarım kendi halime bırakıldığımda daha çok bir bitki seri katili oluyorum. Yani, işe aldığım çok yetenekli bahçıvanların işine bakıyorsunuz."

Sırıtiyorum.

"Yani, paket yemek olmasa açlıktan ölürüm. Hayatımı kurtarmak için yemek yapamam."

Gülüyor ama sonra bahçede yürümeye başlarken aniden yüzünü buruşturuyor. Kaşlarımı çatıyorum, hızla onun yanına gidiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gülümseyerek başını sallar.

"Hayır, teşekkür ederim. İdare edebilirim."

Jacob yine yüzünü buruşturuyor, bastonuna yaslanırken yüzünü buruşturuyor. Verandada tik ağacından bir yemek masası ve sandalyelerin yanına kurulmuş bir bar arabasına doğru yürümeye başlar.

"*Sana ne verebilirim?*" diye homurdanıyor, çenesi sıkılıyor.

"Jacob, lütfen, izin ver."

İç geçiriyor, yüzünde yenilgiyle bana bakıyor. "Bu lanet olası baston."

"Soran olursa, mükemmel bir ev sahibi oldunuz ve bana kendiniz bir içki ısmarladınız."

Mavi taşlı avluya geçip masaya oturmasına yardım ettiğimde kıkırdıyor.

"Ayrıca, bu işi yaşamak için *yaptığımı* biliyorsun." Ben bar arabasına doğru ilerlerken sırtıyor.

"Sanırım uzun sürmeyecek. Ofislerimizin onarımı biter bitmez işimize geri döneceğiz, sen de online tasarımımızın başına geçeceksin."

"Belki de bu biri için yaptığım son içkidir, o zaman?" Sırtıyorum. "Sen ne içiyorsun?"

"Sek viski mükemmel olur."

İki tane dolduruyorum, masanın karşısına oturmadan önce Jacob'a dönüp onunkini uzatıyorum.

"Şerefe," diyerek kadehini kaldırıyor. "Yeni ortaklıklara ve yeni dostlara." Sırtıyorum. "Ben de buna kadeh kaldıracağım."

Bardakları masanın üzerinde tokuşturuyoruz. Bir yudum alıyorum, Jacob bana gülümserken yerime yerleşiyorum.

"Bu gece geldiğin için teşekkür ederim, Ella."

"Tabii ki! Burada aptallar tarafından ekilmene izin veremezdim." Omuz silktim. "Ayrıca, kendim de dışarı çıkmak güzel."

"Ve kalenin efendisi sizi serbest bıraktı mı?"

Sırıtiyorum. "Anlaşmayı yumuşatmak için senin tercihlerinden bahsetmiş olabilirim." Kıkırdıyor. "Ellerimi senden uzak tutmaya çalışacağım."

İç geçiriyor, bana bakıp gülümserken viskisinden bir yudum daha alıyor. "Biliyor musun Ella, senin ve benim kaderimizde burada olmak varmış."

Gülümsüyorum. "Ne, birlikte çalışmak mı, yoksa muhteşem çatı bahçenizde bir şeyler içmek mi?"

"İkisi de mi?" diye omuz silkiyor.

Dudakları alaycı bir

gülümsemeye dönüşüyor

"Birbirimize çok benziyoruz,

bilyorsun." Dudaklarım

sırıtiyor.

"Nasıl yani?"

"İkimiz de azimliyiz. İkimiz de nereye gitmek istediğimizi, nerede olmayı hak ettiğimizi görüyoruz ve bunun gerçekleşmesi için canla başla mücadele ediyoruz. Bizi ötekileştirenlerin ya da gölgelerinde tutanların bizi bizim olandan alıkoymasına izin vermiyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Babanı kastediyorsun."

"Ve Noel."

Gülümsüyorum, omuz silkiyorum.

"Noel... karmaşık biri. Ve o ve ben daha da karmaşıkız." Jacob başını sallar.

"Sanırım ben ve babam da öyleyiz. Ama Ella, biz aynı kumaştan kesildik. Biz... dünyayı aynı şekilde hissediyoruz. Başımızı rüzgâra aynı şekilde sokuyoruz."

Kaşlarım çatıldı.

"Nasıl yani?"

Bana sessizce gülümsüyor. Yavaşça bir elini aramızdaki masanın üzerinde kristal tutucusunda titreyen küçük çay lambasına uzatıyor. Ben kaşlarımı çatarken adağı kendine doğru çekiyor.

"Sen ne-"

Eli aniden mumun üzerinde hareket ediyor, gözlerim şişerken alevin bir santim üzerine kadar alçalıyor. Nabzım zonkluyor ve yemin ederim, bunu yapmayı aklımdan bile geçirmeyeli haftalar olmasına rağmen, sıcaklığın kendi tenime değdiğini *hissedebiliyorum*.

Ama sonra aniden başka bir şey fark ettim.

Bunu nereden biliyor?

Gözlerimi onunkilere dikiyorum, yüzüm

soluyor. "*Nasıl-*"

"Julianna ve Bastian'ın partisi," diyor sessizce.

Yüzü geriliyor, eli olduğu yerde kalırken çenesi gıcırıyor, hafifçe titriyor, ta ki aniden irkilip elini geri çekene kadar.

Biz birbirimize bakarken çatı sessizleşiyor.

"I-"

"Utanmana ya da mahcup olmana gerek yok Ella," diye sessizce homurdanıyor. "Benimleyken değil. O gece seni ateşin yanında gördüm ve arkadaş olacağımızı biliyordum. Dünyanın acısını nasıl geride tuttuğumuzdan dolayı."

Ellerini dikleştiriıyor.

"Aslında seni uzun zamandır izliyordum. Yıllardır beni etkiliyorsun."

Titriyorum, ne dediğini anlamaya çalışırken yutkunuyorum. "Ne dediğini anladığımdan emin değilim-"

"Bunların hiçbirinin seni aşağı çekmesine izin vermedin," diye homurdanıyor. "Hemlock'ta, o diğer zalim kızlarla bile."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Gölümsüyor ve sandalyesine geri otururken içkisini bitiriyor.

"Senin ve benim sahip olduğumuz güce sahip değiller. Babam, Noel... hepsi. Öyle olduklarını söylüyorlar ama hiçbirisi gerekli olduğunda *gerekeni* yapmak için sonuna kadar gitmiyor. Senin ve benim gibi değiller."

"Jacob, ben-"

"Dünya seni yere serdiğinde ve o senin önünde durup sessiz olmanı söylediğinde ne yaptın?"

Dudaklarım inceldi.

"Bence altını değiştirmeliyiz."

"Onu bıçakladın Ella," diyor ince bir sesle. "Böğrüne bir bıçak sapladın ve kralın kanamasına neden oldun."

Nabzım güm güm atıyor

"Jacob hakkında konuşmamayı tercih ederim-"

"*Yıllarca* babamın yanında durdum," diye homurdanıyor, gözleri kısılıyor.

Yanlış bir şeyler var. Bu daha önce tanıdığım gülümseyen, şakacı Jacob Prince değil. Gözlerim tekrar bar arabasına kayıyor, acaba ben buraya gelmeden önce de bu işi yapıyor muydu diye düşünüyorum.

"Onun arkasını kolladım," diye tıslıyor. "Bunu takdir etmediğinde ya da yardımımı ve tavsiyelerimi görmezden geldiğinde bile."

Gözleri kısıldı.

"Ella, orada görmezden gelinerek durmanın, *sorumluların* yanlış yaptığını bilmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini biliyorum. Daha iyisini yapabileceğini *bildiğin* halde, keşke direksiyona geçmene izin verselerdi. Bu yüzden onu bıçakladın. Bu yüzden hisseleri babama satarak onun şirketini batırdın-"

"İkisini de yaptım Jacob," diyorum sıkıca, nabzım gümbür gümbür atıyor. "Çünkü öfkeliydim. Çünkü inciniyordum, acı çekiyordum ve dünyanın başka türlü olabileceğini görmeyi reddediyordum."

"*Hayır*," diye tersledi, başını sallayarak. "Hayır, kendine sadece korkmuş, öfkeli bir ergen olduğunu söyleyebilirsin. Ama o senin *anındı*, Ella!"

Yumruğu masaya çarpınca irkildim.

"Bu senin kaderini görmen ve ele geçirmendi! Güçleri gitmeleri gereken yöne doğru itiyordun. Kaptan dümende uyuyakaldığında rotayı düzelten sendin."

Yutkunuyorum, giderek daha da rahatsız oluyorum. Etrafıma bakınıyorum, ev çalışanlarından birinin akşam yemeği ya da *başka* bir şey getirdiğini görmeyi umuyorum. Ama kimse yok.

Kaşlarımı çattım.

Aslında, Jacob'ın kendisi beni ön kapısından içeri aldığından beri tek bir personel görmedim ve burası dört katlı, otuz milyon poundluk, pırıl pırıl temiz bir şehir evi.

Ee... herkes hangi cehennemde? Yemek nerede? Masadaki çatal bıçak bile nerede?

"Ella."

İrkiliyorum, gözlerim tekrar onunkilere kayıyor.

Jacob kaşlarını çatıyor. "Onunla nasıl birlikte olabiliyorsun?"

Nefes alıyorum, yutkunuyorum.

"Çünkü onun gerçek yüzünü gördüm. Çünkü annemin ölümünden onun sorumlu olmadığını biliyorum-"

"Hayır, yani onun gibi bir *adamla* nasıl birlikte olabilirsin? Yakın arkadaşının ilgilendiği bir kadını görüp onu kendine alacak türden bir adamla?"

Ağzım sulandı.

"Matilde'yi kastediyorsun."

"*Evet*," diye hırılıyor, ses tonundaki ani hırçınlık beni sarsıyor.

Parmakları önündeki mumun üzerinde dans ediyor, alevlerin arasında dönüyor.

"Babamın ondan hoşlandığını *biliyordu*. Matilde'nin çektiği acının aynısını bizim de çektiğimizi biliyordu."

"Annenle Matilde'nin eski kocasını kastediyorsun," diyorum

sessizce. Gözleri ölümcül bir şekilde kısılıyor.

"*Evet*. Noel bunu biliyordu ve ona ihtiyacı olan bizken yine de onu aldı. Bir aileye ihtiyacı olan bizdik. *Onun değil*. Ailesi olmayan, sadece babamın yüzüne gülmek isteyen o adamın değil!"

Gözlerindeki ve sözlerindeki acıyı görünce kalbim sıkışıyor.

"Ama Jacob, sen az önce rotayı düzeltmekten bahsetmiyor muydun? Gerekli olanı yapma dürtüsü-"

Soğuk bir kahkaha atıyor.

"Bu *gerekli* değildi. Zalimceydi. Babama ve bana inat onunla evlendi."

Başka tarafa bakıyorum, kaşlarım

çatılıyor. "Çok özür dilerim, Jacob-

"

"Herkes her zaman üzgündür," diyor sessizce. "Bunu en iyi senin anladığını biliyorum Ella."

"Görünüşe göre doğru rotada ilerlemiş. Yani Noel'i terk etti-"

"Çok geç kalmıştı," diye tıslıyor. "Bunun nedeni hata yaptığını bilmesi değildi. Çünkü Noel'in babama yaptığı şeyin aynısını yapıyordu. Onun yüzüne tükürüyordu. Babamla hiç *birlikte* olmadı. Sadece Noel'i sikine takmaya zorlamak için onunla vakit geçiriyordu."

Kelimeler kalbime saplanıyor, Noel'in hayatındaki o dönemi düşündüğümde içimde oluşan o kıskanç ipliği çekip koparıyor.

"Jacob," diye fısıldıyorum. "Özür dilerim ama *lütfe*n konuyu değiştirebilir miyiz-" "Hayır," diye tersliyor, eli ateşin üzerinde dönüyor.

Tenim titremeye başladı.

"Bu doğru bir rota değildi; bir satranç hamlesiydi."

Masanın öbür ucundan bana bakarken çenesi kilitlendi.

"Babamı terk edecekti." Kaşlarımı çattım.

"O bilmiyor. Asla da bilmeyecek," diyor sessizce. "Ama o öyleydi. Bir gece kız kardeşi Celeste ile telefonda konuşurken duydum onu. Noel'in umurunda *olacağını* umarak babamı terk edecekti."

Tokat yemiş gibi

irkildim. "Hayır-"

"Öyleydi. Babamın hiç haberi olmadı." Küçümsüyor.

"*Noel* bilmiyordu. Sanki bilse umurunda olacakmış gibi."

Bunun beni muzaffer bir gülümsemeyi ısırarak zorunda bırakmasından nefret ediyorum.

"Böyle bir şey olamaz," diye homurdanıyor. "Bunun olmasına *izin* veremezdim. Babamı zaten pek çok kez, pek çok farklı şekilde incitmişti. Eğer tekrar Ransom'a dönerse, bu onu öldürebilirdi. Ve bunun olmasına izin veremezdim."

Kafamın arkasında sessizce bir uyarı zili çalmaya başlıyor. Sonra daha da yükseliyor, bedenim sertleştikçe daha da yüksek sesle sızlanıyor. Soğuk, korkunç bir his tenimin üzerinde gezinmeye başlıyor.

"Jacob," diyorum sessizce. "Bunun olmasına izin veremezdim de ne demek?"

"O öldüğünde," diye homurdanıyor. "Bunun babamı yeniden mutlu edeceğini düşünmüştüm. Yani o an için üzgün, evet. Ama bu artık onun yüklenmek zorunda olduğu bir şey olmayacaktı. Ve tabii ki Cassandra vardı."

Kaskatı kesildim.

"Babam Matilde için üzülüyordu. Ama Cassandra'ya bakışı?" Başını sallıyor. "Onu *seviyordu*. Bütünüyle ve koşulsuz olarak. En iyi arkadaşlarından biriyle evlendiğinde onu sevdi. O adama bir kız çocuğu doğurduğunda da onu sevdi."

Yüzüm soluyor.

"Arkadaşını kaybetmenin yasını tutmasına yardım ederken onu sevdi." Jacob'ın ağzı incelir.

"*Onun* zamanıydı,

Ella." Başımı

sallıyorum.

"Jacob, işler böyle yürümüyor-" "*Evet,*

öyle. *Öyle!*"

Yumruğu masaya vuruyor, ben gerçek bir korkuyla titrerken mum şiddetle titriyor.

"Olması gereken bu," diye tersliyor.

"Jacob, birini sevdiği kişiyi seçmeye zorlayamazsın-"

Soğuk bir kahkaha attı.

"Ne, sanki Noel'i *seviyormuş* gibi mi?" Küçümsüyor. "Sen bundan daha zekisin, Ella."

"Babam tarafından kolaylaştırılan bir anlaşmaları vardı-"

"Babam *onu seviyordu* ve Noel bunu biliyordu. Bu yüzden tekrar saldırdı. *Tekrar, Ella!*"

Hırlıyor, eli alevin üzerinde gezinirken dişleri parlıyor. "Bu adil değil. Almaya ve *almaya* devam etmesine izin verilemez-" "Jacob-"

"Ben sadece ona yardım etmek istemiştim," diye boğuluyor. "Babama yani. Ama o zayıf biri. Gözünün önünde olsa bile yapılması gerekeni asla göremezdi."

Gözleri benimkilerle
kilitleniyor. "Bu yüzden
onun için yapmak
zorundaydım."

Soğuk bir ürperti omurgamdan yukarı kayarak beni uyuşturuyor.

"Bir çocuk kendi babasının onurunun intikamını almak zorunda kalmamalı," diye fısıldıyor soğuk bir şekilde.

Korku içime işlemeye başladı.

"İntikam almakla ne demek istiyorsun Jacob?" Fısıldıyorum.

Çenesi gıcırıyor. Gözleri elini yalayan aleve kayıyor. "Çok güzel, değil mi? Bu..."

Parmaklarını üzerinde sallıyor.

"Büyüleyici. Benim için uyuşturucu gibi. Seks gibi. Her zaman böyleydi. Ve size şunu söyleyeyim, küçük bir mum bir şeydir, ama..."

Islık çalıyor.

"Alevler gökyüzüne değdiğinde, Ella?" diye fısıldıyor.

Bana çarptığında, karnıma yumruk yemiş gibi oluyorum. Boğuluyorum, parçalar yerine oturdukça kalbim göğsümde sıkışıyor.

Aman Tanrım.

Titrek mum ışığında masanın karşısında oturan adama bakıyorum, soğuk ve acımasız gözlerinde alev ve gölge kıvrılıyor.

"Ateş bizi güçlendirir, Ella," diye homurdanıyor. "Yani şu haline bir bak."

Sandalyemi geriye itiyorum, titriyorum, kusacakmışım gibi hissediyorum. Jacob kaşlarını çatıyor.

"Hayır, hayır," diye başını sallıyor, gözleri benimkilere saplanıyor. "Hayır, biz

Aynı, Ella!"

"Hayır, Jacob. Biz-"

"Öyleyiz!" diye kükrüyor. "Çünkü... çünkü eğer biz... eğer..."

Gözleri düzensiz bir şekilde etrafta dolaşıyor, çenesi gıcırıyor ve birdenbire gözleri içime dikilip kalbimin sıcaklığını emiyor.

"Eğer değilsek," diye homurdanıyor. "O zaman ondan almam gereken bir şey daha olursun."

Zaman durdu. Sonra aniden sandalyemden fırlayıp içeri açılan merdivenin kapısına doğru koşuyorum. Arkamda sandalyesinin devrildiğini ve avlu taşına çarpan ayak seslerini duyunca çığlık atıyorum.

Başımın yan tarafında acı patlıyor, bir şey bana çarparken görüşümde yıldızlar dönüyor. Dünya yanlamasına dönüyor.

dehşet içinde avluya çıktım. Başımı çevirip dehşet içinde Jacob'ın üzerime doğru geldiğini ve az önce bana vurduğu sopayı salladığını görüyorum.

Boğuluyorum, ayağa kalkmaya çalışmak için tekmeliyorum. Ama aniden, bir hırıltıyla, kolu aşağıya sarkıyor ve saçımı bir avuç yakalıyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor, ellerim yukarı kalkıyor ve beni avludan masaya doğru sürüklemeye başlarken bileğini kavriyorum.

Asla tahmin edemeyeceğim bir güçle beni sandalyeye çekip öyle bir çarpıyor ki başım dönüyor. Bana vurduğu yerin acısı mide bulandırıcı, tüm dünya etrafımda dönüyor ve eğiliyor.

Başım dönüyor, dehşete kapılıyorum, yönümü şaşıyorum... Bileklerime sarılan ve beni sandalyeye bağlayan sıkı bir şeyin hayal meyal farkındayım.

"Lütfen-"

"Anlayacağını düşünmüştüm," diye vahşice hırılıyor. Bileklerimin etrafındaki bağları çekiştiriyor, keskin bir şekilde nefes almamı ve beni keserken hıçkırıklara boğulmamı sağlıyor.

"Senin de benim gibi olduğunu sanıyordum," diye hırılıyor. "Yani onu bıçakladın, Ella!"

"Ve bu yanlıştı!"

"Bu kadarı düzeltmek içindi-" "Sen

Tanrı değilsin Jacob!"

Kıpırdamadan duruyor, gözleri bana dönüyor ve kısılıyor.

"Ben İngiltere'nin en zengin adamlarından biriyim. Aslında tüm dünyanın. Parmaklarımı şıklatıyorum ve her şey benim için yapılıyor; bana getiriliyor, önümde *eğiliyorlar*."

Bahçede fırtına gibi dönerken hırılıyor. Bazı bitkilerin arkasına uzanıyor ve insanların içinde benzin taşıdığı büyük kırmızı plastik bidonlardan birini çıkardığında soğuyorum.

"İstediğim için bir medya imparatorluğu kurdum. Beni eken Tinder randevusu mu?"

Sırıttıyor.

"Onu ben buldum. Adamlarımı evine gönderdim, ona para verdim ve onu buraya getirip becerdim."

Dudakları hınzırca kıvrılıyor.

"Çünkü *yapabilirim*. Ben *dokunulmazım*, Ella. Bir insanın cezasız yaşamasına ya da ölmesine karar verebilirim. İstersem bir hükümeti devirebilir ve halkını açlıktan öldürebilirim. Bütün bir borsayı çöpe atabilir, bir ilaç şirketini satın alabilir ve sattıkları hayat kurtaran ilaçları o kadar pahalı hale getirebilirim ki insanlar yüz binlerce kişi tarafından ölür."

Sözleri kötü niyet, kendini beğenmişlik ve kayıtsızlık dolu.

"Ve eğer bunların hiçbiri beni Tanrı yapmıyorsa, Ella," diye yüzüme doğru tıslıyor. "O zaman ne yapar bilmiyorum."

Dönüp kırmızı sürahinin içindekileri avluya dökmeye başladığında uyuşmuş durumdayım. Tiner ve gazyağı kokuyor ve bitkileri, sandalyeleri ve masa üstünü bununla ıslatırken dehşet içinde bakıyorum, hiperventilasyona başlıyorum.

"*Jacob*," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen bunu yapma. *Lütfen*!"

"Ne yapacaksın Ella," diye tıslıyor. "Benimle evlenecek misin? Beni becerecek misin? Noel gibi hayatını parçaladıktan sonra mı?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"*Lütfen!*"

"*Her zaman* gerekeni yapacağım," diye homurdanıyor sessizce. "*Her zaman*. Beni korumak için, babamı korumak için-"

"Hâlâ bir tanrı olabilir ve merhamet gösterebilirsin," diye boğuluyorum. Kaşlarını çatarak zalimce gülümsüyor.

"Tanrı sana ne zaman merhamet gösterdi ki Ella," *diye* homurdanıyor. "Böyle düşünmen için ya aptal ya da mazoşist olman gerekir."

Başını yavaşça sallıyor.

"Hayır," diye homurdanıyor. "Tanrı merhametli değildir." Gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Ve ben de değilim."

"Beni *yakarak* öldürebileceğini cidden düşünmüyorsun, değil mi?" Ona tükürdüm.

Bastonunun kabzasını kendi yüzüne sertçe vurduğunda sarsılarak çığlık atıyorum. Boğuluyor, yarılan dudağından kan tükürüyor. Cebine uzanıp bir soyma bıçağı çıkarmasını dehşet içinde izliyorum. Gözleri benimkilere dikiliyor ve yüzüm kızarıyor.

"*Hayır-!*"

Homurdanıyor, bıçak böğrünü keserken boğuluyor.

"*Kahretsin,*" diye irkilerek bıçağı bir kenara fırlattı. "Tanrım, çok acıyor." Ona bakıyorum.

"*Jacob-*"

"Bir şeyler içtik. Herkesin senin zaten suçlu olduğunu düşündüğünü ortaya çıkardın."

Gülümsüyor, sanki akşam yemeği planlarını konuşuyormuş gibi rahatça omuz silkiyor. "Seni durdurmaya çalıştım ama... bana vurdun, beni bıçakladın."

Sırıttıyor.

"Görünüşe göre alışkanlıklarına bağlı bir yaratıksın, Ella." "*Sen delisin,*" diye fısıldıyorum kısık sesle.

"Ben lekesiz bir üne sahip bir milyarderm. Sen ise uyuşturucu ve üvey babanı bıçaklamaktan ıslahevine giden bir kızsın," diye hırlıyor. "Sonra da *onunla evlenen* kız! Kamuoyu önünde annesini yakarak öldürmekle suçlanan kız."

Kalbim ikiye bölünürken o gülümsüyor.

"Bu zor bir satış olmayacak, inan bana."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmeye başladığında iç geçiriyor.

"Keşke arkadaş kalabilseydik, Ella. Öyle olur sanmıştım." Jacob omuz silkiyor, derin bir iç çekiyor.

"Acaba sen de annen gibi çılgılık atıyor musun?"

Dönüp bastonu kaldırıp parmaklarının arasında döndürdükten sonra ustalıkla mumu masadan damlayan yakıta doğru devirirken gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Her şey, cehennemini dünyaya salan bir ejderha gibi, kükreyen, boğucu bir ısı bulutu içinde yükseliyor.

Ve tek bildiğim dehşet.

ÇIĞLIK ATARAK UYANDIM, dehşet içinde boğuluyordum.

Kesif duman gözlerimi sulandırıyor, nefes almaya çalıştığım da ciğerlerimi kavuruyor. Dilimin tadı kül gibi, dudaklarım kabarmış. Ve koku, Tanrım, koku, sanki korkunç bir şey yanıyor ya da alev alıyor.

Ve sonra ben olduğumu

fark ettim. Yanıyorum.

Diri diri yanıyorum.

Ben çığlık atıp onları tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışırken alevler beni yutuyor. Ama boşa enerji, boşa nefes.

Boşa harcanan son nefesler.

Yatak etrafımda alev alev yanıyor. Ayaklarıma dolanan ve bana çelme takan erimekte olan yorgandan kurtulmaya çalışarak hıçkırıyorum. Yataktan yuvarlanırken çığlık atıyorum, başımı yere çarpıyorum. Yıldızlar görüyorum. Alevlerin duvarları yaladığını, fotoğrafları ve anıları gözlerimin önünde toza çevirdiğini görüyorum.

Güneş yanığı hissediyorum. Kül ve isle kirlenmiş hissediyorum. Ayakta durmaya çalışıyorum ama kükreyen duvarların sıcaklığı ve dumanın boğucu kalınlığı

Beni acımasızca yere seriyor.

Tekrar deniyorum, ama bir kez daha kavurucu sıcaklık ve boğucu duman beni yere yuvarlıyor.

Ayağa kalkamıyorum. Nefes alamıyorum. Oda dönmeye başlıyor, köşeler bulanıklaşıyor ve kararıyor. Gömleğimi yalayan ve saçlarımın uçlarını kararmış, buruk hırıltılara dönüştüren alevlere vurmak için elimi bile kaldıramıyorum.

Ben böyle ölürüm.

Annem için çığlık atıyordum. Yalnızdım. Dehşet içinde. Ateş tarafından yutuldum.

Göz kapaklarım kapanmaya başladığında duvarlar parlayan titreşimlere dönüşüyor. Başım yere çarparak düşerken boğazım hava almak için mücadele etmeyi bırakıyor. Tek hissedebildiğim ciğerlerime dolan duman ve göğsümü ısıran kızgın ve keskin bir şey olana kadar her şey kayboluyor.

Ölmemem dışında. Kapı aniden menteşelerinden kırıldı. Kocaman, güçlü bir şekil hızla içeri giriyor. Etraflarını saran alevler kadar altın renginde titreşen vahşi gözler bana saplanıyor. Bu ateş şeytanı bana saldırırken korkudan kaskatı kesiliyorum. Ama aniden yerden kaldırılıyorum.

Güçlü kollar arkamdan beni sarıyor. İblis, itfaiyeci ya da her neyse acı içinde tıslıyor ama beni bırakmıyor. Beni sert bir göğse doğru itiyor, dönüyor ve kükreyen kapıdan Cehennem'e doğru geri çarpıyor.

Duvarlar parçalanıyor. Koridorun çatısından siyah kül yağıyor. Tüm ev gıcırıyor ve inliyor, ateş ve ölüm kusuyor, o kollarında benimle cehennemden geçerken.

Ama birden rüya görmediğimi fark ettim. Yedi yıl önceki dehşet gecesini yeniden yaşıyorum. Ve bu bir yangın iblisi ya da itfaiyeci değil.

Beni cehenneme taşıyan adam *Noel*. Tıpkı

daha önce yaptığı gibi.

Ona yapışıyorum, bir kat daha merdiven inerken görüşüm azalıyor. Siren seslerini, çığlıkları ve Jacob'ın evinin yapısının gıcırdayarak çöküşünü duyabiliyorum.

Zemin çöküyor ve ateşin içine doğru yuvarlanıyoruz. Noel inliyor ama beni daha sıkı kavlıyor, ayağa fırlıyor ve ileri atılıyor.

Ona ölmekten korktuğumu söylemek istiyorum.

Ona ceketinin gerçekten yandığını söylemek

istiyorum. Onu sevdiğimi söylemek

istiyorum, bir kez daha.

Alevler bizi yutuyor. Çatı sarkıyor, gıcırıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Benimle kal ufaklık."

Bir duvara ya da bir kapıya sertçe çarpıyor. Birdenbire havanın tadını alabiliyorum.

Serin, tatlı oksijen saçlarımı yüzümden süpürüyor. Noel sokağın ortasında dizlerinin üzerine düşmeden önce bir kez daha ileri atılıyor.

"Ella!"

Tam üzerimde olduğunu ve yüzüme doğru bağırdığını bilmeme rağmen ses çok uzakta gibi geliyor.

"Noel..."

"Ella!"

Güçlü elleri göğüs kafesime çarpıyor. Bana tekrar vuruyor ve sonra aniden ağzı ağzımda.

Onun havası ciğerlerimi dolduruyor.

Hırıltılı, şiddetli bir öksürükle aniden nefes alabiliyorum. Tekrar tekrar öksürürken hava ağrıyan, boğulmuş ciğerlerime doluyor.

Başımı kaldırıyorum ve birdenbire tek bildiğim ve gördüğüm o oluyor: is içinde, güzel ve-

"Noel, yanıyorsun."

İrkilerek başını çeviriyor ve ceketinin omzunda dans eden alevlere kaşlarını çatıyor. Korkmuyor. Rahatsız. Gerçek bir yıkım unsurunun takım elbisesini mahvetmeye cüret etmesine kızdı.

Ceketin tamamını çekip çıkarmadan önce bir avuç içi ile vuruyor. Başımın altından geçirerek toparlıyor.

"Yalan söylemeni istiyorum-"

Yüzünü kavıyorum ve gücümün son zerresiyle eğilip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Ağzının içine doğru hıçkırıyorum, onu çaresizce öpüyorum, kolları beni sararken inliyorum, beni ona sabitliyor.

"Sana uzanmanı söyledim," diye homurdanıyor yüzünde küçük bir sırıtışla. *"Bana otoriteyle ilgili bir sorunum olduğu söylendi."*

"Aynı fikirdeyim."

"Pislik."

"Velet."

"I-"

Arkamızda, evin içinde bir şey patlıyor. Ve dehşete düşmüş bir çığlık, yanan konağın ve sirenlerin sesini bile bastırıyor

Yaklaşıyorum.

Başım dönüyor ve Noel'in yaşındaki sarışın adamın caddeyi geçip ön kapının ateş püsküren ağzına doğru koşarken acı içinde tekrar çığlık atmasını izlerken kalbim dehşetle doluyor.

Oliver Prince.

Noel tıslayarak ayağa fırlıyor. "Oliver!

Hayır!"

Oliver bir an için durdu, omuzları sarsıldı. Bize dönüyor, yüzü saf bir korku ve acı maskesi.

"*Daha dışarı çıkmadı!"* diye kükrer. "Noel, onu getiriyorum-"

"Oliver!" Noel kükrüyor. "Oliver, *lütfe*-"

"O benim *oğlum*, Noel!" Oliver

boğulur. Yüzü acıyla buruşuyor.

"O benim *oğlum*."

Yarım saniye içinde, tam itfaiye araçları kükreterek caddeye çıkarken, Oliver arkasını döner ve aniden alevlerin içine dalar.

Çığlık atıyorum, neredeyse dürtüyle ayağa fırlayıp peşinden atılıyorum. Ama Noel beni yakalıyor ve itfaiye araçları yanımda dururken beni sıkıca tutuyor. Adamlar bağırıyor, sirenler çalıyor ve bir zamanlar Jacob'ın konağı olan ateş sütunundan çıkan ısı duvarı üzerimize doğru patlıyor.

"*Başka tarafa bak, ufaklık.*"

Yüzümü göğsüne gömüp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Bir kez daha ateşle vaftiz edildim.

Ve bir kez daha, beni alevlerin içinden çekip çıkaran o oldu.

Sağlık görevlileri sonunda parmaklarımı gömleğinden ayırmayı başarana kadar Noel'e yapışıyorum. Ama ağzıma bir hava maskesi takarlarken elim onunkiyle kilitli kalıyor.

Beni kucaklıyor, itfaiyeciler kükreyen cehennemi su fiskeyle söndürürken beni yavaşça sallıyor. Birçoğunun beni neredeyse yok eden yangına hücum edişini ve sonra bir sedyeye bağlanmış, hareketsiz, topal bir Oliver Prince ile tekrar çıkışını izliyoruz.

Başımı kaldırdığımda Noel'in yüzünün asık ve çizgili olduğunu görüyorum; gözleri bir zamanlar dostum dediği adamın bekleyen ambulansa taşınmasına kilitlenmiş. Elini sıkıp başımla onu selamlıyorum.

"*Git*," diye fısıldadım.

Ayağa kalkıp sağlık görevlilerinden birinin yanına gitmeden önce başımın üstünü öpüyor. Bana döndüğünde boğuluyorum, gözleri sertleşmiş ama dudakları "yaşıyor" diyor.

Bana geri döndüğünde, ikimiz de kaldırımda el ele oturmuş, alev sütununun dumana dönüşmesini ve ardından yangın söndürülürken enkaz haline gelmesini izliyoruz.

Sonunda, zamanı geldi.

Gitme vakti. Hastanede bir doktor tarafından kontrol edilme vaktim geldi. Geçmişin küllerini yattıkları yerde için için yanarak bırakma zamanı.

Bir zamanlar kim olduğumuzu tanımlayan acılardan, yaralardan ve alevlerden arınmış bir geleceğe adım atma zamanı.

Elini tutuyorum, ikimiz de kir ve isle bulaşmışız ve ayağa kalkıyoruz.

Ateşin içinden yükseliyoruz.

Kül ve kordan bir kral ve kraliçe.

EPİLOG

Bir ay sonra:

İNSANLAR DEĞİŞMEZ.

Yine de hayatları değişir. Ve bu hayatları nasıl yaşadıkları ve daha da fazlası, bu hayatları kimlerle paylaştıkları değişir.

İnsanlar değişmez. Değişen, dünyaya bakış açılarıdır. Benimki değişti. Bunun için onu suçluyorum.

Bunların çoğu, bilinçli bir seçim yaparak *geçmişi unutmaktır*. Geçmiş. Yıllardır omzumda taşıdığım nefreti. Kendimi insanlardan uzak tutma ısrarımdan. Kinlerimden.

Hayat bu saçmalıklar için çok kısa.

Ella aracılığıyla öğrenmeye çalıştığım şey de bu: Bırakmak. Affetmeyi. Nefes almayı.

Oliver'ı affedebilecek miyim bilmiyorum. Ama yakında bir gün bunu ona karşı kullanmama i h t i m a l i m var.

Oliver iyi değil. Yaşayacak ama çok korkuyor, hem içten hem dıştan.

Ve bir oğlunu kaybetti.

O gece aldığı ciddi yaralardan kurtulana kadar onu nelerin beklediği belirsizliğini koruyor. Oğlunun eğilimlerini biliyor olması, en hafif tabirle lanetleyici. Ama Jacob'ın suçlarını bilip bilmediği henüz keşfedilmeyi bekleyen başka bir şey.

Jacob'ın suçluluğu açıktı. Bu kapı bir kez aralandı mı, cevaplar hızla ortaya dökülür. Matilde'yi babasına olan yanlış yönlendirilmiş bağlılığından, onun onurunun "intikamını almak" istemesinden ya da başka bir şeyden dolayı öldürdü. Tanrım, uyuyan Matilde'yi yatağına bağlayıp hayatının kendi elleriyle alev almasını izlediğinde on dört yaşında bir çocuktur.

Cassandra da üç yıl sonra, Jacob babasının ona ne kadar özlem duyduğunu gördükten sonra evleneceğimiz zaman aynı kapsama girdi. Milano'ya yaptığı iş gezisinde babasıyla birlikteydi. Başka bir ölüm için onu Londra'ya geri uçuran oydu.

Hem Matilde hem de Cassandra ile olan bağlantımın onları öldürmüş olabileceği gerçeği, ruhumda uzun, çok uzun bir süre taşıyacağım bir iz. Sonsuza kadar, gerçekten. Ama başka bir kadınla olan bağlantım -bıçaklar, ateş ya da zaman tarafından sarsılmamış bir bağlantı- beni kurtaracak olan şey olabilir.

Benim

karım.

Ella.

Thomas Ashford her zaman hepimizin içinde hem kral hem de kötü adam olduğunu söylemeyi çok severdi. Yine de birini seçmek zorunda değilim. İkisi de içimde.

Ama ışığı buluyorum.

"Hey, Liam beni götürecektir, böylece törene zamanında yetişebilirim-"

Bir enerji yumağı gibi soyunma odasına girerken kısa bir süre duruyor. Gözleri çıplak göğsüme takılınca kızardı.

"Siyah kravat gömlek anlamına gelir, bilirsiniz."

"Beni bu gibi konularda bilgilendiren eski bir barmaid ve temizlikçi kadın olduğu için çok şanslıyım."

Gözlerini deviriyor.

"Pislik."

"Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Topuklarına dolanan lavanta rengi nedime elbisesine bakarken yüzü ateşler içinde yanıyor.

"Teşekkür ederim."

Bana bakıyor, dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirirken yüzü hâlâ pembe. Dönüp smokin gömleğimi giymeden önce bakışlarımın onun üzerinde iki kez daha gezinmesine izin veriyorum.

"İşte, bana bırak."

Bana doğru ilerliyor, her bir düğmeyi ustalıkla iliklerken dudakları gülümsemeyle kıvrılıyor. Sonra sağ kol ağzımı düzeltmek için harekete geçti.

Sol tarafıma gelince duraklıyor. Kolunu yukarı itiyor, dudaklarını dövme izimin altındaki yara izini öpmek için indirirken yüzü kızarıyor.

"*Benim*," diye mırıldanıyor usulca, kelimeyi öperek.

Yukarı bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor. Julianna ve Bastian'ın düğününe iki arabayla gidiyoruz. Önce o gidiyor, çünkü belli ki oraya gidemeyecek.

Son dakikada, nedimelerden biri olduğu için. Ve yeni, ayarlanmış yönetim kurulu hisseleriyle her şeyi imzalamayı bitirmek için önce ofisime uğramam gerekiyor.

"Yakında görüşür müyüz?" "Kesinlikle."

Onu usulca öpüyorum. Geri çekildiğinde sırtıyor ve gitmek için dönüyor. "Gitmeden önce."

Yüzündeki soruya sırtıyorum. Dönüp şifonyerin üstünden zarfı alıyorum ve ona uzatıyorum.

Ella'nın kaşları çatılır.

"Nedir bu?"

"Bu, babanız tarafından size bırakılan emanetin tam ve özerk kontrolüdür."

Kaşları kalktı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Bu konudaki güvene dayalı yetkilerimi kullanarak, bağış yaşını yirmi üçten yirmi bire indiren bir değişiklik maddesi yazabildim. Geriye dönük olarak, tamamen sizin."

Bir gülümseme bekliyorum. Ya da bir çığlık. Ya da lanet olsun, bir öpücük.

Çatık kaşları ya da yavaşça, düşünerek başını sallamasını

beklemiyordum. "Hmm..."

Ona bakıyorum.

"*Teşekkür ederim Noel*, aradığın kelimeler bunlar olabilir."

Sırıttıyor.

"Şey, mesele şu ki, Noel."

Bana sırtttıyor.

"Biz evliyiz."

Kaşlarımı

kaldırdım.

"Yani, senin olan benimdir, her neyse."

"Evlilik sözleşmesi imzaladın."

"Ahh, evet, işte evlendiğim romantik tip."

Gözlerimi deviriyorum.

"Sanırım ikimiz de 'bir saat önce duşta elim boğazındayken seni becerdim, bu düğün sırasında kışındaki fişin uzaktan kumandasını kullanmak için can atan' tiple evlendiğini biliyoruz."

Şiddetle kızarıyor.

"Evet, avukatımla bu konuyu konuştum. Evlilik sözleşmesini imzaladığım baskının yasallığı da... şüpheli."

Ona soğukkanlılıkla bakıyorum.

"Tam olarak hangi

avukat?" "Lewis."

Ağzım sulandı.

"Bu büyük bir çıkar çatışması gibi görünüyor."

"Şu yarım yamalak evlilik sözleşmenizle ilgili olarak mı? Evet, sizin için bu bir çatışma olabilir. Ona ilk ben ulaştığıma göre."

Sırıtiyorum.

"Beni temizleyiciye mi götürmeye çalışıyorsun?"

"Hayır, aptal," diye iç geçiriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ayak parmaklarının ucuna kalkıp beni derinden öpüyor.

"Sana bunu saklamayı söylemeye çalışıyorum."

Kontratı parçalara ayırarak geri çekiliyor. "Çünkü

ben hiçbir yere gitmiyorum."

Eskiden iyi ya da kötü, neysem o olduğumu düşünürdüm. Değişmez, değiştirilemez bir nesne olduğumu düşünürdüm.

Pek çok şey hakkında yanılmışım. Öncelikle kendi zırhım ve dünyadaki diğer herkesi uzak tutma yeteneğim.

Onun hakkında yanılmıştım ve gelecek hakkında ve onun ve benimle ilgili olabilecekler hakkında yanılmıştım.

Belki de ikimizden daha fazlasıyla.

Belki de içimde gerçek bir ailenin nasıl hissettirdiğini öğrenmeyi çok isteyen bir parça var. Onunla birlikte.

Dediğim gibi, insanlar değişmez. Değişen, dünyayı nasıl gördükleridir.

Hayatlarını nasıl *yaşadıkları* değişir. Şanslılarsa, nasıl sevdikleri ya da aşka nasıl inandıkları değişebilir.

Ve ben şanslıyım.

"Şimdi," diyor yüzünde bir sırıtışla. "Eğer başka bir saçmalık yapmazsan, almam gereken bir düşün var-"

"Sadece bu var."

Onu kendime çektiğimde inleyerek nefes nefese kalıyor. Elim çenesini kavırıyor, kalbi göğsümde atarken gözlerini gözlerime kaldırıyor.

"Seni seviyorum,"

diye

homurdanıyorum.

"Ben de seni

seviyorum."

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve

onu derinden öptü. "Tıkacı takıyorsun,

değil mi?"

Kızarıyor, gözleri benimkilerle kilitleniyor, yavaşça başını sallarken şehvetle kapanıyor.

"Evet."

"Aferin kızıma."

Noel ve Ella'ya doyamadınız mı? Bültenime kaydolun ve buharlı bir ekstra sahne okuyun! Bu *Yanık Kül* ve *Kül İmparatorluğu*'nun sonsözü ya da devamı değil. Ama bu ekstra ateşli "devam" hikâyesinin Kindle'ınızı sislendireceği garanti! Ayrıca katıldığınızda ücretsiz bir tam uzunlukta kitap kazanacaksınız!

[Ekstra sahneyi alın!](#)

VAHŞİ VARİS ÖN İZLEME

Cinder Düetini okuduğunuz için çok teşekkür ederim ve umarım beğenmişsinizdir! Krallar ve Kötüler serisi, 2022 yazının ortalarında çıkacak bir başka bağımsız düet olan *Fallen Snow* ve *The Hunter King* ile devam edecek.

Beklerken, özellikle de yeni bir okuyucuysanız, sizi *Burned Cinder* ve *Empire of Ash*'in var olduğu "dünyayı" daha fazla keşfetmeye davet ediyorum. Julianna ve Bastian'ın yanı sıra bu düette kısaca bahsedilen diğer bazı karakterlerin zaten kendi kitapları var. Julianna ve Bastian'ın kitabı, *Savage Heirs* serisinin 4. kitabıdır ve üç farklı dünyada geçmektedir. *Burned Cinder*'daki olaylardan yıllar önce. Yine de en baştan başlamak isterseniz, bu serinin 1. kitabı olan *Savage Heir*'a bir göz atmak için okumaya devam edin.

Bölüm 1

TENLEY

"Ona 'Kurt' demelerinin bir nedeni var Tenley," diyor oda arkadaşım sessizce.

Yutkunuyorum. Bu lakabı ilk kez duymuyorum.

Charlotte ile birlikte öğrenci yurduna taşındığımdan bu yana geçen üç gün içinde, kampüsün ortak alanlarında bu lakabın bir lanet ya da belki bir dua gibi fısıldandığını duydum.

Ilya Volkov: Oxford Tepelerinin Kurdu.

Onu internetten araştırdım. Yani böyle bir lakaptan sonra nasıl *yapmazsın*. Onunla hiç tanışmadım ya da yüz yüze görmedim. Ama bir Google görsel aramasından sonra neden Kurt olduğunu tamamen anladım.

Çünkü bu adam kameranın objektifine baktığında, avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibidir.

Bir de soyadının Rusça "kurt" anlamına gelmesi var sanırım. Soyadı aynı zamanda Rusya'da, Amerika'daki "Capone" gibi organize suçla eş anlamlıdır. Aslında amcası, acımasız ve soğukkanlı Volkov Bratva ailesinin başı olan Yuri Volkov'dur.

Arama motoru sayfasına yayılan Ilya'nın yüzünü düşündüğümde yüzüm kızarıyor. Koyu renk saçlar, yeşil gözler ve aristokrat bir modelin yontulmuş yakışıklılığı ve kemik yapısı. Ama bütün bu çehre, insanın ürpermekten kendini alamayacağı bir karanlığa bürünmüş.

Tıpkı şu anda bunu düşünürken bile hissettiğim gibi. Ama kendimi çelikleştiriyorum ve bu ürpertiği üzerimden atıyorum. Ilya Volkov "Kurt" olabilir. Dünyanın en tehlikeli, güçlü ve zengin suç ailelerinden birinin veliahtı olabilir. Şaşırtıcı bir şekilde, geçen yılki bazı sorunlardan sonra akademik gözetim altında olabilir.

Ama bunların hiçbirinin beni etkilemesine ya da vazgeçirmesine izin vermeyeceğim. Çünkü tüm bunlar Plan'ın bir parçası.

Tamam, Plan babamın beklenen siyasi hamlelerini çevreleyen medya ve danışmanlık ekibi tarafından biraz değiştirildi. Ama yine de çoğunlukla on iki yaşımdan beri kafamda olan Plan.

Mezuniyet birinciliği, ardından lisans için Columbia ve tabii ki onur derecesiyle mezun olacağım. Sonrasında Harvard Hukuk'a geçeceğim ve beni Junior Associate yapacak olan ünlü Welsley and Kane'de staj yapacağım. Oradan, DC'deki daha da prestijli Lancer, Stein ve Ramirez firmasına geçeceğim ve iki yıl içinde ortak olacağım. Orada birkaç yıl geçirdikten sonra, Columbia Bölgesi'nde hâkimliğe yükseleceğim. Ve kırk yaşıma geldiğimde nihai hedefime ulaşacağım: Yüksek Mahkeme Yargıcı Tenley Chambers - tarihteki en genç yargıç.

Yüksek mi? Belki de. İmkansız mı? Plan ile değil, bu yüzden ona sahibim.

Ancak geçen yıl Plan değişti. Sayılır. Babamın yeni halkla ilişkiler şefi Jill'in deyiimiyle "yeniden renklendirildi". Çünkü Plan artık benden çok daha fazlasını içeriyor.

Plan şimdi babamın muhtemelen ABD'nin bir sonraki Başkan Yardımcısı olmasını içeriyor.

Şu anda babam ABD Dışışleri Bakanı. Oxford Hills'te bulunmamın nedeni ve nasıl olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Bu güç

ve sahip olduğu prestij, para değil. Ben büyürken hiç zorlanmadık. Babam bir deniz subayı ve askeri mahkemelerde avukat olarak iyi işler yaptı.

Ama bir normal insanlar için "iyi olmak" vardır, bir de çocukları Oxford Hills'e giden insanlar için "iyi olmak" vardır.

Oxford Hills ise tamamen kendine özgü bir sınıfta yer alıyor.

Buradaki öğrenciler üst tabakadan, dünyanın seçkinlerinin seçkinlerinden oluşuyor. Milyarder iş adamlarının, oligarkların ve kraliyet ailesinin oğulları ve kızları - gerçek anlamda kraliyet ailesi. Ben üst-orta sınıf bir banliyöden ve devlet okulundan geliyorum. Buradaki diğer öğrenciler gerçek şatolardan ya da kendi posta kodları olan evlerden geliyorlar ve tek bir çay kaşığı bile yıkamamışlar.

Ancak altı ay önce Senatör George North babamla temasa geçti. New York Senatörü, tüm siyasi medya tarafından Amerika Birleşik Devletleri'nin bir sonraki Başkanı olacağı yönünde spekülasyonlara konu oluyor. Yakında görevden ayrılacak olan mevcut Başkan'dan şimdiden tam not aldı ve ekibi babamı, adaylığını açıkladığında potansiyel aday arkadaşı olarak seçti.

Altı ay önce hayat *çok* karmaşık bir hal aldı. Birdenbire, devlet okulu ve kenar mahalleler yeterli gelmemeye başladı. Mümkün olan en yüksek notları alan örnek bir öğrenci olmak da yeterli değildi. Hayır, "elit statüye" ihtiyacım vardı. "Soyağacı "na ihtiyacım vardı.

"Sosyal bir hayata" ihtiyacım vardı.

İşte buradayım: Washington'dan çıkıp okyanusu aşarak Oxford Hills'in bulunduğu pastoral İngiliz kırsalına gidiyorum. Burada, imajım seçkin sınıflar ve seçkin arkadaşlar tarafından "mükemmelleştirilecek".

Ama en azından yeni oda arkadaşı harika biri. Charlotte da benim gibi. Yani burada olmak ona da sahtekarlık sendromu yaşıyor.

Char bir yıldır Oxford Hills'te. Ama benim gibi, o da *gerçekten* buraya ait.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, Charlotte'un Londra'nın banliyölerinden birinde yaşayan sıradan bir öğretmen olan annesi, küçük bir ülke olan Luxlordia'nın kralıyla -gerçek kralıyla- evlendi. Bu da Charlotte'u gerçek bir prenses yapıyor. Ya da benim gibi "normal" bir insan için öyle. Diğer kraliyet mensuplarına göre, bu onu bir sahtekar yapar.

İki ay önce Oxford Hills'te bu dönem oda arkadaş olacağımızı öğrendiğimizde işte böyle hızlı arkadaş olduk. Tek bir telefon görüşmesi neredeyse her gece FaceTiming'e dönüştü ve şimdi en iyi arkadaşız. Ve tüm bunlar, oda arkadaş olarak bir araya getirilmemizin tek nedeninin "sahtekârlar" olmamız olduğu şakası yüzünden.

Sahte prenses ve başkanlık yarışı prop. "Tenley."

Sesi beni kendi kafamdan koparıp alıyor.

"Yapamazsın-"

"Charlotte, ben *iyi* olacağım."

Bu sadece özel ders. Bunu yüzlerce kez yaptım.

Gülümsüyorum. İçimden midem düğümlense de. Kalbim parmaklarımla birlikte avucumun içine sıkışıyor. Cesur olmaya çalışıyorum. Ama aslanın inine girmek üzereymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ya da Kurt'un, duruma göre.

Zarif camlı pencerelerden dışarıya, İngiliz kırsalına yağan yağmura bakıyorum. Bordo yağmurluğumun kapüşonunu yukarı çekiyorum ve aynaya dönüyorum. Mavi gözlerim yansımasıyla buluşuyor. I

Bir tutam kızıl saçımı kulağımın arkasına, kapüşonun altına sıkıştırıp nefes alıyorum.

Tamam, bunu yapabilirim. Hepsi Plan için. Ve Yüksek Mahkeme Yargıcı ve Time Dergisi Yılın Kişisi Tenley Chambers Büyük Kötü Kurt'tan korkmuyor.

Kanepeye kıvrılmış Charlotte'a bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bir saate kadar dönerim sanırım."

"Evet, tabii *seni yemezse*," diye mırıldanıyor endişeli bir ifadeyle. Gözlerimi deviriyorum, el sallıyorum ve yağmura doğru kapıdan çıkmak için dönüyorum.

Ilya Volkov beni yemeyecek.

Oxford Hills'teki öğrenci evleri şirin ama paralıdır. Diğer özel okullarda olduğu gibi ortak banyolu yatakhanelerle dolu büyük binalar yoktur. Öğrenciler, ortak, muhteşem bakımlı ve peyzajlı bir arka bahçe alanına sahip, tıpkı onun gibi üç kişiyle dörtlü olarak düzenlenmiş, tuhaf bir şekilde güzel Tudor tarzı evler olan bir "kır evi" ile eşleştirilir.

Her kır evinde alt katta bir mutfak, günde üç öğün yemek ve iki çay servisi yapan bir Büyük Salon yemek alanı, bir çalışma kütüphanesi ve oturma odası bulunmaktadır. Üst katta ise özel banyolu iki yatak odası ve aralarında ortak bir alan bulunmaktadır.

Dışarıda, sağanak yağmura karşı kapüşonumu sıkıyor ve kampüs boyunca ilerliyorum. Öğrenci hizmetleri ofisinin bana Ilya için verdiği konut adresinde sadece "Lordship Manor" yazıyor. Üç gün önce taşındığımdan beri kampüsü pek keşfetmedim. Ama internetteki bir harita burayı ahırların -evet, ahırlar var- ve okçuluk sahasının hemen yan tarafında gösteriyordu. Evet, bir okçuluk sahası var.

Yağmur botlarım Oxford Hills'in arazisini boydan boya kat eden arduvaz ve parke taşlı yürüyüş yollarındaki su birikintilerine sığıyor. Bu havada dışarıda sadece birkaç kişi daha var ama el salladığımda bile beni görmezden geliyorlar.

Dünyanın elit kesiminin çocuklarının pek de dost canlısı olmadığını çabucak öğreniyorum.

Ahırların önünden geçiyorum, saman ve at kokusuna gülümsüyorum. Okçuluk sahası boş ve sağanak yağmurda gri. Yağmurdan korunmak için başımı eğmişim, bu yüzden duvarı ve kapıyı neredeyse çarpana kadar fark etmiyorum.

İrkiliyorum ve geri çekiliyorum. Yukarı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Sarmaşıklarla kaplı taş duvarı ve süslü demir kapıyı geçince *göz alıcı* eski bir evle *karşılaşıyorsunuz*. Versailles'ın arazisine aitmiş gibi görünüyor - yarısı sarmaşıklarla kaplı devasa, güzel ve bir o kadar da heybetli bir taş malikane. Siyah demir pencereler dış cepheyi süslüyor ve ön kapı rakip bir krallığın kuşatmasına dayanacakmış gibi görünüyor.

Tam telefonumu çıkarıp Ilya'nın kulübesine ne kadar yakın olduğumu öğrenmek üzereydim ki gözlerim birden kapının yanındaki taş duvara kazınmış kelimelere takılıyor. "Lordluk Malikânesi" yazısını okuyunca ağzım açık kalıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Burası Ilya Volkov'un yaşadığı yer mi? Kulübe değil. Lanet olası bir kale. İnanamayarak kafamı sallıyorum. Ama işte burası, tamam. Ve saray ya da değil, özgeçmişimi güçlendirmek için ders vermem gereken öğrenci orada.

Bu iyi olacak.

Seni yemediği sürece.

Kapıyı itip açarken ve içeri adım atarken titriyorum. Taş yürüme yolundan hızlı adımlarla geçip devasa, siyah demir ve eski ahşap kapıya ulaşıyorum. Kapı zili yok.

Kaşlarımı çattım. Ne yapmam gerekiyor, koçbaşı mı kullanayım? Yaverim krallığın efendisini mi çağırırsın?

Nefes alıyorum, yumruğumu geri çekiyorum ve vuruyorum. Sonra tekrar ve tekrar vuruyorum. Sonunda kilidin geri çekilme sesini duyuyorum. Kapı çatırdıyor ve sonra açılıyor. Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

Kız beklediğim gibi değil. O... çarpıcı. Uzun boylu, uzun bacaklı, sarışın ve kesinlikle muhteşem. Ve ben burada sağanak yağmurun altında, bol kırmızı yağmurluğumla, saçlarım yüzüme yapışmış, makyajsız, bir gemi kazasından kurtulmuş gibi duruyorum.

Bana attığı buruşuk burunla küçümseyen bakışları da bunu destekliyor.

"Sen de kimsin?" Kibirli, havalı bir İngiliz aksanıyla alay ediyor. Manikürlü kaşları tiksintiyle kalkıyor.

"Ben..."

Birden arkasında bir parti olduğunu fark ediyorum. Malikânenin içi dışından bile daha muhteşem. İçerisi içki içen, dans eden, öpüşen, sigara -ve kokusuna bakılırsa başka bir şey- içen ve kahkahalarla kükreyen öğrencilerle dolu. Müzik gümbürdüyor.

"*Davet edildin mi?*" Küçümsüyor.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yani, ben-"

Birdenbire genişçe gülümsüyor. "*Oh! Oh, hayır, tatlım,*" gülümsemesi inceliyor. "Yarına kadar hizmetçi servisine ihtiyacımız olmayacak. Ve geri döndüğünüzde, arkadaki servis girişinden geldiğinizden emin olun, tamam mı?"

Dudakları incelirken soğuk gözleri beni delip geçiyor. "Kay, *güle güle*..."

Kapıyı yüzüme kapatmaya başladı. Ama yağmur çizmelerim onu durdurmak için dışarı fırladı. Bana kraliyet mücevherlerinin üzerine işemişim gibi baktı.

"Sen *lanet olası*-"

"Aslında öğretmen ben miyim?" Zayıfça gülümsedim. Sonra bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum. Biraz daha dik duruyorum. "Özel öğretmen benim. Ilya için buradayım."

Bana bakıyor. Ama yavaşça dudakları eğlenerek kıvrılıyor.

"Ilya?" Sırtarak söylüyor.

"Ah, evet. Burada mı yaşıyor?"

Geniş geniş sırtıyor. "Ilya'yı aradığınızdan eminsiniz. Ilya Volkov."

Hay Allah.

"Eminim," diyorum sıkıca. "Ben-"

"Burada kal, ben onu yakalarım." Dönmeye başladı. Ama sonra bana baktı ve başını salladı. "Bundan emin misin?"

"Pardon?"

Gözleri üzerimde aşağı yukarı kayarken kıkırdıyor, sanki beni ölçüp **b i ç i y o r m u ş** gibi. Dudakları sırtıyor.

"Tatlım," diye başını sallıyor ve bana sahte bir sempatiklikle bakıyor.

"Unutma, kaçma şansın vardı ve kaçmadın."

Kapıyı kapattı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmuş, gözlerimi kırıştırıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Beş dakika kadar sonra, bana şaka yapıldığını fark ettim. Evet, siktir et. Herkese ders verebilirim. Ama ben

bu kötü kız bokuyla uğraşmam gerek.

Eve dönmek için dönmeye başladığımda kapının gıcırdadığını duyuyorum. Gözlerimi deviriyorum, Bayan Buz Kraliçesi'ne parmağımı göstermeye hazırım. Kapı açılırken dudağımda alaycı bir ifadeyle yavaşça dönüyorum.

Ve sonra kalbim bir saniyeliğine durdu.

Birdenbire Kurt'un kendisiyle yüz yüze geldim.

Siyah saçlar, delici yeşil gözler. Mükemmel yontulmuş yüzündeki karanlık, tehditkâr bakış. Gözlerim düşüyor ve kızarıyorum.

Ayrıca gömleksiz. Gömleksiz ve... yapılı. Ve cehenneme kadar dövmeli. Gözlerim geniş, kaslı omuzlarını, photoshop'la mükemmelleştirilmiş göğsünün ve karın kaslarının hatlarını ve siyah kotunun beline dalan kalçalarının oluklarını izlerken yüzüm yanıyor.

Gözlerimi yavaşça onun sert ama hafifçe eğlenen yüzüne dikiyorum. Ve titriyorum.

Ilya Volkov büyüleyici. Ve korkunç. Ve muhteşem. Ve tehlikeli görünüyor. Saçları hem karışık hem de mükemmel. Neredeyse doğaüstü yeşil gözleri ruhumu delip geçiyor. Mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme var ve dudaklarından sarkan şey bir esrar gibi görünüyor ve kokuyor.

Elinde içinde viski ya da viski gibi bir şey olan kristal bir bardakla kapının pervazına yaslanıyor. Soğuk, eğlenen bakışları üzerimde geziniyor.

Altında titriyorum.

"Eee?" Kelimenin tam anlamıyla hırlıyor. Bir kurt gibi... şey, bir

kurt gibi. Kaşlarımı çatıyorum. "Eee... ne?"

Sırıtişı derinleşiyor. "Peki bunu dışarıda yağmur altında mı yapacağız yoksa benim odamda mı?"

"Ben... uh, senin odan iyi olur mu?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. Onun yanından geçip devam eden partiye bakıyorum.

"Bak, eğer bir işin ortasındaysan, her zaman daha sonra gelebilirim.

."

"Şu anda hazırım." Omuz silkiyor, gözleri ne kırptıyor ne de benimkilerden ayrılıyor. "Seyirciler sana göreyse, tam şuraya, yere, ortasına geçebiliriz."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Özür dilerim, kim olduğumu biliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bu benim için gayet iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne yaptığımı biliyorsun-" Başımı sallıyorum. "Ben Tenley."

"Benim de yapacak işlerim var Tenley," diye homurdanıyor. "Madem sevişmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden arkanı dönüp eteğini kaldırmıyor ve lütfen demiyorsun?"

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım. "*Pardon?!*"

Dudakları sırtıyor; duman, delici yeşil gözlerinin etrafında kıvrılırken sigara hâlâ dudaklarından sarkıyor.

"*Lütfen* dediğinden emin olmak için *söyledim-*"

Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir saçmalığa *katlanmayacağım*. Başka bir ülkeye taşınmayı kabul ediyorum. Siyasi imaj saçmalıklarıyla uğraşacağım. Mükemmel planımı hayatımın yeni gerçeklerine uyduracağım. Kıcımda mücevherli bir asa ile doğmadığım için beni aşağılayan züppe zengin veletlerle bile başa çıkacağım.

Ama bu saçmalığa *katlanmayacağım*.

Hiç düşünmeden elim dışarı fırladı. Bardağı elinden kaptım, geri çektim ve içindekileri yüzüne doğru fırlattım.

Yemin ederim, arkasındaki müzik durdu. Arkasındaki insanlar donup kalıyor ve dehşete düşmüş ifadelerle bakıyorlar. Ve ancak o zaman az önce ne yaptığımı gerçekten anlıyorum.

Az önce dünyanın en acımasız mafya ailesinin varisi Kurt'un suratına bir içki fırlattım.

Ve yine de, hiçbir şey söylemiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhteşem yüzünden viski damlıyor. Dudaklarındaki esrar gevşekçe sallanıyor ve tükürmeden önce çenesini ıslatıyor. Çenesi gıcırıyor.

Ama aniden gözlerinde erimiş yeşil bir büyü gibi bir ateş parlıyor. Aramızdaki kısa mesafeyi hızla kapatırken nefesim kesiliyor. Elini uzatıyor ve yağmurluğumun önünü boynumdan yumruk yaparak kavradığında nefesim kesiliyor. Beni sertçe kendine doğru çekerken içime korku yayılıyor.

Cam parmaklarımdan düşüyor ve yürüyüş yolunun yanındaki ıslak çimlere iniyor. Kapüşon başımdan geriye düşüyor. Gözleri yeşil bir ateş gibi benimkileri yakarken yağmur ikimizin de üzerine çarşaf halinde dökülüyor. Mükemmel dudakları hayvani bir hırıltıyla geri çekiliyor, beyaz dişleri öfkeyle parlıyor.

Taş kesildim. Bırakın kaçıp canımı kurtarmaya çalışmayı, çılgılık bile atamıyorum. Kocaman gözlerim onunkilere dikilmişken tek yapabildiğim titremek.

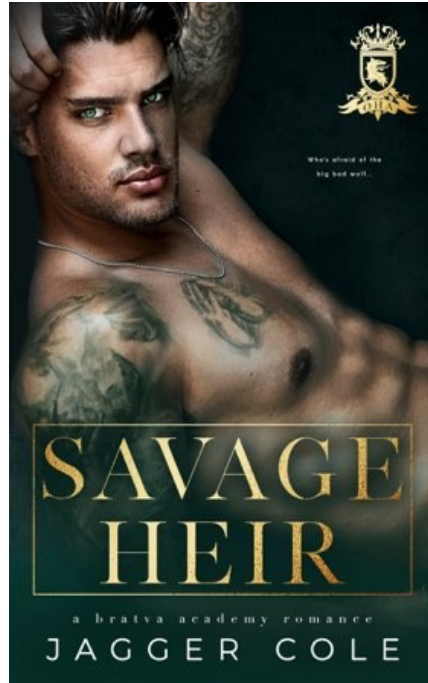
Ben ölümü beklerken saniyeler geçiyor. Ta ki sonunda ağzı açılana kadar.

"*Kaç küçük kızıl,*" diye hırlıyor kalın ve sessiz bir sesle. Kavrayışı sıklaşıyor, neredeyse paltomun boynuyla beni boğacak. "*Seni yemedi*
önce kaç."

Beni geri itti ve bıraktı. Düşünmedim. Ne demek istediğini sormuyorum. Savaş ya da kaç iç savaşı çeyrek saniye içinde bitti: kaç kazandı.

Dönüyorum ve Oxford Hills'in büyük, kötü kurdundan olabildiğince hızlı kaçıyorum.

Okumaya devam edin!

Vahşi Varis - Sadece Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta!

Aynı "dünyada" *daha* da geriye gitmek için, bazı Bratva ebeveynlerinin yer aldığı Bratva's Claim serime göz atabilirsiniz.
Savage Heirs kitaplarındaki karakterler.

Kapakların ilk bakışları, yeni kitaplar, ARC fırsatları ve canlı okumalar için sadece okuyuculara özel Facebook grubumda takılın. Orada görüşürüz!

AYRICA JAGGER COLE TARAFINDAN

Krallar ve

Kötüler: Cinder

Düeti: Yanmış

Kül

İmparatorluğu

Kar Düeti:

Yağan Kar

Avcı Kral

Vahşi Varisler:

Vahşi Varis

Karanlık Prens

Acımasız Kral

Yasak Taç Kırık

Tanrı Meydan

Okuyan Kraliçe

Bratva'nın İddiası:

Bratva'nın Borcunu

Ödemek Bratva'nın

Çalınan Gelini

Bratva Canavarı Tarafından

Avlanan Esir Bratva

Prencesi Bratva Kralı

Tarafından Sahiplenilen

Bratva'nın Kilitli Aşkı

Sciammi Suç Ailesi:

Tetikçinin Saplantısı

Patronun Ayartması

Bodyguard'ın Zayıflığı

Bağımsızlar: Patron

Deliği

Grumpaholic

Kaba Tamircisi El

üstünde tutuldu

Gelinini İpe

Dizmek Benim

Sapığım Ona Aç

Pedini Ona Sar

Bizim Ol

Güç Serisi:

Tyrant

Haydut

Savaş Lordu

Wants & Needs Düet:

All He Wants

Everything He Needs

Forever Always Düet:

Sonsuza Kadar Onun

Daima Onun

Tuff Built Serisi:

Büyük

Güverte Sert

Vida

YAZAR HAKKINDA

Jagger Cole

Her Şeyden 6nce bir okur olan Jagger Cole, yıllar 6nce 6eŐitli ateşli hayran kurgu 6yk6leri kaleme alarak romantizm yazarlığına adım attı. Yazarlık 6izmelerini asmaya karar verdikten sonra Jagger, Don Draper gibi davranarak reklamcılıkta 6alıŐtı. Bu, kendisinden 6ok uzakta olan bir kadını onunla evlenmeye ikna edecek kadar işe yaradı.

Şimdi iki k666k prensesin babası ve bir krali6enin kralı olan Jagger, klavyenin başına d66nd6đ6u i6in 6ok heyecanlı.

AŞk kitapları yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda ahşap iŐleriyle uđraŐıyor, iyi viskinin tadını 6ıkartıyor ve yağmur 6amur demeden dışarıda ızgara yapıyor.

T6m kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde
bulabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.